

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД ЛИСИЦАТА НА ПЕНРИК

Част 3 от „Пенрик и Дездемона“

Превод от английски: Милена Илиева, 2018

chitanka.info

— Не, не можеш да създадеш Велик червей! — каза Инглис възмутено. Е, явно не беше толкова възмутен, че да се надигне от покрития с мъх речен бряг, където лежеше, подпрян на лакът, закрепил въдицата на босите си крака.

— Е, току-що го направих. Виж какво мъжле! — Пенрик му показва калното розово създание, което се гърчеше в шепата му. — Не е ли сладък?

— Не — отвърна намусено Инглис.

Дори гримасите на шамана не можеха да подплашат прекрасното утро, помисли си Пенрик. Няколко чудесни часа, в които да избяга от задълженията си и да се прави на рибар. Тихият вир сред хълмовете над Изтокдом напълно бе оправдал, че и надхвърлил ентузиазираниите хвалби на Инглис — хладен, на сянка под дърветата, позлатен от слънцето. Е, май нямаше много риба във водите му, но утринната мъглица скоро щеше да се вдигне, след още час-два слънцето щеше да напече... изобщо, идеални условия да се топнеш във вира и да поплуваш на воля, размишляваше мързеливо Пен. Определено.

— Освен това — добави Инглис и проточи врат да погледне червея в шепата му, — откъде знаеш, че е „мъжле“? Може да е женски. Пенрик сбърчи нос.

— Чувал съм, че червеите са едновременно мъжки и женски. Мъжко и женско в едно тяло.

— А, значи точно като теб — подсмихна се Инглис.

„Добре е да се знае, че момченцето ни не е загубило способността да се заяжда“ — коментира Дездемона. Явно го намираше за забавно. Храмовият демон, който живееше в Пенрик и беше източник на магьосническите му способности, определено беше женски, което все по-често му даваше повод да се майтапи с новия си приятел Инглис. „Инглис кин Вълчаскала, член на Кралското общество на шаманите (в изпитателен срок)“, както подписваше писмата си с надеждата скоро да се отърве от злополучното пояснение в скобите.

Пен се постара да отвърне подобаващо, но светлината на утрото бе прекалено блага за саркастични подхилквания и той просто се усмихна.

Инглис поклати глава.

— Не е за вярване, че си овладял техниката само с гледане. Присъства на едно жертвоприношение в двора на менажерията вчера и

вече създаваш Велики зверове.

— Е, прочетох и книгата, която ми изпрати, писмата ти също, освен това от две седмици си говоря с теб и колегите ти от кралското общество, а прегледах и още няколко труда по темата, от които половината не ставаха за нищо, между другото. Това е често срещан проблем при писмените източници. Разказват много повече за човека, който ги е написал, отколкото за проблема, който би трябвало да разглеждат.

— Уж и двамата сме учени, обаче ти си истински книжен плъх в сравнение с мен — каза Инглис. — Струва ми се несправедливо, че... няма значение. Добре де, вижда се, че това нещо е тръгнало по пътя към Велик червей... — Побутна гнусливо с пръст създанието. — Две души в едно тяло, ако изобщо може да се говори за душа при червеите, но... какъв е смисълът? Никой човек не би пожелал да приеме в себе си духа на червей, а и защо да го прави? Какви сили би получил в замяна? Да убеди бълха да скочи в козината на куче?

— Би било добро упражнение за студентите, които се подготвят за шамани — разгорещи се Пен. — Или за бъдещите магьосници поне. Доколкото знам, червеите са теологически неутрални създания. Утре ще се пробвам с мишки, стига мъничките им душици да не се окажат твърде тежки за мен. Те са вредители под крилото на Копелето, а като негов заклет свещен аз имам правото да се разпореждам с тях свободно. Поне на теория.

— Да не дава Братът — въздъхна Инглис. — Пък и такива „упражнения“ не са нещо ново. Трябва да имаш повече свободно време, отколкото здрав разум, за да се занимаваш с това. Низшите създания, за които говориш, не могат да издържат товара на повече от няколко души. После умират.

— Сериозно? — възкликна Пенрик. — Трябва да го тествам това.

— Че как иначе — измърмори Инглис и поклати пораженчески глава. Обаче остави въдицата настрана и се надигна да види.

Пен извади пет-шест червея от кофата със стръв и се опита да ги подреди в права линия върху един плосък камък. Те, естествено, не харесаха плана му и взеха да се гърчат безредно — тактика, която богът на Пен вероятно би одобрил, — но с цената на малко горна магия той ги строи временно в редица. Подхвана експеримента си от края на редицата и с известни угризения на съвестта жертва първия

червей, за да прехвърли душата му във втория, като се опита да убеди сам себе си, че такава смърт е за предпочитане, ако си червей и предстои да те нанижат на кукичка и да те удавят в дълбока вода. Четири червея по-нататък теорията на Инглис се потвърди — нещастното създание се пръсна под натиска на акумулираната жизнена магия.

— О — тъжно каза Пен. — Жалко.

Инглис завъртя очи.

Пенрик заряза първия си недотам успешен експеримент в шаманското изкуство, един чисто теоретичен напън, предвид че обитаващият го демон на хаоса би блокирал всеки опит Велик звяр да бъде жертван в полза на Пен и така да му даде силите на истински шаман. Вдигна въдицата си и примижа към кукичката, която се люлееше празна. Подсмръкна и изправи рязко въдицата, за да залюлее влакното към себе си, после сложи на кукичката нова стръв — един от току-що жертваните червеи, — като се утеши с мисълта, че така смъртта им, причинена от неговите аматьорски занимания, няма да е съвсем нахалост. Заметна въдицата и плувката цопна близо до плувката на Инглис.

След няколко минути подметна:

— И двамата сме храмови магове, макар и от различен вид. Защо ловим риба по толкова неефективен начин?

— Защото ако използваме магия, ще сме приключили преди виното да се е изстудило — каза Инглис и кимна към гледжосаните стомни, оставени в една плитчина наблизко.

— Добър аргумент — съгласи се Пенрик.

— Да си налеем още?

Пен застопори въдицата си между два камъка и стана да вземе отпочнатата стомна. Напълни чашите догоре, като изтръска последните капки в тази на домакина си, после разрови кошницата за още от прекрасния хляб, който си носеха за мезе. Така де, целта на риболова не се изчерпва с улова на риба.

Местното вино галеше небцата им томително като разтопено злато. След като помълчаха известно време, без да са уловили нищо, Инглис подхвърли замислено:

— Тези ограничения важат ли и за демоните? Има ли горна граница на броя животи... или души, които един демон може да

пренесе със себе си, когато се прехвърля от ездач в ездач?

Пенрик примигна.

— Добър въпрос. Само че демоните не събират точно *душите* на своите магьосници. Освен ако прехвърлянето не се обърка драматично и не откъсне душата на умиращия ездач. Но това се случва много рядко. В общия случай душата на магьосника отива при неговия бог, както личи по погребалните ритуали. Не е по-различно, отколкото при обикновените хора. Иначе, ако душите на магьосниците оставаха отхвърлени от бога и безпризорни, създаването на храмови магьосници би било равносилно на най-черно богохулство. Предпочитам да мисля за личностите на своя демон като за образи на моите предшественички, един вид отпечатани страници, които отлепваш внимателно от намастилената плоча и подвързваш в сборник, само дето е по-сложно, разбира се. В противен случай главата ми щеше да е свърталище на духове.

Инглис се обърна да го погледне, изкашля се и взе, че каза:

— Дездемона, ти знаеш ли?

Инглис рядко дръзваше да говори с Дез пряко, като със самостоятелна личност. Пен се усмихна одобрително. Имаше надежда да обучи шамана. Предаде контрола над гласа си на своята постоянна пътничка, на свой ред любопитен как ще отговори Дез на въпроса на Инглис.

Тя мълча дълго, но накрая все пак отговори, тъкмо когато Пен започваше да губи търпение, и по необходимост през неговата уста:

— Вие, деца, задавате много странни въпроси. Бройката на демоните в материалния свят се контролира по различни начини — когато са млади и неоформени стихийни създания, обикновено ги прогонват с помощта на специфични храмови ритуали. Ако са по-стари и по-силни обаче, и особено ако са взели връх над своя магьосник и са започнали да вилнеят безконтролно, задачата е значително по-трудна и храмът прибегва до помощта на светец. За повече от двеста години аз съм споделила дванайсет живота със своите ездачки, десет от тях — човешки...

— Дванайсет половинки от живот — поясни Пенрик, — защото никога не си прескачала в пеленаче или дете.

— Да прескочиш в пеленаче би било сигурна катастрофа — каза Дез. — Демонът моментално ще вземе надмощие, защото ревливото

създание още не е развило необходимата воля и няма нужните знания да контролира демон. Много лош избор за приемник. Та, както се канех да кажа, преди да ме прекъснеш...

— Прощавай.

Дез кимна с главата на Пен.

— От много време не съм срещала демон, който да е по-стар от мен.

— В това има логика — каза Инглис, сбърчил чело в размисъл. — Колкото по-стар ставаш, толкова повече хора са по-млади от теб и толкова по-малко са по-стари. — Намръщи се още повече. — Сигурно е странно да си най-старият, да си надживял всичките си връстници. Но все някой някъде по света е такъв в момента. Във всеки момент има по един най-стар, нали така? Мислиш ли, че ти си най-старата сред демоните, Дездемона?

— Как ли пък не! — сопна се тя, но Пен долови неизреченото ѝ колебание.

— И какво става с най-старите демони? — продължи да разпитва Инглис. — Идва ли момент, когато ничия глава не може да ги побере и при поредния скок те просто... ъъ... — Той не довърши и вместо това посочи разкъсания червей.

— Ужас! — възкликнаха Пенрик и Дездемона едновременно. — Спри се бе, вълче недорасло! — каза Дез, а Пен добави: — Ако имаше такава опасност, храмът би трябвало да знае за това и да го включи в обучението на студентите. А не са ни го споменавали в семинарията.

— Сигурно си прав — каза Инглис, отказвайки се с видима неохота от ужасната си хипотеза. Отпи от виното и размърда въдицата си.

„Бих се хванала на бас — измърмори Дездемона — кой от вас пръв ще се предаде и ще подмами рибата с магия, но няма с кого да се обзаложа.“

„Защо, нали сте цяло сестринство там? — отвърна Пенрик. — Започни да събираш залози.“

„Тази идея никак не е лоша...“ — започна тя, но после погледна към Инглис и млъкна. Шаманът се беше надигнал и се ослушваше напрегнато, кривнал глава. Пенрик не чу нищо особено, само приятните летни звуци на гората и потока, но знаеше, че благодарение на своя Велик вълк Инглис има неестествено остър слух. И наистина,

скоро откъм черния път, където бяха оставили взетата под наем каруца, долетя тропот на конски копита. Тропотът спря, нечий нисък глас успокои коня, после по пътечката към вира тръгнаха бързи стъпки.

— А. Ето къде сте. — Гласът на дознател Освил беше напрегнат. — Слава на петимата богове.

— Здравей, Освил! — поздрави Инглис дознателя, така неочаквано превърнал се в приятел. — Значи успя все пак!

Старши дознателят от ордена на Бащата беше третият поканен на риболов тази сутрин, но в последния момент беше изпратил бележка, че са му възложили спешна задача и да не го чакат. Облечен беше със сивата куртка с лъскави пиринчени копчета, заради която столичните дознатели бяха получили прякора Сивите сойки, но сега тя висеше разкопчана над влажната му от пот риза. Приключил ли беше със задачите си за деня, или просто се беше предал пред жегата?

— Приключил си толкова бързо? — попита с усмивка Пенрик.

Освил спря на брега, сложи юмруци на кръста си и въздъхна.

— Уви, не. Тъкмо обратното. Спешно ми трябва храмове усещащи или още по-добре магьосник, а вие двамата сте ми най-близо. Съжалявам, обаче се налага да ви мобилизирам.

— Даже за чаша вино ли нямаш време? — попита Пен и погледна със съжаление втората стомна, която се охлаждаше във водата.

— Нямам време за нищо. Тръснаха ми мъртва магьосница, на пет-шест мили отук. Убита, струва ми се. По някое време вчера, късно вечерта или през нощта.

Пен се стресна и побърза да стане.

— Това — бавно каза той — никак не е лесно, да убиеш магьосник. Говоря ти от личен опит.

— Е, някой го е направил. Една стрела може да е злополука по време на лов. Две — едва ли. А и не мисля, че сама се е простреляла в гърба, със или без магия.

— А. — Пенрик преглътна и се обърна към Инглис. — Да впрегна коня в каруцата, докато ти събираш нещата?

Инглис кимна и посегна към въдиците. Това разпределение на труда беше добро, защото макар и опитен ездач, Инглис, или по-скоро вълкът в него, изнервяше дори плужеци като крантата от градската конюшня.

Освил, настръхнал от нетърпение, тръгна с Пен към тесния планински път, където запотеният му кон беше вързан за една фиданка.

— Поне местопрестъплението е чисто, ако не друго. Обикновено се обръщат за помощ към ордена на Бащата с дни закъснение, след като местните власти са изпотъпкали всичко. Така ще ви е по-лесно да доловите нещо полезно, нали?

Пен и представа си нямаше. Но докато отвързваше техния кон и го впрягаше в каруцата, най-тревожният въпрос в главата му не беше кой е убил магьосницата, нито как, нито дори защо, а къде, богове пет, е демонът ѝ!

Шестте мили по права линия, за които бе споменал Освил, се превърнаха в девет, докато тримата се върнат донякъде с каруцата, минат напъряко по фермерски коловози и открият по-свестен път, изкачващ се към някакво планинско селце. Свърнаха преди да са стигнали до селцето, после се принудиха да зарежат каруцата, защото страничният път през гората се стесни в пътека. Но само след няколко крачки стръмната пътека ги изведе задъхани на една поляна.

Доста приятна поляна, потънала в шарената сянка на дърветата под златните лъчи на следобедното слънце. Не толкова приятна гледка беше проснатото в другия ѝ край тяло и рояците мухи, които една изнервена младши дознателка се опитваше да прогони с помощта на дълга клонка, която размахваше над трупа с максимално протегнатата ръка и извито назад тяло. Не ще да е заради вонята на разложение, рано беше за това, помисли си Пен, докато вървяха натам. По-вероятно момичето се беше уплашило от тройния ширит в бяло, кремаво и сребърно на рамото на мъртвата жена, емблемата на магьосниците.

— Помощничката ми, младши дознател Тала — представи Освил момичето и го попита: — Да е станало нещо, след като тръгнах?

— Не, сър — отвърна тя и се отдръпна с облекчение от трупа. Беше значително по-млада от Освил с неговите трийсет и няколко години, лицето ѝ беше по-младежко и от това на Пен.

— А посветеният къде изчезна?

— Отиде да донесе нещо за ядене. Сигурно ще се върне всеки момент.

— Тялото е било открито рано тази сутрин от посветен мирянин към храма в село Язово — обясни през рамо Освил на Пен и Инглис, — когото пратили в гората да провери примките. Тази местност е собственост на кин Шипвир, местния барон, доколкото разбрах, но храмът има право да събира дърва за огрев и да лови дребен дивеч.

Пенрик приклепна на мястото, което младата дознателка с такава готовност му беше отстъпила, и огледа трупа.

Жената лежеше на една страна, като да беше заспала. Кестенявата ѝ коса, до неотдавна прибрана на плитки около главата, сега висеше безредно, а обшитата с мъниста платнена шапчица се беше смъкнала, оплетена в кичурите. Нито дебела, нито кльоцава, нито висока, нито ниска, нито хубава, нито грозна... някъде между четирийсет и четирийсет и пет. Какъвто и ум да бе озарявал лицето ѝ приживе — а ширитите на свещена бяха гаранция за интелигентност, — сега го нямаше и без него чертите ѝ бяха празни, восъчни, застинали. Загадъчни.

Не беше облечена с официалната дреха на сана си, а с обикновена рокля и тънко синьо палто отгоре, към което бяха закачени ширитите ѝ. Дрехите ѝ бяха пропити със засъхнала кръв. Приблизително еднакво количество беше изтекло от корема ѝ, където се подаваше върхът на стрела, и при оперените краища на двете стрели, които стърчаха от гърба ѝ. Ако се съдеше по кървавата следа, жената беше паднала само на няколко крачки от мястото, където я бяха простреляли. „Бърза смърт. И това е нещо“ — каза си Пен в опит да въведе някакъв ред в обърканите си мисли. Не личеше жената да е била изнасилена или поругана по друг начин.

Инглис надничаше над рамото на Пен. Ноздрите му бяха разширени, вероятно заради миризмата на кръв. Дори Пен я долавяше ясно, а за вътрешния вълк на Инглис сигурно беше всепроникваща, поне ако се съдеше по изопнатото лице на шамана.

Освил се изкашля многозначително. Пен се изправи, огледа се и си помисли: „Дез, зрение, ако обичаш.“

Донякъде се надяваше призракът на жената още да витае на поляната, достатъчно нов да е запазил вида си отпреди смъртта — внезапната и насилствена смърт често имаше този ефект. Повечето призраци не можеха да говорят, но при наличие на достатъчно силен стрес след неочакваната раздяла с поддържащото го тяло духът на

покойника понякога успяваше да покаже, повече с жестове, отколкото с думи, какво се е случило, стига да имаше на разположение храмов усещаш, способен да „види“ пантомимата. Това беше много опасно гранично състояние заради риска душата да се подхлъзне извън обсега на очаквания я бог, резултат, нежелан и от двете страни. Именно затова Пен също толкова силно се надяваше да не види призрака на покойницата, заради самата нея. Обикновено душата и богът се намираха веднага, а единствената функция на погребалния ритуал беше да потвърди това единение.

Живите души на поляната грееха в наситени цветове и в неразривна връзка със съответното си тяло. Тази на Инглис съдържаше допълнителната душевна плътност на неговия Велик вълк, смущаваща гледка, ако човек не знае на какво се дължи. А дори и да знае всъщност. Пенрик се завъртя бавно, оглеждайки поляната с обикновеното и с второто си зрение, но не видя жестикулиращи призраци. Изгубените души обикновено се прикрепяха към някое място, по-рядко към телата си. Чудатата шаманска практика да се привързва призракт на убит душевоин към свещен предмет не беше приложима тук. Нямаше следа и от безпризорния демон, което не изненада Пенрик. В крайна сметка демоните не можеха да прескочат в дърво, а дърветата бяха единствените живи неща тук. Явно демонът бе отнесен някъде от новия си гостоприемник. Което само по себе си повдигаше куп неотложни въпроси.

Пен направи свещения знак, върна второто зрение на Дез и се обърна към Освил.

— Няма призрак. Няма демон. Не мога да ти помогна. Съжалявам.

Освил изпъшка като човек, който отдавна се е примирил с лошия си късмет.

— Струваше си да опитаме.

— Определено.

— Нещо друго можеш ли да ми кажеш?

Инглис проследи с ръка мислената линия от стрелите в гърба на покойната към гората в опит да прецени откъде е стрелял убиецът, но после поклати глава.

— Не знаем дали и колко се е завъртяла при падането.

Пен скръсти ръце на гърдите си и сведе поглед към жената.

— Няколко неща. Първо, млада е.

Освил вдигна вежди.

— Не бих казал. На средна възраст е.

— Млада за храмова магьосница. По правило орденът на Копелето не вселява демони в жени, които все още могат да имат деца. Или трябва да се прехвърлили детеродната възраст, или да са абсолютно сигурни, че не искат да имат поколение. Хаосът, който се просмуква от демоните... — Пен направи пауза, докато избере по-деликатен термин, — затруднява зачеването.

Веждите на Освил се покатериха още по-високо.

— Някои жени биха сметнали това за допълнителна полза.

— Така е. Но една магьосница трябва да е изключително умна, внимателна и опитна, за да износи бременност до термина ѝ. Случвало се е, но не се препоръчва. С други думи, смятам, че тази жена носи демона си отскоро.

— Не виждам други стрели — вметна Инглис. — Два изстрела, две попадения. Убиецът е бил отличен стрелец.

— Или убийцата — измърмори младшата дознателка.

— Или ги е прибрал — каза Освил.

— Мм.

Пен се загледа в раните.

— Или е стрелял отблизо, или е имал лък с наистина тежък опън. Ако е второто, значи вероятно е бил мъж. Колкото до първото... не мисля, че е стрелял отблизо. — И кимна на дознателката в знак на извинение.

— И защо не? — попита Освил, не скептично, а напрегнато.

— Сецам се за една причина да убиеш магьосник — каза Пен и се изкашля. — За да откраднеш демона му.

Инглис завъртя рязко глава да го погледне.

— Хората сериозно ли правят това?

— Да — въздъхна Пен.

— С Велик звяр това не би могло да стане!

— Значи шаманите са късметлии. Но за да открадне демона, убиецът трябва да бъде възможно най-близо до жертвата си, иначе няма гаранция къде ще прескочи демонът при смъртта ѝ. Логично би било да предпочете нож, а не лък. Щом е избрал лък, значи е искал да бъде възможно най-далече. Кажи-речи единственият начин да си по-

далече от издъхващ магьосник е онзи рокнарийски трик, при който изхвърлят магьосника в морето с подобие на спасителен пояс, който изпуска въздух, и се отдалечават с лодката по най-бързия начин и на възможно най-голямо разстояние, преди нещастникът да се е удавил. Лъкът означава, че убиецът не е искал демонът на жертвата му да прескочи в него.

Освил се намръщи.

— На какво разстояние може да прескочи демонът?

— На... — започна Пен, а после си даде сметка, че не е нужно да предполага. — Дездемона, би ли отговорила ти?

— Зависи от силата на демона — каза Дез, — но изстрел с лък отдалече определено варира около максималната граница.

Освил присви очи. Местеше поглед между тялото и гората наоколо.

— Или са били двама. Един, който е стрелял от разстояние, и друг, който е бил близо до жертвата. — Тази мисъл очевидно не му допаднаше.

Възможен сценарий, помисли си Пен, а и обясняваше къде е изчезнал демонът.

— Трябва да е станало преди мръкване вчера — каза Инглис, — за да уцели толкова точно при такова разстояние, че и два пъти.

— Освен ако жената не е носела фенер — каза Освил. Всички взеха да се оглеждат. Не видяха фенер да се търкаля на земята, но пък извършителят може да го беше отнесъл, също като неулучилите стрели, ако бе имало такива.

— Магьосниците виждат в тъмното — изтъкна Пен. — Не й е трябвал фенер.

— Да, ама стрелците не виждат в тъмното — каза Инглис, решен да пробута теорията си.

— Освен ако и стрелецът не е бил магьосник — възрази Пен. — Макар че в този случай не би имало нужда да действа от разстояние.

Освил изпъшка.

— Нещо друго можеш ли да ми кажеш?

— Много е трудно да убиеш магьосник — започна Пен, напук на доказателството, което лежеше пред него.

— Много е трудно да убиеш магьосник, който носи опитен демон — поправи го Дездемона, — и то ако демонът иска да го

защити. Един млад демон може и да няма нужния опит. А ако демонът, млад или стар, иска да се отърве от нежелан ездач, лесно ще го направи.

Тримата го гледаха втренчено. Пенрик повиши глас:

— *Канех* се да кажа, че магьосницата най-вероятно е била простреляна от засада, че нападението е било изненадващо и за нея, и за демона ѝ.

Освил взе да рие в прахта с върха на ботуша си. Изражението му беше отнесено, сякаш дознателят разиграваше наум предложението от Пен сценарий.

— Или убиецът е бил някой, на когото тя е имала доверие. Или убийците. Уф.

Пенрик се намръщи при мисълта как жената бива примамена тук и предадена по този най-долен начин.

— Може и така да е станало.

Освил огледа отново тялото.

— Сигурни ли сме, че наистина е била магьосница? Така де, всеки може да наметне палто с ширити. Или да закачи ширити на нечия дреха.

Жената определено бе носила палтото, когато я бяха простреляли, ако се съдеше по кървавите петна. Пенрик клекна до трупа и опипа ширита, който беше твърд и чист в сравнение с неговия след няма и година употреба. „Дез?...“

„О, да. Има... има празнота в тази коруба. Трудно е да се опише с думи, но определено се усеща. Мястото, обитавано от душата, е по-голямо от обичайното, разтегнато, ако щеш.“

„Ха!“ На глас Пен каза:

— Да, била е. Кое то означава, че в столичната палата на Копелето трябва да има старши магьосник, който е отговарял за нея, нещо като настойник. Той ще може да я разпознае и да отговори на много от въпросите ни.

Посегна към ръката ѝ да прецени трупното вкочаняване, нещо, което Освил със сигурност беше направил и с което имаше повече опит от него. Вкочаняването сякаш намаляваше, но пък денят беше топъл, така че... „Амберейн? Хелвия? — повика той двете лекарки магьосници, фигуриращи в списъка с предишни ездачки на Дездемона. — Нещо да добавите?“

Отговори му Хелвия: „Не мисля. Твърде много променливи. По някое време вчера вечерта, по-точно не може.“

Пен издиша шумно и се изправи.

— Чудя се защо са я оставили тук. Убиецът лесно е можел да зарови трупа и така да отложи откриването му, а дори и да го скрие завинаги. Имал е време, изглежда. А ако не е имал, какво го е накарало да се разбърза?

— Добави и тези въпроси към списъка — каза Освил. — Гарантирам, че няма да са последните. А междувременно нека се разпръснем и огледаме поляната. Понякога немите предмети дават по-ценна информация от говорещите свидетели. А после ще отнесем тази бедна женица.

Пен тръгна да огледа поляната, Дез гледаше заедно с него. Откри едно голямо нищо. Нямаше фенер, нито стъпки, нито изпуснати предмети. Нито демон. Идеята на Освил за двамата убийци изглеждаше все по-правдоподобна.

— Или — каза той високо, така че Освил да го чуе, — може да са били един убиец, мъж или жена, и един наемник с лък. Някои наемници са толкова обръгнали и безпарични, че биха убили и за дребни монети.

Освил изсумтя.

— Мразя случаите с наемници. Нямаат никаква връзка с убийтия и са на практика неоткриваеми.

Пен стигна отново до тялото и каза замислено:

— А може да е станало и другояче... Опитният ловец може да изстреля две стрели почти едновременно, преди да осъзнае, че силуетът, в който се цели, е на човек, а не на елен. А после, ужасен от стореното, е избягал. Това би обяснило всичко. — „Освен демона.“

— Колко вероятно е това?

Освил беше градско чедо и не стреляше с лък, спомни си Пен. Имаше много полезни умения, но това не беше сред тях.

— Аз бих могъл, по времето, когато стрелях често. Имам предвид бързата стрелба, а не да сбъркам жена с елен.

— Тази опростена хипотеза е много изкушаваща — каза Освил, макар изобщо да не приличаше на изкушен. Приличаше на човек, който току-що е отхапал нещо гадно. И не за пръв път.

— Засега ще включа и нея в списъка, но трябва да се провери. Всичко трябва да се провери.

Посветеният от селото се върна; носеше кошница и водеше някаква възрастна жена. Жената, оказа се, беше свещената от храма в Язово, която така бързо се беше свързала с ордена на Бащата веднага щом младежът дотичал задъхан да ѝ разкаже за находката си. Младшата дознателка взе кошницата с благодарност и веднага нападна храната, като набута част от нея в ръцете на Освил. Той дъвчеше прав. „Сигурно още не е ял днес“, помисли си Пен. Би било съвсем в негов стил.

Местната свещена огледа тържествено мъртвата жена и потвърди думите на посветения, че не я познават, че не е от селското паство, нито от близките ферми. „Непозната от Изтокдом ще да е“, заключи тя с тон, който подсказваше, че седалището на Свещените крале е опасно място, греховен и хедонистичен мегаполис, където убийци и прочие сган дебнат зад всеки ъгъл. Дез се изкиска, естествено. „Можеш да сместиш пет Изтокдома в столицата на Дартака и десет в имперския Тасалон. Бедната няма представа какво е хедонистичен мегаполис. Иначе градът не е лош, признавам.“

Инглис, който беше разширил периметъра на претърсване в опит да открие къде е стоял стрелецът, се върна със стрела в ръце. Трета стрела. Тала го следеше с любопитен поглед.

— Мда, същото оперение — измърмори Инглис, сравнявайки находката си със стрелите в гърба на група. — Беше забита в земята ей там. — Посочи към дърветата, там, където теренът се спускаше плавно към далечен поток. — Това се беше закачило за нея.

И им показва снопче твърда червеникава козина. Пен взе снопчето и го подуши.

— Лисица.

— И аз така реших — каза Инглис.

Всички сезираха в козината и несъмнено се опитваха да я наместят в някой от множеството сценарии, които бяха измислили дотук. Накрая Освил тръсна глава и взе стрелата, а Инглис прибра снопчето козина в джоба си. После с общи усилия пренесоха тялото на жената до каруцата. Свещената каза няколко думи и направи тъжно свещения знак, докато те се опитваха да нагласят трупа в тясното

пространство, като запазят поне донякъде достойнството на покойницата.

Пен обърна каруцата, после се метна на капрата, а Инглис хвана юздите и поведе уморения кон. Двамата дознатели яхнаха своите коне и поеха след каруцата като чудат почетен ескорт.

Пен се надяваше скоро да научат името на жената. Беше му неприятно да мисли за нея като за „трупа“, не че всички нямаше рано или късно да заслужат това определение. Стигнаха до по-широк път и впрегатният кон, вероятно познал маршрута към дома, показва известен ентузиазъм. Освил изравни коня си с капрата.

— Наистина трябва да намерим демона — каза му Пен.

Освил сви рамене.

— Това е работа на твоя орден и аз с радост ти я отстъпвам. Въздаването на справедливост за убийството на тази бедна жена ми е много по-важно от съдбата на създание, което е по природа безсмъртно.

— Е, погледни го така. Демонът е най-непосредственият свидетел на убийството.

Веждите на Освил хвъркнаха високо.

— Демоните са благонадеждни свидетели? Как, за боговете, ще призовеш демон да даде показания под клетва?

— Това зависи от демона. Дездемона би могла да го направи.

Освил дълго се взира сащисан в нищото, после тръсна глава и измърмори:

— Магически кучета. Демони. Кълна се в Бащата, преди работата ми не беше и наполовина толкова странна.

И сякаш да се отстрани поне временно от цялата тази главоблъсканица, дознателят пришпори коня си напред.

Изтокдом, ширнал се по бреговете на река Щърк, вече бе надраснал градските стени, построени наново само преди едно поколение. Импровизираната катафалка и ескортът ѝ заобиколиха през предградията до южната порта, която беше най-близо до височините, известни под името Храмовград, надвиснали над червените покриви на централната част в ниското, където се намираше дворецовият комплекс. Пенрик и Инглис слязоха от каруцата, за да облекчат

уморения кон по нанагорницето, а и за да го водят на юзда през пълните улици. Минувачите обръщаха глави след тях, загледани в мъртвото тяло, така неадекватно покрито с одеяло за пикник, после поглеждаха двете Сиви сойки, които язدهа след каруцата, преглъщаха любопитството си и правеха свещения знак.

Палатата на Копелето беше на две улици зад каменното туловище на главния храм, главен както за града, така и за цялото кралство. Старата дървена къща, подарена от благодарен търговец, беше изгоряла в пожар пред двацет години и бе заменена с хубава нова сграда, много по-подходяща за целта и иззидана от дялания жълт камък, характерен за района. Като главна палата на ордена в страната и в непосредствено съревнование с посестримите си от другите четири ордена, архитектурата ѝ залагаше на височината, баланса и строгостта, нищо общо с импровизираните провинциални палати, с които Пен беше свикнал. Откровено казано, масивното здание го караше да се чувства като провинциалист.

Тала отиде да потропа на вратата и да извика портиера. Въпреки жегата на късния следобед... е, по-скоро ранна вечер, но пък денят беше толкова дълъг в разгара на лятото... Освил се дръпна настрана да си поопъне ризата и да си закопчае куртката догоре и чак след това се втурна да помогне на Пен и Инглис, които се опитваха да свалят трупа от каруцата. Портиерът се появи изпънат като струна в колосания си табард с бродираната емблема с двете бели ръце — със свити пръсти и изправен палец, единият сочещ нагоре, другият надолу. Отвори уста да попита по каква работа идат и си остана така, зяпнал при вида на товара им.

— О, не — простена той. Несъмнено беше познал жената от пръв поглед. Явно я бяха донесли на правилното място.

— Първо да я махнем от улицата, може ли? — каза му Освил.

— Да, сър. — Портиерът се дръпна да им направи път и тримата влязоха в просторен коридор, където оставиха тъжния си товар на облицования с плочи под.

— По ширитите ѝ разбрахме, че е от вашите хора, както и каква е била по ранг и призвание — каза Освил, — но само толкова. Ще ни кажеш ли името ѝ?

— Да, сър. Това е просветена Магал. Няма я от сутринта, леглото ѝ не беше разтурено, но ние решихме, че просто е отишла да види

някое от децата си и е останала да нощува там.

— Знаеш ли кога е излязла от палатата последно? Или, най-малкото, кога ти си я видял за последно да излиза.

— Вчера няколко пъти влиза и излиза. Не мога да си спомня дали... дали за последно я видях да влиза, или да излиза. Нощният портиер може да знае нещо повече. Той ще дойде след час.

Освил кимна.

— Доколкото разбирам, просветена Магал е имала нещо като настойник тук, старши магьосник. Предполагам, че трябва да уведомим първо него.

— Това трябва да е просветен Хамо. Веднага ще ида да го повикам, дознателю — отвърна портиерът, макар че не можеше да откъсне поглед от тялото в краката им. — Къде я намерихте?

— В една гора сред хълмовете на десетина мили от Изтокдом — каза Освил, като наблюдаваше лицето на портиера.

Което се сбръчка в недоумение.

— Какво е правила там?

— Значи не е ходила често по онези места, така ли?

— Доколкото знам, не, сър. Отивам да доведа просветения. — Потресеният портиер хукна нагоре по стълбището.

Скоро се появи отново, следван от мъж с прошарена коса и ежедневна дреха на свещен. Пен разбра какъв е и без сребърните нишки в ширита на лявото му рамо. Достатъчно бе, че Дездемона потръпна и после се сви.

„Ще се справиш ли толкова близо до друг демон?“ — попита я с тревога Пен.

„Да бе. Нали уж и двамата сме питомни храмови демони. Представи си го като съпругите на двама мъже, които не могат да се дишат една друга, но се държат любезно заради половинките си.“

Хамо стреснато се втренчи в трупа.

— Не е грешка, значи.

— Дознателите я донесоха, сър, и... ъъ, тези господата също. — Последното сигурно трябваше да е израз на учтивост, предвид туристическото облекло на Пенрик и Инглис, но портиерът, явно решил да остави уточняването на подробностите другиму, замълча и отстъпи назад. Не твърде назад обаче.

Хамо коленичи да докосне лицето на жената, после направи свещения знак, докато мълвеше без глас някаква молитва. Стисна зъби при вида на кръвта и стрелите. Изправи се и се обърна към Освил. Бръчките по лицето му сякаш се бяха вдълбали изведнъж.

— Какво е станало?

— Тялото ѝ е било открито от посветен мирянин към селския храм във... — Освил обобщи накратко събитията от сутринта, как му възложили разследването и какво заварил на местопрестъплението. — Веднага разбрах, че ми трябва храмове усещач, а знаех, че шаман Инглис и просветен Пенрик са отишли на риболов наблизко, затова ги помолих за помощ.

Облекчение се разля по лицето на Хамо при това логично обяснение за особеното усещане, което без съмнение го беше обзело при срещата с двамата непознати. Може и да не познаваше Инглис лично, но явно бе добре запознат със своите колеги и съперници в магията от Кралското общество в другия край на града, защото само кимна и каза:

— Шаман Инглис. Носите Велик вълк, доколкото ми е известно?

— Да, просветени — отвърна Инглис.

— Шаман Инглис и преди е участвал в мои разследвания — добави Освил. Не поясни, разбира се, от коя страна на разследването е бил. Инглис почти успя да не примижи.

— А, просветен Пенрик?... — На лицето на Хамо се изписа обичайното колебание, породено от несъответствието между заявената титла и младоликото лице на Пен.

— Просветен Пенрик от Мартенмост — каза той и се поклони, — придворен магьосник на принцесата-архисвещена Люен на Мартенмост. Дойдох в столицата като част от свитата ѝ за празненствата по повод именния ден на един неин внук, както и по други храмови дела, които архисвещената планира да отхвърли, докато е в Изтокдом. — Предвид че Люен беше леля на Свещения крал, а вресщият именник беше неговият новороден наследник, Пен на свой ред остави Хамо сам да си вади изводите.

— А! — Хамо изглеждаше по-скоро доволен, че е наместил парченцата от мозайката, отколкото смутен. — Сега се сещам, че съм чувал за вас. — Присви очи. — Вие наследихте демона на просветена

Рухия, нали? Помислих си аз, че тази необичайна плътност ми е позната отнякъде.

— Познавали сте Рухия? — попита Пен заинтригувано. Макар че не му беше сега времето да разпитва за подробности.

— Срецали сме се един-два пъти — каза Хамо, после махна с ръка, явно стигнал до същото заключение като Пен. Имаха по-спешни въпроси за уточняване. — Били сте на местопрестъплението? Душата на Магал не е била... — магьосникът преглътна — изгубена, нали?

— Не долових такива признаци.

Раменете на Хамо се отпуснаха от облекчение.

— И това е нещо — промълви той и потупа два пъти устни с палец в кратка благодарствена молитва към общия им бог.

След това посветиха известно време на задачи от прагматично и неотложно естество — пренесоха тялото на магьосницата до нещо като лечебница в дъното на сградата, където да изчака погребалната си церемония в покой; Хамо, по препоръка на Освил, прати да повикат една лекарка, която често поемала злощастните (това Пен го разчете като „кървави“) разследвания, провеждани от ордена на Бащата; накрая пратиха един посветен да отведе животните на дознателите в обора им, а впрегатния кон — в градската конюшня. Младши дознателка Тала грейна доволно, че не са възложили на нея тази скучна задача, а са ѝ позволили да остане с началника си.

Накрая всички отидоха в работния кабинет на Хамо на третия етаж — множество претъпкани с книги лавици, отрупано с документи писалище и недостатъчно столове, пропуск, който Хамо отстрани, като донесе един от съседната стая.

Веднага щом се настаняха — „удобно“ не беше подходящото определение, помисли си Пен, защото общото настроение в стаята клонеше повече към неудобството, — Освил откри дискусията по обичайния за такива разговори начин:

— Приемете съболезнованията ми за загубата на своята колежка... и приятелка?

— И двете, надявам се — отвърна Хамо.

— Давам си сметка колко е болезнено това за вас, но се налага да ви задам няколко въпроса.

— Ще се опитам да отговоря на въпросите ви — каза Хамо и въздъхна. — Това е... това е ужасно. Магс лежи долу, а негодникът,

който я е убил, се разхожда на свобода... Питайте, дознателю.

И без второто си зрение Пен ясно долови искреността в тона му. Тала извади малка тетрадка и оловно писало от джоба на куртката си, готова да запише всичко.

— Първо, какво е семейното положение на просветена Магал? Портиерът спомена нещо за деца.

— Да, две. Син и дъщеря. Дъщеря ѝ наскоро се омъжи за един бижутер, а синът ѝ чиракува при майстор на инструменти. И двамата са тук, в Изтокдом. О, богове, трябва да пратя някого при тях или... не, по-добре лично да отида и да им...

— Аз ще се заема с това, просветени. Влиза в задълженията ми, а и най-близките роднини не бива да научават за загубата от втора ръка.

Хамо с нескрито облекчение му даде имената и адресите на двамата и помощничката на Освил ги записа усърдно в тетрадката си.

— А съпруг? — попита Освил. Предвид че Магал беше заклета в ордена на Копелето, наличието на деца не предполагаше непременно съпруг, а само баща.

Хамо поклати глава.

— Магс овдовя преди няколко години. На младини служеше като свещена в храма във Волски... — голямо градче на половин ден езда от Изтокдом, сети се Пен, — а съпругът ѝ ръководеше храмовия хор там. Чудесна двойка, доколкото зная, силно отдадени един на друг. Но след като той почина, вдовството беше едно от многото качества, които превърнаха Магал в добър кандидат за приемник.

— Вдовицата имаше ли някакви ухажори? Или... ще прощавате, но трябва да попитам... любовници?

Хамо примигна. Вероятно чак сега си даваше сметка, че Освил се опитва да състави списък със заподозрени.

— Не знам за такова нещо. Не личеше да проявява интерес към нова връзка.

— А вие бихте ли разбрали? — попита Освил. Посредством магически средства, досети се Пен за подтекста на въпроса.

— Да — каза Хамо, по-уверено този път. Освил хвърли поглед на Пен и той кимна мълчаливо.

После зададе въпрос, за който Освил може би нямаше да се сети:

— Кога просветена Магал се сдоби с демона си? Преди колко време?

— Скоро беше. Само преди три месеца. Бързо свикнаха един с друг. — Потърка чело, после избълва ожесточено: — В това няма никакъв смисъл! Магал беше уравновесена, опитна, разбираше се с всички... дългогодишната работа като свещена, общуването с всякакви хора, това разкрива характера на човек. Сигурни ли сте, че не е било някаква ужасна злополука или грешка?

— Още не съм изключил нито един вариант. Дори и този — отговори Освил, макар че Пенрик ясно долови неизреченото продължение: „Обаче просто не се връзва.“ Миналата зима дознателят си беше спечелил уважението му, ала едва сега Пен си даваше сметка за незавидните аспекти на работата му. И какъв късмет има самият той, че подобни задължения не влизат в неговата служебна характеристика.

Освил продължи:

— Други роднини? По сватовство?

— В столицата — не. Магс няма... нямаше живи роднини, а тези на съпруга й живеят във Волски.

— Приятели и колеги тук, в Изтокдом?

— Много. Както казах, тя се разбираше с всички.

— Някой, когото си струва да разпитаме?

Хамо изреди няколко имена, които Тала записа усърдно.

— Някой от тези колеги да се е състезавал с нея за демон?

Освил за професионална завист ли намекуваше? Е, явно трябваше да покрие всички възможности, реши Пен.

— Ами, просветен Басум също чака, но не бих го нарекъл неин съперник.

— Защо?

Пен обясни:

— Храмовите демони по правило се прехвърлят в ездачи от същия пол. — И добави, когато Освил го стрелна с въпросителен поглед: — Моят случай беше необичаен, защото просветена Рухия получи фаталния си сърдечен удар неочаквано, на пътя за Зелен геран, и аз случайно се оказах наблизко. По план демонът й е трябвало да бъде насочен към лекарка, която да бди край смъртния й одър.

— Това е другото — избухна отново Хамо. — Надявах се Магс да ме наследи на поста след няколко години, а в края на живота си да предаде своя опитомен демон на някоя лекарка. Загубата й е... непрежалима, огромна. На много нива. — Хамо определено

приличаше на човек, който има спешна нужда да се скрие някъде и да се наплаче, да даде воля на гнева си, или и двете. Мисълта за загубата, както лична, така и професионална, явно му идваше в повече.

Освил, чийто списък с хора за разпит продължаваше да расте, изглеждаше склонен да му даде почивка, но Хамо имаше свои въпроси. Обърна се към Пенрик.

— И казвате, че не сте открили никаква следа къде е отишъл демонът й?

Съдбата на изчезналия демон беше част от задълженията на Хамо в не по-малка степен от тази на магьосниците, за които отговаряше. По свой си начин демонът също имаше храмова кариера. Пен не беше сигурен дали Освил си дава сметка за това. Виж, Инглис, който отлично знаеше колко време е необходимо да се отгледа един Велик звяр, определено беше наясно. Шаманът не беше обелил и дума по време на разпита, вероятно смутен от мисълта какво е причинил на началниците си и на Освил със собственото си злополучно бягство миналата зима.

— Никаква следа, сър — отговори Пен. — Много обезпокоително.

— Едва ли е стигнал далеч, ако не се е вселил в някое материално създание, което да го поддържа — каза Хамо.

— Да. В човек, било случайно, било по план, или в някое животно, случило се наблизо...

— Ако е животно — започна Хамо и продължи след кратко колебание, — значи ще плати висока цена. Говорим за високоразвит демон.

— Да, сър, давам си сметка за това. Или третата възможност.

И двамата се намръщиха.

— Която е? — подкани ги Освил.

Отговори му Хамо:

— Ако наоколо няма създание, способно да поеме демона след смъртта на ездача му, пък било то и птичка дори, тогава демонът... един вид се разпада. Връща се към стихийния си хаос и губи цялото натрупано знание. Губи дори способността си да започне цикъла отново, като се всели в нещо живо след време. Просто... изчезва.

— Прилича на онова, което се случва с безпризорните души — каза Освил, присвил очи в опит да осмисли казаното.

— Почти същото е — каза Пен, — но се случва много по-бързо. — Вътре в него Дездемона потръпна.

Хамо го погледна напрегнато.

— Доловихте ли нещо такова на онази поляна?

Пен се поколеба.

— Трудно ми е да кажа, без да имам предишен опит. Никога не съм се сблъсквал с такава ситуация. — „И аз — потвърди Дез. — Поради самото си естество, с такава ситуация не можеш да се сблъскаш.“

— Важно е да намерим изгубения демон възможно най-бързо, а аз не мога да тръгна по горите да го търся, защото трябва да се погрижа за погребението на Магс — каза Хамо и прокара нервно ръка през косата си. — Подчинените ми са... някои са далече, другите са неподходящи за задачата. — Погледна Освил, който вдигна отбранително ръце. Как се казваше онзи столичен магьосник, зачуди се Пен, с когото Освил се беше сблъскал челно миналата зима? Със сигурност и той беше от подопечните на Хамо... В този момент свещеният спря погледа си върху Пенрик. — Просветен Пенрик...

Схванал намека, Пен кимна.

— Ще се радвам да ви помогна с този проблем, стига принцесата-архисвещена да няма нищо против. — Едва ли щеше да има. Инглис се размърда на стола си, но не каза нищо. Засега.

Освил определено изглеждаше облекчен.

— Помощта ти ще е добре дошла — каза той и погледна малко по-колебливо Инглис. — А ти, шамане?...

— Бих искал да огледам още веднъж онази поляна — бавно каза Инглис. — Преди да е заваляло. Имаше там... просто ми трябва още време да разширя търсенето. — Не уточни какво ще търси, но Пен си спомни за тайнствената трета стрела и снопчето лисича козина, закачило се за нея. И се зачуди какви ли умения на следотърсач може да вземе назаем Инглис от своя вътрешен вълк, умения, които със сигурност надхвърляха ловджийските трикове, усвоени от Пен на младини в родните му планини.

— Където и да е демонът на Магал сега — каза той, — поляната е била началната му точка. Ще идем заедно там. Утре сутрин.

— Рано — уточни Инглис, а Освил кимна одобрително, преди да се обърне отново към Хамо.

— Просветена Магал тук ли живееше, в палатата?

— Тук, да.

— Ще трябва да огледам нещата ѝ. Важно е никой да не влиза в стаята ѝ, преди да съм се върнал. Утре сутрин, най-вероятно. Тази вечер трябва да се отбием при роднините ѝ. — И добави с известно неудоволствие: — А после трябва да докладвам на началниците си.

Понеже всички присъстващи имаха неотложни задачи, Освил изказа още веднъж съболезнованията си на Хамо, увери го, че тази трагедия ще бъде разследвана най-щателно, и подкара групичката си навън.

Докато стигне до храмовата къща за гости, където беше отседнала принцесата-архисвещена със свитата си, измие се набързо, навлече най-хубавата си и най-чиста бяла роба и хукне към вътрешния двор, Пен вече бе закъснял, въпреки галопата си. Добре де, не галопираше, а подтичваше тромаво, в опит хем да се държи на положение, както подобава на един свещен, хем да спечели някоя минутка. Но когато изскочи запъхтян на двора, началничката му още се настаняваше в стола-носилка.

— А, Пенрик — поздрави го тя. — И Дездемона, разбира се. — Усмивката на старите ѝ устни беше суха, но не издаваше особено раздражение. — Най-последно. Вече се канех да те пратя в леглото без вечеря, ако не се появиш. — Тази вечер Люен кин Еленовшип беше нагиздена като принцеса и кралска леля, а не като служителка на храма, макар роклята ѝ да се бе възползвала обилно от тъканите в Мартенмост коприни, едно от печелившите търговски начинания на ордена на Дъщерята.

— Извинявам се за закъснението, ваша милост — отвърна той и се наведе да целуне пръстена ѝ на архисвещена, който тя му поднесе опрощаващо. После ръката с пръстена махна на носачите, които вдигнаха стола и го понесоха с все товара му по нанадолниците към дворцовия комплекс.

— Върви до мен — каза ведро тя — и ми разкажи как мина свободният ти ден. Като гледам, риболовът или е бил твърде успешен, или крайно неуспешен.

— Нито едното, нито другото, както се оказа. Рано сутринта дознател Освил го пратили да поеме по спешност едно разследване и...

— О, колко жалко. Знаем, че нямаше търпение да се видите. Много приятен човек, ако питаш мен, макар престоят му в Мартенмост миналата зима да беше кратък. А другият ти приятел, шаманът, беше... интересен. — Замисли се, после добави: — Добре че не го обесиха.

— Безспорно. Би било огромна загуба. В много отношения. Но така или иначе прекарахме деня с Освил, защото той се появи неочаквано и помоли да му помогнем с разследването. За късмет на рибите.

Тя го стрелна с остър поглед.

— Сериозно? Защо ми се струва, че това не е краят на историята?

— Права сте, ваша милост, но не е история, която да разказвам по улиците. — Носачите, натоварени с честта да я транспортират, всичките яки посветени в синьото и бялото на общата им богиня, не бяха единствените, които можеха да ги чуят.

Люен притвори очи в знак, че разбира.

— По-късно, тогава. Твърде стара съм да стоя до края на тържеството, дори заради царствените си роднини.

— Аз пък поех ангажимент да стана рано утре, така че ще си тръгна заедно с вас.

— Хм. — Принцесата се замисли, но явно реши да запази любопитството си за десерт. — Обаче тази вечер ще ми угодиш и ще се представиш като просветен лорд Пенрик кин Джуралд от Мартенмост, вместо с обичайната си лаконичност.

— Много е дълго, ваша милост. Обижда предпочитанията ми към словесна пестеливост.

Тя изсумтя.

— Има места, където благочестивата скромност е похвална. Но кралският дворец не е от тях. Ти си моят магьосник и статутът ти се отразява на моя.

Той кимна в знак на съгласие, но все пак се начумери.

— Имението Джуралд е кажи-речи укрепен чифлик в далечна планинска долина, а аз съм безимотният по-малък син, както и двамата знаем.

— Ние — да, но другите — не, а ти изобщо не си длъжен да ги информираш за тези подробности. Светът не е толкова дружелюбно място, че да се лишаваш сам от предимствата си в името на някаква безпредметна скромност.

— Просто предпочитам титлата, която съм заслужил с труд, пред онази, която съм наследил наготово.

— Аха, значи не е скромност, а зле прикрита горделивост? Ценя високо научните ти постижения, Пенрик, но се боя, че дворецовите маниери не са сред нещата, които си научил в семинарията.

— Предвид спомените ми от студентската столова, най-вероятно сте права — съгласи се той.

— Просто погледни на приема като на възможност да научиш нещо ново. Друг ден ще поднесе на масата ти ястие, което по ще ти е по вкуса, но това не значи да се мусиш на храната, която е пред тебе днес.

— Да, ваша милост — каза примирено той.

Разговорът им прекъсна, когато охранителите и носачите — нейните и на втория стол-носилка, на който беше вездесъщата ѝ секретарка — поеха по дългата серпантина от стъпала към долината. Пен изостана в най-тесния участък, после отново настигна носилката на Люен, щом стигнаха до широката улица пред имението на кралските роднини, където щеше да се проведе приемът. Когато носилката спря пред входа, на Пен се падна честта да помогне на шефката си — първо да се измъкне с все роклята си от превозното средство, после да се облегне на ръката му с все така самодоволната си усмивка.

Официалната церемония по кръщението на малкото човече, уж принц, беше протекла гладко, слава на боговете, преди три дни. Така че най-лошото би трябвало да е минало вече, успокояваше се Пен. Понеже церемонията беше проведена от архисвещения на Изтокдом, Пенрик не беше сигурен каква е била ролята на собствената му храмова началничка, освен да добави блясъка си към общото великолепие на процесията. Добрата фея, може би? Собствената му функция май не включваше друго, освен да виси, да краси и да варди безуспешно бялата си роба от мръсотията на големия град. По всичко личеше, че тази вечер го чака повторение на същото с дребни вариации.

Мярна няколко познати му вече лица в залата на имението, собственост на престарелия лорд, женен за по-голямата и също престаряла сестра на Люен принцеса Левана. Люен се пусна за кратко от ръката на Пен колкото да прегърне сестра си. Всъщност банкетът май не се различаваше особено от празненствата в чест на един или друг от боговете, които Люен организираше в Мартенмост. Е, тук имаше повече лордове и по-малко търговци. И доста по-малко хора от храма, като си помислиш, осъзна Пен, докато се оглеждаше за характерните им дрехи. И повече аристократични роднини, макар че притокът на благородници към столицата вече намаляваше. Повече скъпи дрехи и бижута. Посланици от далечни страни, а не от близки... добре де, това беше интригуваща новост, призна той. Току-виж успял да поупражни чуждоезиковите си умения тази вечер. Като цяло, залата беше пълна с хора, чиито грешки можеха да убиват по-бързо и по-мащабно, но извън това и все пак — просто хора.

Огрятата от свещи банкетна зала беше задушна и гореща в лятната вечер. Пен седеше отляво на Люен и любезничеше усърдно с малцината, които се обръщаха към него, а не към нея, усмихваше се, но без да прекалява — преди време Люен го беше смъмрила за тази му склонност. Дали „дворцови маниери“ не беше по-лицеприятен начин да се каже, че си крайно отегчен и крайно преял?

Чак когато изнесоха масите да отворят място за танци — безспорно бавни и кротки, предвид количеството на погълнатите вино и храна, — Пен забеляза възможен обект на интерес, тоест друг човек на възраст под петдесет. Въпросният младеж беше по-кльощав и от него, толкова, че приличаше повече на добре облечено бостанско плашило, отколкото на лорд. Най-впечатляващи в него бяха очилата — с най-дебелите стъкла, които Пен беше виждал на човешко лице.

Озоваха се един до друг край една тапицирана с позлатена кожа стена.

— Ще сбъркам ли, ако предположа, че очилата ви са изработени в Мартенмост? — попита Пенрик. Имаше чувството, че неочаквано е налетял на стар познат от родното си селище.

— А! — Младежът вдигна ръка към въпросното приспособление. — Познавате изработката?

— Да, дори се досещам кой е майсторът. Ателието му е на Долна липова, нали? Чувал съм по-възрастни свои колеги да благославят

ръцете му.

Младежът изду гърди до пръсване.

— Значи разбирате! — После се взря въпросително в Пен. — Разбирате, нали?

— Предвид че не мога да си представя по-страшен кошмар от този да изгубя зрението си и оттам способността си да чета, да.

Очилатото лордче се усмихна с благодарност.

— Аз се научих да чета чак на четиринайсет. Дотогава всички ме смятаха за тромав глупак.

— Колко неприятно.

Младежът кимна.

— Виждах форми, цветове, светлина и движение, затова не осъзнавах, че съм сляп, нито че другите хора виждат много повече неща от мен. На тях също не им хрумна, че проблемът може да е в зрението ми. Пръв го забеляза един храмов свещен, който идваше да ме обучава у дома. Сигурно защото самият той носеше очила. Заведе ме в Мартенмост да ми направят и когато ги сложих за пръв път... беше истинско откровение. Дърветата имаха *листа*. А буквите не бяха никакви срамежливи космати създания, които се крият едно зад друго. Не съм бил глупав, просто не съм *виждал*. — Изля всичко това на един дъх. Явно рядко случваше на съпричастен слушател. — Когато завърших Розиндом втори по успех, това беше най-щастливият ден в живота ми и никой не разбра защо плаках толкова много. Освен Ивайна. — Кимна отривисто при името на тази мистериозна персона.

— Аз учих в семинарията на белия бог в Розиндом — включи се Пен. Радваше се искрено на чудото, отворило очите на друг запален читател. — Дали не сме се засекли там? — Едва ли всъщност. Пен със сигурност щеше да запомни очилата, ако не и невзрачния им собственик. От друга страна, всяка година великият университет в Розиндом приютяваше по пет-шест хиляди студенти. — Положих клетвите и получих ширитите си преди малко повече от година.

— Аз завърших преди четири — каза младежът. — Значи може и да сме се засекли.

— Мм, не. Разминали сме се за малко.

Очилатият сбра вежди. Сметката не излизаше — обучението за свещен обикновено траеше шест години, а не три, — но накрая сви леко рамене и не задълба.

— Каква специалност бяхте? — попита Пен.

— Математика основно. Надявах се да започна работа в орден на Бащата и да се издигна до старши ревизор, което би ми позволило, чисто финансово, да се ожена. Дори започнах там работа като посветен мирянин. Но, ами... случиха се други неща.

Млада жена се приближи към тях, кльощава почти колкото очилаткото, ако не се броеше издутият ѝ от напреднала бременност корем, щръкнал като слива на клечка. Пен завистливо беше решил, че Дез е заспала, но ето че тя вметна неочаквано: „Думата, която така безуспешно търсиш, Пен, е «стройна». Епитет много по-безопасен от «кльощава», повярвай ми.“

Дрехите ѝ бяха хубави и скъпи, но ѝ стояха ужасно, висяха като на закачалка миг преди да се свлекат на пода, обаче, като я видя, младият лорд грейна, все едно слънцето е изгряло иззад дебелия лещи на очилата му.

— А. Позволете да ви представя съпругата си. Баронеса Ивайна кин Шипвир. А вие, въ... просветен?...

Шипвир не беше от големите благороднически домове в кралството, иначе Люен отдавна щеше да го е включила в обучението на Пен. Е, вероятно не беше и толкова забутан и незначителен като неговия. Пен се поклони.

— Лорд Пенрик кин Джуралд, понастоящем от Мартенмост.

— А, затова значи седяхте до принцеса Люен на високата маса. Като придружител, при това доста страховит, ако позволите да отбележа.

Въздебелия вежди на Ивайна се свъсиха.

— Това не е ли дартакийско име?

— Саонийско, благодарение на един по-малък син с бързо стопила се зестра и последна от рода си наследница на поземлени владения в Кантоните. Значи вие сте барон?...

Младият мъже разпери смутено ръце.

— Уеджи кин Шипвир. Лорд съм само от две години. Изобщо не очаквах, че ще получа наследството.

Фамилното му име може и да не беше от големите родове, но пък се помнеше лесно.

— Случайно владенията ви да включват една гориста местност сред хълмовете на десетина мили източно оттук?

Уеджи примигна от изненада.

— Там е било родовото имение навремето. Онази ужасна рушаща се крепост. Вече става само за ловна хижа. Аз, уви, не проявявам дори бегъл интерес към лова. — Посочи извинително лицето си. — Още едно умение, което не успяха да ми набият в главата като малък.

Беше реагирал на въпроса като човек, който няма представа какво са открили в гората му същата сутрин. Вероятно никой не го беше уведолил. И нищо чудно — покрай роднините и колегите на Магал, които трябваше да разпита, Освил едва ли щеше да намери време за поземления лорд в близките дни. Пен реши да не си присвоява задълженията на дознателя и се ограничи до неутралното:

— Прекрасно горско кътче.

Уеджи сви рамене.

— Сигурно звучи като предателство към предците ми горяни, но истината е, че ние предпочитаме градската къща.

Ивайна се усмихна и го потупа утешително по ръката.

Как да ги попита къде са били снощи, без да издаде истинската цел на въпроса?

— Бяхте ли много заети покрай цялата тази история? — попита накрая и обхвана с жест залата, намеквайки за двуседмичните празненства покрай кръщението на малкия принц.

Уеджи поклати глава.

— Кажи-речи само на процесите. Но майка ми настоя да дойдем на този прием. Подозирам, че тя се радва на наследството ми повече от мен.

— Ами, майки, какво да ги правиш — въздъхна Пен съпричастно. Двамата му слушатели кимнаха като по команда.

Точно тогава се появи секретарката на принцесата-архисвещена и уведоми Пен, че нейна милост е готова да тръгва.

Пен се видя в чудо, докато ги представи един на друг според изискванията на етикета и се сбогува с новите си познати, всичко това на един дъх. После остави на секретарката да го преведе през плитчините на сбогуването с високопоставените домакини, съпроводено с точната доза благодарности и поклони, и когато най-после се озоваха по живо по здраво навън, зае мястото си до столаносилка. По обратния път нагоре предимно мълчаха — едно, че на Пен

не му стигаше дъх хем да катери стъпалата, хем да клюкарства, и второ, че имаше твърде много слухтящи уши. Затова разказа на жените за разследването чак когато Люен го покани в покоите си и го накара да седне между двете под светлината на свещите. Въпреки насъбралата се умора Пен се постара да направи разказа си възможно най-интересен.

Явно беше успял, защото накрая началничката му каза кротко:

— Имах други планове за теб утре.

„Имах“, а не „имавам“, ура.

— И аз, ваша милост — каза той. Макар че неговите други планове едва ли съвпадаха с нейните. — Но ми се ще да помогна според силите си на Освил да открие убиеца на онази бедна магьосница. А и няма кой друг да се погрижи за изгубения демон. От моя гледна точка, той също е жертва на това престъпление.

Тя размаха отрупаната си с пръстени ръка в знак, че разбира.

— Добре. Но утре вечер ще ми разкажеш с подробности.

Планът да събуди любопитството ѝ беше проработил, добре. Облекчен, Пен направи свещения знак, успя да не се прозине в лицето на шефката си и тръгна към стаята си.

Пенрик и Инглис тръгнаха от Изтокдом призори, но докато стигнат до планинското селце, оставят конете си в храмовия обор, убедят посветения-мирянин, че няма нужда да идва с тях, и се дотърят пешком до поляната, слънцето вече се беше издигнало в небето. Но поне светлината беше добра.

Пен започна от локвата засъхнала кръв, където се мотаеха няколко зелени мухи, и тръгна в бавна спирала, отворил всичките си сетива. И днес, като вчера, на поляната нямаше призраци и накрая той се видя принуден да признае пред себе си, че и да долавя някакъв хлад или безпокойство, те са плод единствено на въображението му.

Инглис беше отишъл да потърси издайнически конски фъшкии или следи от каруца. Търсенето му даде известен резултат, но предвид колко хора и животни бяха минали през поляната вчера, уликите не бяха еднозначни. Със същия половинчат успех се увенча и опитът му да открие къде е стоял стрелецът. Върна се в центъра на поляната, протегна ръка към потока и примижа.

— Бил е някъде в онзи участък на гората, когато е стрелял по магьосницата. Но е бил тук, близо до тялото, когато е стрелял по лисицата.

— Стига тялото да е било тук тогава. Иначе за изстрела сигурно си прав.

Инглис сви рамене и изброи четиридесет и няколко крачки през шубрака до мястото, където беше намерил третата стрела. Още личеше къде се е забила в земята, макар и едвам. Нямаше следи от кръв или конвулсии на умиращо животно.

— Можеш ли да, въ... да подушиш някаква следа? — попита Пен.

— Не точно. Обонянieto ми не е по-остро от нормалното. Просто миризмите ми говорят повече.

Понеже второто зрение на Пенрик не даваше никаква полезна информация, той се задоволи да последва „обикновеното“ обоняние на Инглис. Тръгнаха бавно към скрития в ниското поток, като не отделяха поглед от земята. Шаманът също бе ловувал често на младини — Гарванов гребен, откъдето произхождаше родът му, не можеше да се похвали с умопомрачителните върхове на Кантоните, но пак си беше планина. Затова Пен не се изненада, когато Инглис спря при брега на потока, посочи и възкликна доволно.

Калта бе запазила няколко отпечатъка от лисичи лапи. Поинтересни бяха двете човешки стъпки. Едната припокриваше отчасти отпечатъка от лисичата лапа, имаше и дълбока кръгла следа като от върха на тояга.

— Някой е гонил животинчето. Или го е проследил — каза Инглис.

Пен застана на крачка встрани от човешките отпечатъци, после се дръпна да сравни резултата. Следите, оставени от непознатия, бяха малко по-дълги от неговите, доста по-широки и по-дълбоки.

— Или е дългокрак, или е тичал. И е по-тежък от мен.

— Което важи за повечето мъже — каза Инглис, но после застана на свой ред от другата страна на отпечатъците, огледа резултата и кимна. — И от мен е по-тежък.

— Стрелата беше в отлично състояние, но той не е спрял да я прибере — отбеляза Пен.

— Може да е било тъмно.

— Не ще да е било толкова тъмно, щом е стрелял от голямо разстояние по бягаща лисица. И почти я е уцелил.

— Хм.

Откриха следите от другата страна на потока. Бързо изгубиха лисичите, а малко по-нататък и човешките. Продължиха, като се оглеждаха за пречупени вейки и разбутани листа по земята. След като се бяхтиха още две мили по стръмния обрасъл с храсталаци терен, Инглис се тръшна задъхан на едно паднало дърво и каза:

— Аз съм дотук.

Пенрик седна до него. Оглеждаше се измъчено, докато чакаше дишането му да се успокои. Участъкът беше с приблизителна дължина на страната от шест или седем мили, което правеше около четиридесет-петдесет квадратни мили стръмен обрасъл с дървета и храсталаци терен. Безумно беше да обикалят напосоки. Трябваше им по-добър план.

Инглис се почеса по брадичката. Беше плувнал в пот.

— Значи, какво? Смяташ, че изчезналият демон може да се е вселил в лисицата?

Пенрик разпери колебливо ръце.

— Не е невъзможно. Макар че демонът при всички случаи би предпочел човек, дори да е най-неподходящият, пред животно. Но пък лисицата е за предпочитане пред птица или катерица, да речем.

— Казвал си ми, че демоните винаги се опитват да прескочат в нещо по-висше. В по-голямо или по-силно животно. Или в по-силен човек.

— Стига да има такъв наблизно.

— А ако няма? Демонът ще прескочи в нещо по-низше, така ли? Поради липса на избор?

Пенрик въздъхна.

— Какво, мислиш, би се случило с теб, ако някой се опита да напъха тялото ти в наполовина по-малък от него сандък?

Инглис вдигна високо вежди.

— Нищо приятно, опасявам се. Ще бъда смазан. Вероятно с отрязани части.

— Е, представи си нещо подобно, но не спрямо тялото, а спрямо ума ти.

— Но демонът не е материално създание. Не трябва ли да е по-... по-гъвкав?

— „Духът не може да излезе на света без материя, която да го поддържа“ — цитира Пенрик. — Може би сравнението ми не беше добро... Представи си, че трябва да караш с половината вода, храна и въздух, които са ти необходими. Или че пресаждаш храст, но преди да го сложиш на новото място, си отрязал девет десети от корените му. Или... и аз вече не знам какъв пример да използвам. Но този демон, ако правилно съм разбрал Хамо, е събрал отпечатъци от умовете и животите на трима души, като броим и тези на Магал, заедно с всички евентуални животни преди това. Тоест не е малък.

— Значи... някъде тук има една много умна лисица? — После побърза да коригира изказването си: — Ако приемем, че се е вселил в лисицата.

— Умна, умствено осакатена и налудничава. Или нещо още по-лошо.

— Чакай. Казваш, че убитата жена също е в лисицата? — Инглис свъси замислено вежди. — Значи спокойно можеш да добавиш към списъка и „гневна“.

— Гневна, объркана, ужасена и само Копелето знае още какво. — Е, Той най-вероятно наистина знаеше. Пен се надяваше душата на Магал да е намерила заслужен покой под крилото му. Колкото до отпечатъка й... за него трябваше да се погрижи някой друг. И Пен имаше смразяващото усещане, че знае кого е избрал богът за тази задача.

„Дошло е време да си заслужиш издръжката, така ли, о, просветени? — подсмихна се Дез. — Ако си спомням правилно, преди време светецът от Идау ни предупреди, че ще стане така.“

„Мм — въздъхна умърлушено Пен. — Някакви предложения, Дез?“

Остана с впечатлението, че демонът му е свил несъществуващите си рамене.

„Нищо не разбирам от мъжки развлечения като лова на лисици. Е, Аулия е ловувала със соколи като момиче в Бражар, Сюган е залагала примки, макар че любимото й оръжие по-късно беше едно ръждиво копие. Рогаска е убила повече кокошки от всяка лисица, но не

се е налагало да ги гони извън двора на бащината си ферма. И все пак... — Дез обърна главата на Пен. — Пробвай натам.“

— Да хвърлим един поглед горе — каза той и посочи. Инглис сви рамене, стана и тръгна след него.

Придвижваха се по стръмнината от дръвче към дръвче, докато не стигнаха до по-равен и чист участък. Пен се опитваше да сложи на пауза мислите си и да се остави поне за миг на течението.

— О... — възкликна Инглис и забърза. След още няколко крачки Пен също чу приглушения вой.

До един стар дъб намериха яма — капан, в който се беше хванало нещо. Инглис коленичи да махне разбутаните клонки и двамата надникнаха в дупката. Посрещна ги остра миризма на развалена риба, гранясала свинска мас и лисица. Животното се сви и изръмжа насреща им с оголени зъби.

— Лисица — каза Пен. — Но не е нашата.

— Това и аз го усещам. Хм.

Ямата не изглеждаше пряко изкопана, но пък беше поддържана и наскоро заредена със стръв. При това стръв, която не беше отровна.

— Защо ще залагаш капан, за да хванеш жива лисица? — изсумтя Пен.

— За да не се повреди козината?

— Козината им е най-хубава през есента и зимата, а не посред лято.

— Ако питаш фермерите, всеки сезон е добър за войната им с тези вредители — изтъкна Инглис.

— Тогава защо не са използвали примка или железен капан?

Двамата се изправиха, отстъпиха крачка назад и свъсиха вежди пред тази нова загадка.

— Хей! Вие там! — извика грубо някой.

Пен се обърна и видя мъж с кожени ловджийски дрехи да се приближава към тях със запъната в лъка стрела. Гледаше ги поядосано и от лисицата. Но сякаш се поколеба, когато заподозрените в браконьерство не хукнаха да бягат.

Ала след краткото колебание се навъси отново и викна решително:

— Нямайте работа в земите на Шипвир! Да ви няма!

Пенрик, вперил поглед в лъка и оперението на запънатата стрела, преодоля празнотата в главата си и измисли следното, повечето в движение:

— А, вие трябва да сте горският на барон кин Шипвир! Запознах се с Уеджи и неговата стройна съпруга снощи, на банкета у принцеса Левана. Той ми препоръча тази гора. Позволете да ви се представя. — Успя да кимне кратко, но любезно, като аристократ към слуга. — Лорд Пенрик кин Джуралд. — И сръга Инглис с лакът.

— Инглис кин Вълчаскала — угоди му шаманът, макар да го стрелна изпод вдигнатата си вежда. Поне неговото фамилно име, принадлежащо към каймака на аристокрацията, би трябвало да е познато на всеки лесовник. Пен не добави подробности, с надеждата че намекът за някаква лордска покана ще е достатъчен да обясни присъствието им.

— Аха... — Лъкът, слава на боговете, се сведе, но подозрителният поглед остана. Стрелите не бяха заплаха за един магьосник, стига да ги видеше навреме, но Пен реши да не разкрива засега занаятието си. — Аз съм горският.

— О, чудесно! — каза Пенрик. Дано усмивката му да не беше излязла твърде широка. — Значи ще ни разкажете за този капан.

Мъжът го изгледа.

— Ами... капан. Както ще види всеки глу... човек.

— Виждам... е, подушвам, че сте заложили стръв за лисици. И вече се е хванала една, браво.

— И?...

— Лисиците сериозен проблем ли са по тези места?

— Тия проклетници винаги са проблем. — С бавни движения мъжът отпусна тетивата и прибра стрелата в колчана си. — От време на време гледаме да прочистим гората.

Пенрик се усмихна и се почеса по тила.

— Колко ли лисици живеят в тази гора, как мислиш, Инглис?

Шаманът явно не схващаше накъде бие Пенрик с въпроса си, но все пак вдигна рамене.

— Ами... обикновено има по две-три лисици на квадратна миля. Или повече по това време на годината, защото малките вече са поотраснали.

— Значи, за цялата гора, колко... от петдесет до няколкостотин? Божке. Това са много лисици — възкликна Пенрик в опит да докара ентузиазма на градско конте. Горският примижа, но дали заради тона на Пенрик, или заради аритметиката му, не стана ясно. — Нямах представа, честно. Работата ви май никак не е лесна, а? И как, казахте, ви беше името?

Мъжът отговори с неохота:

— Трюх.

Пенрик отстъпи още крачка от ямата и махна, сякаш канеше мъжа да си вземе нещо от масата със закуска.

— Е, ние да не ви пречим. Вършете си работата, Трюх!

Пътьом Пен успя да огледа по-отблизо перата, които стърчаха от колчана на горския. Приличаха на стрелите от вчера, но сякаш не бяха съвсем същите. Коего правеше наблюдението му безполезно.

„Да ми кажеш нещо за този тип, Дез?“

„Струва ми се доста напрегнат. И нищо чудно, ако е видял във вас браконieri, които го превъзхождат и по численост, и по младост.“

Трюх можеше да е на трийсет и пет, на четирийсет и пет, или на което и да било число помежду. Животът на горския не беше лесен. На ръст и тегло беше близо до Инглис, но с по-лоша стойка. Но след като нахлузи дебели кожени ръкавици, мъжът скочи в дупката със завидна лекота, сърчно стисна животинчето между коленете си, стегна с няколко бързи движения муцуната му с ремък, после му върза краката и го извади от ямата. Инглис се наведе да му помогне, без никой да го е молил. Лисицата, която допреди миг се зъбеше на ловеца, утихна уплашено пред шамана и почна да скимти.

Трюх изгрухтя едно „благодарско“, докато се измъкваше от ямата. Заложил нова стръв в капана — парче месо, което извади от раницата си, — после нареди отгоре клони. Метна на рамо гърчещата се лисица и се обърна да погледне неканените гости.

— Вие по-добре си вървете и си гледайте в краката. Щото съм заложил и примки. В Язово има една Дора, жената на кръчмаря, дето вари хубаво пиво. Ако тръгнете към селото, бързо ще си утолите жаждата.

— Добър съвет — каза Пен. — Дали да не тръгнем право към тази Дора, Инглис?

— Може — каза Инглис.

— Успешен лов — извика през рамо Пен и поведе шамана в посока противоположна на ловеца и неговата овързана лисица.

Повървяха още малко, докато не спряха да чуват стъпките на Трюх, после спряха едновременно.

— Искаш да го проследим, нали? — тихо попита Инглис.

— О, да, категорично.

Обърнаха се и тръгнаха дебнешком назад.

Трюх пресече направо през гората, после излезе на една пътека и ускори крачка. Пенрик и Инглис го следваха на известно разстояние, така, че да не го губят от поглед. Едва не стана бяла, когато горският свърна встрани да провери една примка. Двамата клекнаха и го изчакаха да се върне на пътеката. След още две мили горският стигна до разчистен от дървета участък. Пен и Инглис спряха в края на поляната, скрити в един гъсталак.

Стара каменна сграда, наполовина замък, наполовина чифлик, се издигаше висока и кафява в другия край на голямата поляна. В подножието ѝ се гушеха няколко паянтови запуснати къщурки със сламени покриви, както и обор от две постройки под прав ъгъл със свой собствен вътрешен двор. Зад дървено заграждение пасяха два вола и няколко коня. Ограда в по-добро състояние се нижеше покрай голяма зеленчукова градина.

Горският изчезна зад обора, после се върна, без лисицата. Тръгна към каменната къща, отвори една тежка дъбова врата и влезе.

Дворът потъна в тишина.

Монотонното лице на господарската къща беше почти сляпо — прозорците бяха малко и на брой, и на размер, хлътнали дълбоко в дебелите зидове, и доколкото се виждаше от разстояние, много мръсни.

— Долавяш ли други хора? — попита Пен.

Инглис кимна към комина на една от паянтовите къщурки, от който излизаше дим.

— Там сигурно има някого.

— Хм. Който и да е вътре, сигурно е зает със свои неща. Да видим какво е направил Трюх с лисицата.

Инглис вдигна рамене, но все пак тръгна след Пен. Изглежда, и при него любопитството беше по-силно от здравия разум.

Оборът явно бе строен за повече коне, ако се съдеше по броя и размера на отделенията. Всичките му обитатели понастоящем бяха на

паша, вратичките на отделенията зееха притворени. Само на едно отделение вратата беше затворена и залостена — и горната, и долната ѝ половина.

Внимателно, за да не изскърцат пантите, Пен вдигна резето на горната половина и я отвори. Примигна да нагоди очите си към сумрака, но бързо се отказа и помоли Дез за светлина.

Шест, не, седем умърлушени лисици бяха затворени в отделението. Някои лежаха без сили в сламата и дишаха тежко, други се бяха свили възможно най-далече от посестримите си и ръмжаха. Явно се бяха били, защото имаха кървящи рани. Враждебна атмосфера, помисли си Пен, каквато би се породила, ако затвориш седмина магьосници и техните демони на тясно.

— Това — промърмори Инглис — е много странно.

— Да. Онзи тип явно ни излъга. Ако наистина се опитва да намали популацията на вредителите в гората, всички тези лисици отдавна трябваше да са мъртви, а кожата им да висят опънати на стената на обора, докато слугините намерят време да ги остържат.

— И сега какво ще правим? Позволи ми да ти напомня, че съм на изпитателен срок, и положението ми няма да се подобри, ако ме арестуват за навлизане в чужда собственост или защото съм се сбил, за да избегна въпросното арестуване.

— Да, но... хм. Имаш право. Ще трябва да доведем Освил, за да разследваме по-нататък.

— Да разследваме какво? Не е незаконно да ловиш лисици. Особено ако си горски и ги ловиш в земята на господаря си.

— Добре де. Разбирам какво имаш предвид. — Трябваше да убедят неотстъпчивия Освил, че... какво? Дори Пен не беше сигурен как да продължи това изречение.

Инглис изсумтя под нос.

— От друга страна, ако съм разбрал правилно, ти сякаш се гласеше да направиш преброяване на местните лисици, нали? Е, по всичко личи, че някой вече го прави вместо теб. Да изчакаме и да видим какво ще стане?

— Да де, само че някъде в гората има лисица, която предпочитам да улова лично.

— Чудя се дали друг освен теб изобщо би могъл да я улови.

— Хм. — Което водеше пряко до неприятния въпрос за душевното състояние на изгубения демон, уловен в капана на животинче, което не може да го поддържа. Току-виж се получила една наистина много умна лисица (ако се беше вселил в лисица, разбира се, което още не беше потвърдено). Или нещастният и объркан демон бе изпаднал в черно отчаяние. Обикновените хора лесно биха решили, че такава лисица е болна, което само по себе си можеше да доведе до куп други опасности.

— Ще ми се да разберем какво ново е научил Освил днес — каза Инглис, — преди да...

Не довърши мисълта си, но казаното дотук звучеше насърчително, намек, че ако Пен наистина е склонен да върши глупости, може би няма да е сам в това. Пен прехапа замислено устна. По план трябваше да се срещнат с Освил на вечеря в града и да споделят напредъка си по случая. Междувременно денят беше напреднал и докато с Инглис се върнеха в Язово, вземеха конете си и поемеха към столицата, като нищо щяха да пристигнат точно навреме за вечеря.

— Мисля — бавно каза Пен, — че трябва да спрем дотук за днес и да се махнем, преди някой да ни е хванал, че душим. А утре ще се върнем с подкрепления.

Инглис кимна и двамата се обърнаха към изхода. В последния момент Пен направи крачка назад, вдигна резето на долната вратичка и я откряна. Инглис вдигна вежди, но не каза нищо, преди да са стигнали до убежището на гъсталака. Спряха да погледнат назад и видяха дребен ръждив силует да се стрелва иззад ъгъла на обора към гората, после още един.

— Двеста лисици — измърмори Инглис. — Мислиш ли, че твоят бог има пръст в това?

— О, несъмнено — въздъхна Пен, направи свещения знак и се потупа два пъти по устните.

Таверната, където щяха да вечерят, беше скромно заведение на тясна уличка недалече от голямата палата на Бащата в Храмовград. Освил и помощничката му току-що бяха дошли и ги чакаха в малка стая на втория етаж, компромис между евтино и усамотено. Но бирата,

която донесе слугата, беше прилична, супникът с яхния съдържаше месо от неясен произход, хлябът и маслото бяха в щедри количества, пък и Пен беше огладнял като вълк. Присъствието на слугата им даде повод да се заемат първо с вечерята, а разговорите да оставят за по-късно.

Макар и по градски чист, Освил изглеждаше по-уморен и от Пен, който цял ден беше обикалял горите. Двамата с Тала, която му беше хем помощничка, хем нещо като чирачка или стажантка, бяха с парадните си сиви униформи. Връщаха се от погребението на просветена Магал — в разгара на лятото погребенията се извършваха без излишно бавене — и Пенрик с искрено облекчение научи, че душата ѝ е била приета от белия бог, както показали еднозначно свещените животни по време на церемонията.

— Много хора имаше на погребението — каза Тала, след като слугата най-после излезе. — Който и да я е убил, или не е знаел, или не е давал пет пари, че цялата столична палата на Копелето ще се юрне по петите му с колове и вили в ръце.

— Да — кимна Освил. — Говорих с много от колегите ѝ и основната им реакция, освен гнева, беше пълното недоумение. При роднините ѝ — също. При повечето разследвания още на втория ден вече имам някаква посока, нещо странно, което да ми даде представа за... някаква неприятна миризма, ако щете. А тук — нищо. Магал явно е била най-обичаната жена, която човек може да си представи. Дори бих се върнал към хипотезата за ловна злополука, само дето никой няма представа защо Магал е отишла в онази гора. Или не е казала на никого за това, или поне един от хората, с които говорих, ме е излъгал. — И въздъхна, сякаш последното е неизлечима човешка характеристика.

— Научихме какво е правила завчера — каза Тала, — в подробности. Като се започне с това какво е закувала. Но около три следобед е излязла от палатата и повече не се е върнала.

— Пеша ли е тръгнала? — попита Инглис. — Трудно ще стигнеш до онази гора преди мръкнало, ако си тръгнал в три следобед и си вървял пешком. Градските конюшни?...

— Проверяваме ги — каза Освил. — Ще разпитаме във всички, но засега нямаме успех.

— Защо ще убиваш магьосница? — каза замислено Пен. — Защо ще убиваш когото и да било, в този ред на мисли? — Усетил се със закъснение, успя да не погледне към Инглис. — Предумишлено, имам предвид.

Освил преглътна хапка хляб с глътка бира и се облегна назад.

— Причини — разни, но някои се срещат по-често.

— Пари? — подсказа Инглис. — Наследство?...

— Пари — да, със сигурност, но наследството много рядко е причина да убиеш. До убийство обикновено се стига по време на обир. Втората най-често срещана причина е сбиване или нападение след хазартна игра, а третата — дългове.

— Кесията си беше на колана ѝ — отбеляза Тала, — макар че вътре нямаше много пари. Малките ѝ перлени обици също бяха недокоснати. Никой обикновен крадец не би ги оставил, нито кесията, нито обиците. За откраднатите демони — не знам.

Освил ѝ кимна одобрително като доволен учител.

— Родителите на Магал са починали отдавна, тя не е залагала на хазартни игри, нито е дължала пари някому. Нито друг ѝ е дължал. Всичко това го проверихме — каза той. — Не е имала недвижимо имущество. Наследството от съпруга си е вложила в зестрата на дъщеря си и в чиракуването на сина си.

— Храмовите свещени рядко са богати — вметна Пенрик.

— Ако ги слушаш как се оплакват — да, но иначе не знам да гладуват — каза Освил. Пенрик се сети за снощния прием и реши да си замълчи. Освил добави: — Но иначе — да, аз... Да речем, че много ще се изненадам, ако парите се окажат в основата на това престъпление. Колкото до другите причини за убийство... Ревност. При това не само между съперниците за нечии ласки, с всичките разновидности на такъв любовен триъгълник. Ревност между братя и сестри. Завист между колеги и състуденти. Завист към човек, когото смяташ за галеник на съдбата. Или защото е по-умен и по-способен от теб. Такива ситуации пораждат разрушителни чувства понякога. Само дете не открих нищо такова около просветена Магал. Засега. — Отпи отново и се намръщи.

— Друга, особена разновидност на ревността и завистта, е отмъщението. То трудно се открива като мотив, защото хората, при това не само глупавите, могат да сметнат дори най-абсурдната дреболия за неппростима обида. И то не непременно като разплата за

някаква лоша постъпка, а дори и за добра такава, както ние от ордена на Бащата знаем от собствения си горчив опит. — Намръщи се при някакъв спомен. — Не всички, които получават справедливост, я оценяват по достойнство.

— Това звучи приложимо към нашия случай — каза Пенрик.

— Един магьосник може да настъпи някого по мазола неволно, докато изпълнява служебните си задължения. Просветен Хамо би трябвало да знае, ако някой ѝ е имал зъб в този смисъл.

— Ако е било очевидно, щеше и сам да ни го каже. — Освил поклати глава. — Но, да, струва си да го попитаме. — Отопи чинията си с парче хляб. — Е, това изчерпва нашите усилия в града. — Точно толкова изтощителни, колкото и безпредметни, явно. — А вие? Какво открихте в гората?

Пенрик и Инглис разказаха за своя ден. Освил ги слушаше внимателно и с обичайно свъсени вежди, докато Пенрик не стигна до теорията си за двестата лисици. Тогава изражението му стана болезнено.

Инглис гризеше кокалчето на палеца си.

— Във връзка с лисичия въпрос, Пен — каза накрая. — Мисля, че ще мога да ни осигуря помощ в това.

— Как? Обикновените хора могат да претърсят гората, но не могат да различат една лисица от друга.

— Не ти говоря за обикновени хора. Но нека първо поразпитам, за да не давам празни обещания. Още тази вечер.

Пенрик дори не би се сетил да поиска помощ за въпрос от компетенцията на храма, както заради неприязънта на демоните към компанията на себеподобните си, така и защото магьосниците се брояха на пръсти. Не знаеше дали да приеме на сериозно казаното от Инглис, но при всички случаи беше рано да се топи от облекчение.

— А — каза той. — Да не забравя. Снощи се запознах с барон кин Шипвир. Със съпругата му бяха на приема в градското имение на принцеса Левана.

Освил вдигна вежди.

— Отбрана компания.

Пенрик, който не би преценил компанията като особено отбрана, само сви рамене.

— Останах с впечатление, че баронът не знае за убийството, станало на негова земя, и реших да не му казвам нищо по въпроса. Той присъства ли в списъка ти с хора за разпит?

— Определено. Мислех да говоря с него още днес, но погребението се проточи. На теб той как ти се стори?

„Като за заподозрян ли?“, запита се Пенрик.

— Млад. Образован. Което само по себе си го прави интересен в моите очи.

— Повечето мъже с неговия статут владеят лъка отлично.

— Да, но за него това не важи. Слабо зрение. Още от малък, както изглежда. Ако питаш дали той е стрелял по Магал, отговорът е „не“. — Не че кин Шипвир не би могъл да плати на наемник, особено ако кесията му наистина бе толкова дълбока, колкото изглеждаше. Защо да го прави обаче?

Тала вметна с пълна уста:

— Тази сутрин разговарях набързо с една от слугините на кин Шипвир. Тя каза, че завчера лордът си бил у дома през целия ден, а за вечеря имали гости, които останали до късно. — Избърса замислено устата си. — Останах с впечатлението, че е относително добър господар, поне за онези от прислугата, които могат да преглътнат странностите му. Например че най-редовно кани на гости свои безпарични приятели от студентските години.

Компания, която и Пен би предпочел пред снощната.

— Би било много странно — каза Инглис — извършителят на предумишлено убийство да остави трупа на собствената си земя. — Поколеба се, после добави: — Освен ако някой не е искал да насочи подозренията на властите към кин Шипвир.

— Според мен — каза Освил — убиецът е възнамерявал да скрие трупа, но не е успял да се върне навреме.

— Защото изведнъж е хукнал да гони лисица? В онази гъста и стръмна гора, по тъмно? Цяла нощ? — каза Пенрик. — Или убиецът лесно се разсейва, или... Или лисицата е много важна.

— Смяташ, че демонът на Магал е прескочил в лисицата, така ли? И убиецът ѝ го е разбрал? — попита Освил. — Но дори да е така, защо да я гони? Ако съдя по собствените ти думи, демонът би бил осакатен, безсилен. И неспособен, очевидно, да посочи убиеца с пръст.

— Което отново ме връща към въпроса защо горският на кин Шипвир беше излязъл на лов за лисици днес? — каза Пенрик. — И защо си прави труда да ги залавя живи. Това не е обичайният подход спрямо лисиците.

Освил въздъхна.

— Е, значи ще добавя и горския на кин Шипвир в списъка си. Веднага след барона.

— Да, моля те — каза Пенрик. — Вероятно е достатъчно добър стрелец. Макар че остава отворен въпросът с мотива.

Освил потропа с пръсти по масата и се намръщи. И още.

— Кин Шипвир не за пръв път привличат вниманието на столичното правораздаване, между другото. Но не виждам връзката.

— О? — каза Пенрик. Опитваше се да си представи, безуспешно, как Уеджи и неговата стройна съпруга са влезли в полезрението на властите. — Какво, хванали са го да краде книги?

Освил примигна, после каза:

— Не. Не сегашният барон. Предшественикът му. Негов чичо. Обвинен беше, че е бутнал съпругата си по стълбите по време на семеен скандал. Жената си счупила врата и починала на място. Преди две-три години. Така и не се стигна до присъда, защото обвиняемият избяга в чужбина. С известно закъснение съдът все пак реши титлата и имуществото да му бъдат отнети в полза на племенника му. Явно не са искали да оставят собствеността без управление. Май чух, че старият барон междуременно починал, но може и да бъркам. Всичко това е от втора ръка, между другото. Не съм работил по онзи случай. Никога не биха ми го възложили, предвид статута на замесените.

— Чичото, явно вече на възраст, едва ли е бил в добро здраве и добър стрелец, как мислиш?

— Не знам. Но фактът, че е на хиляда мили отгук, или мъртъв, и че не е известно да е имал каквито и да било взаимоотношения с просветена Магал, ме кара да приемам тази хипотеза без особено вълнение.

— На теория е възможно да се е върнал от чужбина — подхвърли Инглис. — Не и ако е мъртъв, разбира се.

— Мм. — Освил погледна Пенрик. — Би ли дошъл с мен при кин Шипвир тази вечер? Ще ми се да се възползвам от титлата ти.

— Коя? — попита той. — Просветен? Свещен? Магьосник?

— И от тези също, но имах предвид лордската ти титла. Тоест...
— Освил се изкашля смутено. — Споменава си, че баща ти е бил барон, Пенрик, но не и дали майка ти е била баронска съпруга.

Хората редовно свързваха принадлежността към ордена на Копелето с извънбрачен произход и много често бяха прави в предположенията си, така че Пенрик не се засегна от въпроса на Освил.

— О, определено, макар че в момента е баронска вдовица. Седем деца сме, три сестри, трима братя, и накрая аз — изтърсакът.

Освил кимна.

— Ще стигне да влезем през вратата. При това не през слугинския вход. Лордовете понякога са, хм, неотзивчиви, освен към най-старшите храмови следователи, които на свой ред са с аристократичен произход.

— Аз пък си мислех, че като служител на храма, ти е отворена всяка врата.

— Уви, не. — Освил замълча и присви очи. — Защо, на теб навсякъде ли ти отварят?

За това Пенрик никога не се беше замислял.

— Аз... още не съм пробвал всички врати.

Освил изсумтя и стана.

— Е, да видим дали тази ще ти се опре.

Градската къща на кин Шипвир се намираше доста встрани от кралския дворец, по-далече от снощното имение и на една по-тъсна улица. Сградите тук бяха по-скромни, макар и по-нови, от същия дялан камък, който масово бе заменил голяма част от по-ранните дървени постройки в столицата, изгорели при пожар или съборени и построени наново от собствениците си. Младият барон явно бе достатъчно гостоприемен, ако се съдеше по двата светилника при входа, запалени в ранната вечер, и портiera, който стоеше между тях.

— Просветен лорд Пенрик кин Джуралд от Мартенмост идва при барон кин Шипвир по спешен храмов въпрос — каза Пенрик на въпросния служител, спомнил си наставленията на принцесата-архисвещена. — И колеги. — Уви, не беше останало време да се отбие в стаята си и да се преоблече в белите дрехи с ширитите на рамото,

които служеха вместо визитна картичка. Но портиерът, след като прецени с поглед омачканите му цивилни дрехи и много поспретнатите одежди на Сивите сойки, бе така любезен да ги въведе в коридора, вместо да ги остави на стъпалата отпред, и отиде да провери дали господарят му е у дома за тази странни посетители. Хлътна през една врата в централния коридор и много скоро се върна.

— Насам, просветени... — започна той, а щом ги въведе през прага, добави: — Просветен лорд Пенрик, милорд. И колегите му.

Влязоха в приятна библиотека с голямо писалище, отрупано с документи и счетоводни тефтери, зад което седеше техният домакин и обект на разпит. Маслени лампи и стенни свещници прогонваха вечерните сенки и стопляха стаята дори без огън в камината. Очите на Уеджи, уголемени от лещите на очилата, се разшириха допълнително при вида на „колегите“.

— А, да. Всичко е наред, Йонс. — Стана от стола си и заобиколи бюрото да посрещне Пенрик прав, като равен равен.

Пен ги представи подobaващо. Уеджи реагира с любопитство и известно недоумение, но нищо повече. Покани ги да седнат на две тапицирани пейки една срещу друга пред студената камина. Портиерът пренесе стола на господаря си от писалището и Уеджи също седна. Пенрик любезно отклони поканата да пийнат нещо освежително, след което портиерът излезе. Пенрик и Освил, седнали един срещу друг, се спогледаха. Освил мълчеше и Пенрик го подкани с жест. Дознателят си пое дълбоко дъх, сякаш ще се хвърля в дълбоко езеро.

— Вчера сутринта, докато проверявал примките във вашата гора недалече от село Язово, един посветен мирянин от храма намерил трупа на жена — започна Освил. — Свещената веднага пратила вест до ордена на Бащата. Възложиха ми да огледам местопрестъплението, а малко по-късно към мен се присъединиха просветен Пенрик и шаман Инглис.

— Божове пет! — възкликна Уеджи и направи несъзнателно свещения знак. — Коя е жената? Какво е станало с нея?

Освил следеше внимателно реакцията на барона, но явно не откри нищо интересно — Пен не може да прецени дали дознателят е разочарован от този факт, или не, — защото обобщил случилото се почти със същите думи, с които го беше разказал и на просветен Хамо.

— Жената се оказа храмова магьосница от Изтокдом. Просветена Магал. Познавате ли я? Да сте я виждали някога?

Ококореният Уеджи поклати глава.

— Напоследък насочвам приношенията и молитвите си към Бащата. С орден на белия бог не съм си имал вземане-даване никога. Неговите хора винаги са ми се стрували чудати и някак потайни. Хм. — За миг изглеждаше, че съжالياва за последното изречение, предвид присъстващите, но беше твърде късно да направи нещо по въпроса, затова продължи: — Дори не си бях говорил с магьосник, преди да се запrikaзваме с просветен лорд Пенрик снощи. Чакайте. — Примигна и завъртя глава към Пенрик. — Вие знаехте ли за жената тогава? Затова ли ме заговорихте?

Пен не виждаше смисъл да лъже.

— „Да“ и на двата въпроса.

— Но защо не казахте нищо?

— На приема на принцеса Левана? — парира Пен, избягвайки умело въпроса.

Уеджи сякаш прие аргумента му.

— О, разбира се. — Прокара пръсти през косата си, все така ококорен. Или беше заради очилата? — Защо някой би направил нещо толкова отвратително?

— Точно тази загадка трябва да разреши — каза Освил, — а срещам затруднения. Как е била убита е ясно. Все още не знаем защо. Не е било с цел кражба. Не е носила нищо ценно у себе си, освен ако не броим храмовия й демон, който, изглежда, е... изчезнал. Може би ти трябва да кажеш две думи по този въпрос, Пенрик?

Пен се изкашля.

— Към момента смятаме, че при смъртта на Магал нейният демон е прескочил в лисица, която се е оказала наблизо и която след това е избягала във вашата гора. Убиецът, изглежда, се е опитал да я хване, но без успех. Просветен Хамо, храмовият настояник на Магал, ми възложи да открия изгубения демон, който по всяка вероятност все още е на ваша земя.

— О — отрони Уеджи. — Искате разрешение да претърсите гората? За това ли сте дошли? Разбира се, търсете колкото е нужно.

— Благодаря — каза Пенрик и се зачуди дали моментът не е подходящ да направи признание. „Ако ще си признаваш, направи го

сега“ — изказа мнението си Дез. А, значи и тя слушаше, добре. — Всъщност с шаман Инглис вече си позволихме да хвърлим един поглед по-рано днес.

— И открихте ли нещо? — попита Уеджи. Явно любопитството му беше по-силно от негодуванието, че някой е обикалял без разрешение гора, в която самият той не стъпваше. А би могъл да вдигне голяма врява.

— За съжаление не открихме търсеното животно. Но пък се запознахме с вашия горски, Трюх, който проверяваше капаните за лисици. Явно полага доста усилия в тази посока. Вече е уловил седем, живи. Бих казал, че варди усърдно гората ви, предвид категоричния начин, по който ни подкани да си вървим.

— Трюх? — Уеджи се намръщи. — Беше ме страх от него като малък. Помня как ме влачеха в онази проклета гора за поредния обречен на провал опит да усвоя стрелбата с лък и другите подходящи за благородник занимания на открито. По онова време бях само резервен вариант за наследник на чичо ми, защото още се надявах да бедната му съпруга да роди, така че пълната ми некадърност бързо уби ентузиазма им. За щастие.

— Вече можете да го уволните, щом не го харесвате — подхвърли Пен.

— О, не мога да направя такова нещо! Та той работи за кин Шипвир от десетилетия. Не познава друг живот.

— Но сигурно разбирате — каза Освил — защо се надявам да получа официалното ви разрешение да разпитам вашите хора.

— О — каза отново Уеджи, този път по-замислено. — Смятате, че Трюх може да е замесен? Тоест, той е донякъде неприятен, но едва ли... Е, мога да си представя как убива някого в пиянско сбиване, само дето Трюх не се бие. Нито пие чак толкова.

— И да не е замесен пряко, възможно е да знае нещо за убийството — подхвърли Освил.

Пен отново се сети за теорията как жената е станала жертва на ловен инцидент, защото някой я е взел за елен в тъмното.

— Ако Трюх простреля някого случайно, защото го е взел за животно или за браконьер, дали ще избяга, или ще докладва, как мислите?

— Вероятно би докладвал по-скоро, макар че... Да разбереш, че си убил храмова магьосница, може да стресне всекиго. — След миг повтори: — Всекиго, наистина.

— А дали е достатъчно добър стрелец? Да уцели толкова точно с две стрели от такова разстояние? — попита Освил.

— Ами, да, но... — Уеджи вдигна умърлушено рамене. — Много мъже притежават нужното умение. Покойният ми чичо например.

Или самият Пен, в този ред на мисли. Но да го можеш още не означава, че си готов да го направиш, помисли си той. „Необходимо, но недостатъчно условие“, биха казали преподавателите му от семинарията.

Уеджи продължи:

— Чичо Халбер беше страстен ловец и владееше до съвършенство всички мъжки спортове. Езда, борба, каквото се сетите.

— Какво точно се случи с него? — попита Освил.

Уеджи се изненада.

— Не знаете ли? Мислех, че всички знаят.

— Само в най-общи линии. Не съм работил по неговия случай, а колегите, натоварени с разследването, са били длъжни да запазят поверителност.

„Обаче са клюкарствали на воля, бас ловя — измърмори Дез. — По коридорите на палатата си. Дори служителите на Бащата не са толкова съдржани.“

„Шшш“ — помисли си в отговор Пен, но иначе беше съгласен с нея.

— То и аз не знам всички подробности — каза Уеджи. — По онова време работех като посветен мирянин към ордена на Бащата в Плиткоброд и научавах за случващото се само от писмата на майка ми и сестра ми. Е, и от адвокатите по-късно. Докато съдът не излезе с решение и не ме повикаха да се върна. Майка ми следеше нещата от столицата. Може да попитате нея. Много неприятна история. Макар че, като си помисля, и там беше набъркана храмова магьосница.

— Коя? — попитаха Освил и Пенрик в един глас.

— Не Магал. Как ѝ беше името... — Удари се с кокалчета по челото. — Сверда. Или Сведра. Нещо такова.

Пен, затаил дъх, си позволи да издиша.

— Дознател Освил има поне бегла представа за случилото се, за разлика от мен. Бихте ли започнали от началото?

— Да, доколкото и аз съм наясно. Намерили стринка ми пред централното стълбище в старото имение и решили, че е злополука. Че е паднала и си е счупила врата. Не е имало свидетели. Сигурно никой не би обърнал особено внимание на тази семейна трагедия, само че на погребението ѝ никое от свещените животни не дало знак, че душата ѝ е преминала. По настояване на майка ми изпратили храмов усещач, които да потърси призрака ѝ, преди душата ѝ да се е изгубила безвъзвратно. Та значи това била онази просветена, въ, Сведра. Според нея сянката на стринка ми още била там, на стълбището, и многократно показвала с действията си какво се е случило в действителност. Била блъсната от съпруга си по време на поредния им скандал... трябва да призная, че тя беше забележително опърничава жена...

— Което не е углавно престъпление само по себе си — измърмори тихичко Тала, забила нос в тефтера си, където усърдно записваше всяка дума.

— Макар че всяка, омъжена за чичо ми... както и да е. А после той слязъл и ѝ счупил врата за всеки случай. Може да е започнало като злополука, но после се е превърнало в убийство и точно такава обвинение му повдигнаха в крайна сметка. Арестували чичо Халбер по подозрение, отначало той протестираше, но по някое време започнал да се оправдава. Което си е един вид признание, предполагам. Признание без покаяние.

— А със стринка ви какво стана? — попита Пенрик. — Душата ѝ безпризорна ли остана?

— В крайна сметка — не. Молитвените ритуали на стълбището дълго не успявали да я тласнат в правилната посока, но накрая, след като арестували съпруга ѝ, тя все пак се съгласила да отиде при своята богиня. При втората погребална церемония станало ясно, че душата ѝ е намерила покой при Дъщерята. Дано наистина е намерила покой. Животът ѝ не беше от спокойните.

Тала вдигна поглед от тефтера си и попита с любопитство:

— Призраците могат ли да лъжат?

Освил кимна одобрително на въпроса ѝ.

— Никога не бих приел такива свидетелски показания за окончателни сами по себе си. Трябва да има и други доказателства, които ги подкрепят. В най-добрия случай са улика, още една следа, която да проучиш.

„Добър въпрос, Дез — помисли си Пен. — *Могат* ли призраците да лъжат?“

„Ами, не са по-умни, отколкото са били приживе... Случва се да грешат обаче, или да реагират емоционално, защото още са в плен на страстите, които им пречат да отидат при своя бог. Твоят приятел Освил е прав да не ги приема на доверие. С напредването на времето, разбира се, безпризорната душа избледнява, а с нея и спомените ѝ за случилото се.“

— В процеса се включиха куп следователи, свещени, адвокати и съдии — продължи разказа си Уеджи. — Заради високия социален статут на чичо. Едва ли са оставили и един камък необърнат. Чудо е, че нещо от собствеността му оцеля след всичките пари, които се похарчиха за защитата му.

Освил кимна, че разбира.

— А как е успял да избяга? — попита Пен.

— Не са го охранявали достатъчно строго, предполагам. Държали са го в ареста, а не в градския затвор, докато е течал процесът. Сигурно му е помогнал някой, осигурил му е кон и прочие.

— Откъде знаете, че е мъртъв? — попита Освил.

— Получихме писмо от някакъв наемнически капитан в Ибра, адресирано до кин Шипвир в Изтокдом, без по-конкретен получател. Предполагам, че наемническите капитани имат голям опит с уведомятията от този сорт.

Новината, че Дрово, братът на Пенрик, е починал в наемнически лагер в Адрия, също беше изпратена от такъв капитан, спомни си той.

— Възможно ли е писмото да е било фалшифицирано? — попита Освил.

— Нямам представа, наистина. — Уеджи замълча замислено. — Дано не е. Дадохме го на семейния адвокат да го приложи към другите документи. Би трябвало още да е при него, ако искате да го погледнете.

— Може би по-късно — каза Освил. — И то ако преценим, че има отношение към нашето разследване. Засега имаме по-неотложни задачи. Може ли утре да огледаме гората?

— Да, разбира се. Искате ли и аз да дойда? За да улесня нещата? Местните хора не обичат непознатите, особено ако са от града, а и отдавна не съм се вясвал там. От мен се очаква да наглеждам редовно имотите си. Адвокатите бяха изрични по този пункт. — Бутна очилата си нагоре и въздъхна. — Старото имение произвежда малко и харчи малко. Прилежащите му земи не са подходящи за отглеждане на земеделски култури, гората е трудно проходима и не става за добив на дървен материал, няма и минерални залежи. Ловният резерват май е единствената възможност.

— Присъствието ви наистина би ни улеснило — каза Освил.

Уговориха се къде да се чакат рано сутринта. Уеджи лично изпрати гостите си до входа, съвсем по студентски. Пенрик се зачуди дали младият барон още не е схванал, или просто не приема доста поддържаните публични маниери на хората с неговия социален статут. (Относно личните маниери на бароните Пенрик не хранеше никакви илюзии.) Освил май не можеше да реши дали да остане впечатлен от тази необичайна любезност, или да я приеме с подозрителност, но понеже второто беше обичайната му реакция към всички и всичко, Пен си отбеляза първото. Дългият летен сумрак междувременно се беше предал пред непрогледна тъмнина и портиерът им даде фенер, който да върнат утре.

Докато вървяха по тъмните улици на дворцовия квартал, Освил каза:

— Мина много по-лесно от обичайните ми срещи с лордове. Трябва редовно да те вода с мен, Пенрик.

— Мм, мисля, че заслугата не е изцяло моя. Уеджи ми прилича на човек, който би предпочел да се върне към студентския си живот. Е, без безпаричието, разбира се. Никой не изпитва носталгия по безпаричието. А и едва ли би се отказал от брака си, за да се шляе из университета.

— Разбираемо.

Докато се изкачваха по стълбите към Храмовград, Пенрик се възползва от отсъствието на Инглис, за да попита:

— Какво стана с изгората на Инглис, Тола кин Глиганскиброд? Той спря да я споменава в писмата си, а откакто съм тук, не е казал и една дума за нея.

Тала трепна, сякаш да извади тефтера си, но фенерът беше у нея, затова тя продължи да изкачва стълбите пред Освил, вперила решително поглед напред.

Освил изкриви устни в нещо средно между гримаса и усмивка.

— Сгоди се за друг. Оттогава твоят шаман е вечно намусен.

— Той винаги е намусен — отбеляза Пен.

Освил се засмя.

— Добре де, по-намусен от обикновено. Ако питаш мен, нищо не е загубил. Не виждах как могат да се получат нещата в дългосрочен план след нещастieto с брат й. Инглис трябваше да се задоволи с прошката й, а той определено заслужи да му простят, и да зареже другото.

— Ти каза ли му го това?

— Не, разбира се.

Пенрик се подсмихна и не каза нищо повече. Катеренето по безкрайните стълби беше уморително и без да хабиш дъх за приказки.

Когато най-после се добраха до Храмовград, най-напред се отбиха в пансиона за неомъжени посветени към ордена на Бащата, където Освил изчака Тала да се прибере. След това двамата мъже се разделиха, како всеки тръгна към леглото си.

Пен нямаше търпение да си легне. Дали обаче не трябваше да се отбие при принцесата-архисвещена още сега, преди да се е изкъпал, за да ускори малко нещата? А и иначе рискуваше да потропа на вратата й твърде късно, след като шефката му се е оттеглила за сън. От друга страна, днес не бяха научили нищо интересно, само късчета несвързана информация и твърде много лисици.

Дез си присвои устата му и прекъсна разсеяните му размисли.

— Пен.

— Какво?

— Попитай просветен Хамо коя магьосница е държала демона на Магал преди нея.

Пен наби спирачки наред улицата. Умореният му мозък май изведнъж се беше завъртял около съвсем нова ос. Примигна веднъж-дваж, после измуча:

— Хъ.

— Защото на онази поляна жертвите са били две, а Освил разпитва за житието-битието само на едната.

— Човек трябва да е луд, за да...

— Някои хора са луди.

— Това е голям скок, Дез. И без никакви доказателства. Освил само ще се изсмее. Ще каже, че съм фантазьор.

— Значи, толкова по-добре, че си от ордена на белия бог, а не на сивия. Нима фантазьорството не е от Неговите дарби?

— Да, както и умението да съчиняваш вулгарни стихчета.

— *Попитай*, Пен — повтори тя нетърпеливо. — Достатъчно е да получим отговор. За аргументите ще мислим по-нататък.

— Мда.

Пен смени посоката и тръгна към палатата на Копелето, като се опитваше да прецени кога си лягат разни хора и как ще се отрази това на гостоприемството им към един мърляв и превъзбуден магьосник. Ускори ход, после се затича. Дори не знаеше дали Хамо живее в палатата. Е, ако живееше другаде, портиерът щеше да знае адреса. Ако имаше друг освен Пенрик и Освил, който да губи съня си заради убийството на Магал, това беше Хамо.

Спря задъхан пред палатата под втренчения поглед на нощния портиер. Бяха го разпитали набързо вчера, затова човекът го позна и го пусна да влезе без излишни въпроси. Опита се да го остави в коридора с каменните плочи, докато се качи и попита Хамо дали ще го приеме, но Пен тръгна по петите му и портиерът не събра смелост да настоява повече. Изпод вратата на Хамо се лееше жълтеникава светлина на свещи, което изобщо не изненада Пен.

Хамо, седнал зад писалището си, вдигна глава и примижа, а перото му застина във въздуха. Още беше с официалната си бяла туника от погребението, макар робата и ширитите му да висяха на един пирон.

— А. Просветен Пенрик. Какво ви води при мен в този...

Пен избълва:

— Магьосницата, която е държала демона на просветена Магал преди нея. Да не е била просветена Сверда?

Сивите вежди на Хамо подскочиха от изненада.

— Сведра. Но иначе — да. Защо питате?

Пен облегна гръб на касата на вратата. Името беше като камък, хвърлен в разкалян вир — създаваше вълнение, но не и яснота.

— По-рано тази вечер името ѝ се спомена във връзка с разследване, в което е участвала като храмове усецащ.

— Често я викаха за това — каза Хамо. — Защо не седнете? Изглеждате малко, въ...

Не довърши, но нямаше и нужда. Хамо махна на притеснения, но и любопитен портиер да се връща на поста си. Лишен от шанса да подслуша, той си тръгна разочаровано.

Пен се тръшна на един стол. И изведнъж си даде сметка, че не знае какво да попита. Мислите му се бяха объркали по съвсем нов начин.

— Казахте, че името на Сведра е било споменато? Защо? — подсказа му Хамо, остави перото и избута настрани документите, върху които работеше.

— Не знам дали е редно да говоря за това. Всичко е толкова... Засега е само догадка.

Хамо присви очи.

— Нищо, кажете да чуем.

— Какво, ако... — започна Пенрик и спря, спомнил си думите на Освил как свидетелите не бива да се подвеждат. — Помните ли някой от случаите ѝ да е бил *особено* труден?

Хамо се облегна назад и събра пръстите на ръцете си.

— Не бих казал, но и не познавам всичките ѝ случаи. Бях неин настойник само пет години, преди тя да получи удар преди няколко месеца и да почине. Сведра и демонът ѝ бяха заедно повече от три десетилетия. Бях неин старши по служба, да, но иначе тя беше много над мен и по възраст, и по опит. Истината е, че сама си избираше задачите. Кое често се случва при магьосници с нейния опит. И още по-често когато въпросният магьосник е жена. — Примижа при някакъв спомен, но не го сподели с Пен.

Така нямаше да стигнат доникъде... или щяха да дрънкат празни приказки цяла нощ, докато разговорът тръгне в правилната посока, затова Пен, волю-неволю, реши да подведе своя свидетел.

— Преди приблизително три години е била повикана да вземе участие като експерт в разследване на убийство, свързано с барон Халбер кин Шипвир. Спомняте ли си този случай?

Вниманието на Хамо се изостри рязко.

— Доста неприятен тип, ако може да се съди по нейните думи. Да, помня, че положи доста усилия по този случай. Ходи няколко пъти в провинцията, постоянно висеше в ордена на Бащата, в градския съд и даже в кралския двор. Имаше спор за юрисдикцията, в който не искахме да се замесваме. Боговете не признават такива граници. — Поколеба се. — Мислех, че баронът е починал. И казусът му е преминал в Техните ръце.

— Получило се е писмо в този смисъл. Но никой не е видял тяло, нито има очевидци, които да потвърдят смъртта му.

— Мм?...

— Представете си... — Когато си на тънък лед, движи се бързо — този урок Пен беше научил още като момче в планините на родните кантони. Беше ли приложим и към настоящата ситуация? — Представете си горд, суров мъж, който е изгубил всичко, бил е унижен в най-висша степен и най-вероятно го е чакала смъртна присъда. Сам си е бил виновен, но е винял други. — „Ами да, няма гаранция, че жена му е била яловата“ — вметна Дез. — Успял да избяга от правосъдието, обрекъл се на изгнание в чужда страна, но после, по някаква причина... — Да, защо? Трудно му беше да измисли причина защо баронът би се изложил на такъв риск, след като веднъж е отървал кожата. „Не можеш, защото не разсъждаваш като него — каза Дез. — И слава на боговете за това.“ — Нали разбирате, че това е чиста спекулация?

— Слушам ви, просветен Пенрик — каза Хамо, беше напрегнат.

— Да предположим, че се е върнал да отмъсти на онези, които е обвинявал за нещастията си. Уви, магьосницата, която го е унищожила с показанията си, вече била мъртва и недостижима за него. Храмовият ѝ демон обаче... все още бил на разположение. — Пен си пое дълбоко дъх. — Магал не представлявала интерес за него сама по себе си, но била препятствие, което да премахне, за да стигне до истинската си цел.

Хамо стисна ръба на писалището, наведе глава и изпсува. Кратка и ужасна ругатня, от сърце.

А. Идеята да сподели теорията си с Хамо на толкова ранен етап май беше лоша. Пен трепна. Самият той се беше смутил дълбоко от насилствената смърт на магьосницата, но пък, нека си признаем,

интригуващата загадка около убийството ѝ беше смекчила донякъде тревогата му. За Хамо обаче това беше нещо много по-лично.

„Още повече — изтъкна Дез, — че вероятно обвинява себе си, защото я е избрал за демона на Сведра и така неволно я е поставил в опасност.“

„Опа“ — помисли си Пен и чак изтръпна. Преглътна с надежда да успокои стомаха си.

Хамо вдигна лице, посивяло от напрежение.

— Това е нелепо.

— Нелепо е. Но би обяснило защо жена, която всички са харесвали...

— Да — прекъсна го Хамо, после си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно. Дръпна ръце от ръба на бюрото и ги стисна в скута си, вероятно да скрие треперенето им. След миг каза:

— Наистина ли мислите, че барон Халбер кин Шипвир още е жив? Защо?

— Ами... Такива неща са се случвали и преди. Помня един такъв случай от Зелен геран, когато бях още малък. Мъж се върна от война и завари жена си омъжена повторно. Голям скандал стана. Или друг, който уж се бил удавил в морето, а години по-късно се появява жив и здрав.

— А колко са случаите, когато никой не се е завърнал от мъртвите? Когато вестта за кончината им е била вярна и не е станала повод за приказки? Сто към едно? Петстотин към едно? Изключенията винаги привличат огромно внимание. Не знам дали не прибързвате с тази хипотеза.

— Вероятно сте прав — искрено отговори Пен. — Но едва ли бих се сетил изобщо за този вариант, ако не бяха специфичните обстоятелства около историята на Халбер. — Дез се изкашля многозначително — беше само усещане за многозначително изкашляне, разбира се — и Пен побърза да се поправи: — Ние нямаше да се сетим. — С което само накара Хамо да примижи насреща му.

— Какво мисли дознател Освил за тази ваша теория?

— Още не съм я споделил с него. Едва ли ще му хареса. Той предпочита по-неоспорими доказателства.

— Днес не ходихте ли да търсите такива?

— О. — Пен му разказа накратко как с Инглис са обиколили гората, как са попаднали на Трюх и как после тайно са освободили лисиците. Не личеше разказът му да е успокоил Хамо. Свещеният поклати глава и изтъкна:

— Като заподозрян или най-малкото като човек, замесен в подозрителни действия, този Трюх поне има предимството, че е неоспоримо жив и тясно свързан с мястото на престъплението.

— Така е. Според барон Уеджи горският не е способен на предумишлено убийство, но кой знае? Може би... — Пен се поколеба. — Дали не бихте могли да прегледате архивите на палатата? Може там да има нещо полезно за случаите на просветена Сведра, нещо, знам ли, подозрително? Което да ни даде други идеи?

Хамо се намръщи.

— Утре. На дневна светлина. Ще имам грижата.

— Утре — каза Пен — пак ще идем да огледаме гората и старото имение на кин Шипвир. Ако демонът наистина се е вселил в лисица и успеем да я намерим, може би... може би той ще ни каже нещо полезно. — Как щеше да стане това, нямаше представа.

— Ако намерите онази лисица... или демона на Магал, без значение в какво се е вселил... искам да ми го доведете непокътнат.

— Ще се опитам, сър. — Пен се поколеба отново. — Какво ще правите с него?

Хамо притисна очите си с ръце. След миг погледна Пен, като мигаше уморено.

— Не знам. Засега. — И добави под нос: — А си мислех, че тази нощ най-последно ще успея да поспя...

Пенрик се протегна на стола си. Умората от деня го беше настигнала, болеше го всичко, а и мускулите му се бяха схванали допълнително от дългото седене. Понеже Хамо не добави нищо друго, Пен се надигна.

— Е, аз да си вървя. Утре ще тръгнем рано-рано.

Хамо кимна и махна с ръка.

— Да. Благодаря ви.

— Ако открием нещо по-конкретно, ще ви уведомя без бавене.

— Ще ви бъда признателен.

Пенрик вече посягаше да отвори вратата, когато Хамо се обади отново:

— Пенрик...

— Сър?

— Ако онзи откачен убиец, който и да е той, все още търси обладаната от демона лисица, а ти на свой ред търсиш същата лисица... Ами, просто внимавай в гората, нали?

— А. — „За това и сам трябваше да се сетя.“ — Непременно, просветени.

Пен докосна с палец устните си за довиждане и излезе.

Пенрик, Освил и Тала се срещнаха с барон Уеджи и неговия портиер и коняр Йонс на улицата пред градската къща на барона рано сутринта, докато влагата на росата още се усещаше във въздуха. Подкараха конете през дворцовия квартал към северната порта и оттам към централната палата на Кралското шаманско общество. Навремето палатата била чифлик извън градските стени, но междувремето градът се разраснал около нея, а първоначалните паянтови постройки били заменени с по-стабилни сгради. Комплексът беше защитен с висока ограда, която да скрива тайните на шаманското общество от любопитни погледи.

Влязоха през портата и продължиха към менажерията, бивши кралски конюшни. Пенрик беше идвал тук преди няколко дни по покана на Инглис във връзка с жертвоприношението на един престарял питомен рис, церемония, която бе прехвърлила духа му в тялото на младо животно като част от създаването на Велик звяр, далеч по-полезен от червеите на Пен. Младият шаман, който бе извършил ритуала под зорките погледи на своите началници, изглеждаше силно притеснен, затова пък животното се бе сторило на Пен неочаквано спокойно, ведро дори. Чувал бе за хора на смъртен одър, които с радост се предавали на своя бог, и старият рис го подсети за тези истории. Макар че тяхната кончина едва ли е била придружена с толкова много кръв, разбира се.

Тази сутрин не се извършваха кървави ритуали, но и последните паяжини от оскъдния сън се стопиха в главата на Пен при вида на групата, която ги очакваше. Не само Инглис, а още трима други... да, и тримата бяха шамани... седяха на блокчетата за качване, държаха юздите на конете си и си приказваха. Всички бяха облечени като за

езда в провинцията, също като Пен и неговите спътници — удобни панталони и здрави ботуши, тънки ризи или туники без ръкави в очакване на предстоящата жега.

Инглис вдигна поглед, махна, стана и се зае да ги представи един на друг.

— Това са мои приятели. Нат... — Едър мъж на годините на Освил. — Крейл... — Енергичният младеж, когото Инглис посочи, се усмихна широко. — И Люнет. — Млада жена с рижава коса и лунички по острите скули. — Пожелаха да се включат в лова на твоята обладана лисица, Пенрик.

Пен се усмихна изненадано. Нямаше нищо против да работи сам, но сега завидя на Инглис за съдействието, което получаваше от колегите си.

— А, значи това си имал предвид снощи. Страхотна идея. Благодаря! — И на свой ред представи Сивите сойки и Уеджи. Шаманите, които се ползваха щедро от кралското благоволение, изобщо не се впечатлиха от лордството на Уеджи; той обаче не скри интереса си към тях. И не беше единственият, макар че Тала се опитваше да не ги зяпа толкова открито. Люнет я оглеждаше с не по-малък интерес.

Поеха по пътя към хълмовете, впечатляваща кавалкада от деветима ездачи. Самотен убиец, дори най-опасният, би се стреснал от численото им превъзходство, нали така? Дано, мислеше си Пенрик. Надвит, както обикновено, от любопитството си, той хвърли поглед през рамо и прати обичайното: „Зрение, Дез.“

Вълка на Инглис вече познаваше. Вълк, който беше много повече от вълк. Едрият тъмнокос Нат определено носеше мечка, измамно кротка на вид. Ако ухиленият Крейл не носеше в себе си Велико куче, превъзбудено от мисълта за дългата разходка, Пен щеше да остане много изненадан. От всички само рижата Люнет вдигна брадичка и впери очи в него, несъмнено усетила магьосническия оглед. Велика лисица, без съмнение. Това можеше да се окаже полезно.

Пен се зачуди дали Великите им зверове са били подбрани така, че да паснат на вродения им нрав, или младите шамани са придобили по нещо от спътниците си впоследствие. Инглис беше споменал, че кандидат-шаманите работят известно време в менажерията, преди да приемат в себе си Велик звяр. Може би това време им позволяваше да

се опознаят взаимно, да разберат дали са съвместими, да се открият един друг. Точно като при човек и неговия бог.

„Или неговия демон“ — подметна Дез.

„И какво говори това за мен?“

„Че си невиджан късметлия като своя бог?“

„Да бе.“ А после се запита дали този път късметът няма да му изневери.

Люнет продължаваше да му мятта любопитни погледи, сякаш и тя се питаше това-онова за него.

Известно време двете жени яздиха една до друга и си говореха тихо. Свърнаха по един по-широк път и Тала каза:

— Е, имаме и от двата вида. Да ги попитаме. — След което навря коня си между конете на Пенрик и Инглис. Инглис метна поглед през рамо на лисичата си колежка, после се обърна към младата дознателка.

— Любопитна съм — каза тя на въздуха между двамата, като жена, която дели торта на две половини. — Кой са били първи, магьосниците или шаманите?

— Трябва да са били магьосниците — каза Пенрик.

Инглис сви устни, но не каза нищо.

Люнет извика иззад тях:

— Откъде знаеш? Традицията на шаманите от старите горски племена датира от стотици години, може би дори хиляди, и се е изгубила в мъглата на времето. Магьосничеството едва ли се е зародило толкова отдавна.

— Няколко хиляди години ти се струват дълго време? — попита Пенрик. — Ако питаш мен, от гледна точка на боговете това е само миг.

— Значи никой не може да каже със сигурност кой са се появили първи, така ли? — настоя на своето Тала.

— Твърдението ми не се основава на исторически документи, реални или изчезнали. Основава се на логиката — каза Пен.

Освил беше заел мястото на Тала до Люнет и шаманката го оглеждаше с подновен интерес.

— Логика, казваш? — подхвърли дознателят с усмивка. — Мислех, че логиката е запазена територия на моя орден.

— Може да е територия, но не е запазена само за вас. Помислете малко. Шаманите създават други шамани с помощта на Велики

зверове, чието отглеждане изисква доста време. Но кой е създал първия шаман? Или първия душевоин, в този ред на мисли, защото по-простото създаване трябва да е дошло първо, а по-сложното — след него, вероятно на принципа на пробата и грешката. — Пен се замисли над собствените си думи. Нямаше гаранция, че е прав в разсъжденията си. Причинно-следствената връзка можеше да се интерпретира по различни начини. — А грешките трябва да са били особено неприятни. Така или иначе, боговете и техните дарове със сигурност са се появили преди хората. — Поколеба се. Защо всяко изказано твърдение му звучеше недоказуемо? Само че не му беше сега времето да навлизат в дебати за произхода на боговете, теологичен въпрос от най-висша сложност. И такъв, който обикновено свършваше с разгорещени крясъци. — А понеже магьосниците се създават с помощта на демон, който принадлежи на Копелето, и това може да се счита за дар, значи са се появили преди шаманите.

— Според древните горски легенди — каза Инглис — първият шаман е бил благословия от Сина на есента. Не е бил необходим магьосник. Шаманските практики, които магьосниците могат да наподобят, а трябва да призная, че ти се справяш забележително добре... — „Ще признаеш, я“, помисли си Пен, спомнил си своя Велик червей, ако не с гордост, то поне със задоволство, — вероятно са били усвоени от първоизточника им, тоест от шаман. — „Точно като при теб“, каза закачливият блясък в очите му.

— А и Копелето е бил последният от боговете, нали така? — вметна Освил, макар че Пенрик не виждаше какво общо има това с изказаните дотук аргументи.

Тала се намръщи.

— На мен всичко това започва да ми звучи като косвени доказателства — каза тя и Освил реагира на думите ѝ със задавен звук, вероятно смях. Момичето не се обърна да провери.

— Добре дошла в историческата наука — ведро каза Пенрик.

— И теологията?

Тримата мъже се смълчаха.

— Може би... в по-малка степен — каза накрая Пенрик. Макар че това убеждение не беше резултат от обучението му за свещен в семинарията. „Нито е плод на косвено доказателство.“ — Но няма спор, че хората могат да тълкуват теологията погрешно.

— Хората могат да тълкуват погрешно кажи-речи всичко — въздъхна Освил. — Теологията едва ли прави изключение.

— Мм — изсумтя неутрално Пенрик.

При следващия завой пътят се стесни и колоната им се разтегли. Ранното лятно слънце вече се катереше бавно по синьото небе, но сенките им все още се точеха дълги по нивите край пътя, а краката на конете се събираха и разделяха като ножици. Току-що издоени крави излизаха на паша край чифлиците с пеещи звънци, далечни гласове долитаха откъм обори, кокошарници и плевни.

Пенрик изостана да се изравни с Освил — Люнет му отстъпи мястото си, но все още бе достатъчно близо да ги чува, — и му изложи новата си теория, плод на снощното вдъхновение. Добре де, снощното вдъхновение на Дез. Не беше сигурен дали ако разкрие източника си, това ще придаде повече тежест на думите му, или напротив. Както беше предполагал, хипотезата му, че истинската цел на престъплението е бил демонът, а Магал — само косвена жертва, предизвика много мръщене у дознателя и никакви усмивки.

— Какво мисли просветен Хамо за тази... идея? — попита той. Последната дума прозвуча нарочно неутрална, заменила в последния момент нещо много по-остро, но поне беше знак, че Освил обмисля казаното, вместо да го отхвърли категорично.

— Не го смята за невъзможно. Тоест, по отношение на двете магьосници и техния демон. Самоличността на убиеца е друг въпрос.

Освил мълчеше замислено. Конете чаткаха с копита по все по-стръмния път.

— От моя гледна точка, това не променя особено нещата. Престъпникът ще се изправи в съда за убийството на Магал. Когато го открием. Тепърва ни чака много работа.

— Да, но може да скъси списъка ти със заподозрени. Или поне да го пренасочи.

— Сериозно? Ако питаш мен, само го удължава. — След кратка пауза добави: — Дори не съм сигурен, че е престъпление да нараниш или убиеш демон. Тоест, нали една от рутинните задачи на собствения ти орден е да отървава света от тях?

— Технически ние само връщаме демоните в ръцете на белия бог, откъдето са дошли. Той се отървава от тях. — „Или не, понякога“, напомни му Дез. Недоволството ѝ от този обрат в разговора се

долавяше ясно. — И е точно толкова рутинно, колкото обесването на престъпник, след като правосъдната машина е свършила своето. Душата на престъпника също отива при боговете или остава безпризорна, според случая. Следствие, върху което екзекуторът няма контрол, и толкова по-добре, иначе би било светотатство.

Беше ред на Освил да изсумти, макар че неговото „мм“ не беше толкова неутрално.

След малко Пенрик попита:

— Освил... случвало ли ти се е да си *сигурен* в заключенията си преди разследването да е приключило?

— Ъ? Ами, да, определено.

— И какво правиш тогава?

— Нищо по-различно.

— Защо?

— Защото понякога се оказва, че съм грешал.

Пен се замисли, после кимна.

— Е, няма лошо човек да сгреша.

Освил го стрелна с кос поглед, после се втренчи между ушите на коня си и каза:

— Не и ако обесят обвинения преди това.

Пен отвори уста да го попита дали говори от личен опит, но се опомни в последния момент и не каза нищо. Умълчаха се.

Не. Определено не завиждаше на Освил за професията му. Добре си му беше при белия бог, благодаря.

„За всеобщ късмет“ — измърмори Дез. Може да му се присмиваше; или да беше сериозна. По-скоро и двете едновременно, реши Пен.

Приведе се към врата на коня да го улесни — тук пътят беше още по-стръмен и с много завой. Скоро се озоваха под зелените сенки на дърветата в края на гората. Пен помоли отново Дез за второто зрение и заопипва за лисици или по-скоро за конкретна лисица с неканен гост. Гората около тях беше великолепна, вълшебна почти, цветовете станаха по-ярки, навсякъде имаше живот и движение, едновременно бързо и недоловимо, но не и лисици, само птички и по някой язовец. Шаманите в групата им също се напрегнаха и Пен се зачуди дали възприемат гората като него или по съвсем различен начин. Така или иначе, никой не вдигна тревога и скоро групата им свърна по надран от

коловози черен път, водещ към старата господарска къща на кин Шипвир.

Отпред укрепеното здание изглеждаше точно толкова кафяво и скучно, колкото и погледнато отзад. Заобиколиха го на път към конюшните, без да срещнат никого.

Докато слизаха от конете, един старец излезе от къщата с изопнато от тревога лице, което се изглади, щом човекът позна Уеджи и Йонс.

— О — възкликна той. Ако не беше плешив, сигурно щеше да приглади косата си, реши Пен. — Млади господарю. — Тонът му беше достатъчно почтителен, но... аха. „Млади господарю“, а не „милорд“. Явно старецът беше отколешен служител, когото Уеджи бе наследил, като всичко тук, от предишния барон.

— А, Лосно — каза Уеджи вместо поздрав и се усмихна. — Ще останем тук днес. Мисля да пуснем конете на пасището.

— Ще ида да доведа момчето. — Старецът повлече крака и скоро се върна с конярчето или помощник-градинаря, или просто младеж от близкото село, нает като общ работник — дългурестото момче май съвместяваше всички тези постове. Заедно с Йонс и шаманите старецът и конярчето се заеха да свалят седлата, да ги подредят върху оградата и да пуснат конете в заграждението. Настоящите обитатели посрещнаха конете натрапници със същата подозрителност, с която Лосно и селянчето бяха посрещнали ездачите им, макар че вторите поне не хапеха, не цвилеха и не хвърляха къчове.

— Лосно е градинар и пазач — обясни Уеджи на Пенрик и Сивите сойки, — а жена му се грижи за къщата. Кажи-речи това е прислугата. След малко ще ги събера всичките, за да ги разпитате.

— Благодаря — каза Освил.

Пен с потрес видя още пет нови лисичи кожи, закачени на стената на обора. Напечени от слънцето, кожите воняха. Пен влезе в обора да провери отделението и го завари празно... или опразнено. Инглис и Люнет го последваха.

— Долавяте ли нещо, като гледате кожите? — попита ги разтревожено Пен.

— Не бих казал — отвърна Инглис. — Струват ми се еднакви, ако това ти помага.

„Ако някой междуременно е убил издирваната лисица, значи се е сдобил с демона й“, разсъждаваше Пен с растяща тревога. Кое би създавало проблем от съвсем ново естество. Е, поне градинарят и неговият помощник можеха да бъдат изключени от *този* списък със заподозрени. Както и — когато излязоха от къщата след няколко минути — съпругата на Лосно и кухненската помощница, младо момиче, което можеше да е сестра на конярчето. Или братовчедка. Или и двете, предвид нравите в малките селца.

Освил ги подкани да седнат на една пейка до задната врата и започна да ги разпитва, възползвайки се от допълнителния авторитет, придаван му от присъствието на Уеджи. Пенрик остана да чуе разпита, макар и отстрани, анонимен като облеклото си. Е, все пак носеше ширитите си, прибори във вътрешния джоб на елека.

Разпитът протече по обичайния начин. Новината за мъртвата магьосница, открита в гората на Шипвир, предизвика шок и изненада у четиримата слуги, които побързаха да уверят всички присъстващи, че за пръв път чуват за това. Пен не можа да прецени, дори с второто си зрение, дали някой от тях не лъже, долавяше само притеснение, както и известна доза болно любопитство при момчето, което би било видно и без помощта на магия. Питаше се дали Освил не би бил по-точен от него в преценката си, предвид големия си професионален опит.

Не, не били виждали непознати да се навъртат около имението през последните няколко дни. Нито в гората, но за това по-добре да питали Трюх. Той излязъл рано сутринта да провери капаните за лисици. Не е ли необичайно това? Ми, не особено. Ако е заради кожата, не трябва ли лисиците да се ловят през зимата? Ами, да. Трюх също ли живее в къщата? А, не, горският си имал своя къщурка на двестатина крачки, в края на гората, ей там. Пен би я определил по-скоро като колиба, но всъщност не беше по-паянтова от другите стари постройки, пръснати наоколо. Не, Трюх нямал жена и деца, никога не се бил женил. Не умеел да ухажва жените на младини, ама, ако питаш него, момичетата били капризни и избирачки, изсумтя икономката. Освил, вместо да сложи край на това отклонение, ги остави да клюкарстват малко за горския, макар че каква полза от това, Пен нямаше представа.

Странно, но охотата им да клюкарстват секна рязко, когато дознателят ги попита за убийството на баронесата преди три години.

Двамата младежи още не работели тук по онова време, за разлика от възрастната двойка, която била разпитвана многократно във връзка с престъплението. Така или иначе, градинарят и икономката не добавиха нищо ново към известните им вече факти. Жената изглеждаше признателна на храмовите усещания, задето прогонили призрака от имението. Каза го така, сякаш са ги отървали от някакъв особено неприятен вредител. Уеджи стисна устни — сигурно защото помнеше стринка си като сваятна жена.

Четиримата слуги бяха изнервени до крайност и Освил най-после ги пусна да си вървят. Икономката не остана особено доволна, когато дознателят прати Тала да огледа къщата, а самият той тръгна да обиколи двора и постройките. Пенрик се върна при обора, където Инглис организираше шаманите си за претърсването на гората.

— Сигурен ли се, че е добра идея да се разделяте? — попита той, след като чу плана.

— Така ще покрием повече терен за по-малко време — каза Нат с басовия си глас.

— А ако изненадате опасен убиец? — възрази Пен. — Може още да се навърта в гората. — Все трябваше да има някакво обяснение за внезапния порив на Трюх да лови лисици извън обичайния за това сезон. Нещо го беше подтикнало. Или някой? Дори Освил още не беше изключил възможността убиецът да е имал помощник или съучастник.

— Пенрик — каза търпеливо Инглис, — ние сме *шамани*. Ти самият би ли сметнал, че си в опасност?

— Ами... ако очаквам нещо да се случи, не, предполагам. Но аз притежавам известни физически сили, които вие нямате.

— А ние имаме известни умствени сили, които ти не притежаваш.

На Пенрик все повече му се искаше да направи нещо във връзка с тази липса, преди престоят му в столицата да е приключил. Но за тази цел трябваше да проведе трудни преговори с принцесата-архисвещена, което беше задача за друг ден.

— Е... отваряйте си очите все пак. Ако видите непознат в гората, стойте на разстояние. Не го заговаряйте, преди да сте се върнали за подкрепления, става ли?

Отвърна му всеобщо сумтене, което изобщо не го успокои.

— О. И ако видите горския, пратете го тук. Кажете му, че баронът иска да говори с него, но не споменавайте за Сивите сойки.

Решиха да започнат търсенето северно и западно от къщата, в посоката на Язово, и да се върнат след три часа, за да хапнат и да планират следващия етап на операцията. Освен ако някой не намереше демона, в който случай трябваше да уведомят Пенрик по най-бързия възможен начин. После всички се разпръснаха във ветрило и хлътнаха в зелените сенки на гъсталака.

Вече два часа Пен обикаляше възложения му участък от гората, безуспешно, ако не се броеше един железен капан със стръв от свинска мас и две примки, които намери, всичките празни. Възможно ли беше обладаната от демон лисица да има свръхестествен усет за тези опасности? Дано, помисли си Пен.

Да обикаля из гората и да попива всичко наоколо през второто си зрение беше приключение само по себе си. Би му било от полза по време на ловните експедиции от младежките му години, само дето беше така... всепоглъщащо. Не беше като да се промъкваш с лъка и да се оглеждаш за набелязаната цел, като пренебрегваш всичко останало; беше тъкмо обратното всъщност. Цялостният гоблен на горския живот го захлупваше безмилостно, с всичките си миниатюрни бодове в безброй цветове, и след време самото възприятие ставаше изтощително. Обхватът му беше малък, само петдесетина крачки, и толкова по-добре, иначе това божествено зрение би било прекалено богоподобно. Що за Ум беше в състояние да възприема целия свят по този начин, едновременно и постоянно? Можеха ли боговете да затварят от време на време очи, за да си починат поне мъничко? И какво щеше да стане, ако го направеха?

И друго — ако се случеше, да не дават боговете, Пен по някаква причина да ослепее, можеше ли второто му зрение да замени първото? Дано никога не го научеше.

Колкото до Дез, тя преяде с комари и други хапеци насекоми и скоро се отегчи дотолкова, че взриви една земеровка, преди Пен да я е спрял. Той погнусен сведе поглед към парчетата от мишеподобното животинче, полепнали по ботушите му.

— Сериозно, Дез. Ти какво си, двестагодишна жена...

— Жени — поправи го мило тя.

— ... или скучаещо селянче? Дори аз никога не съм късал крилцата на мухи.

— Защо ли това не ме учудва, скъпи Пен?

Което за пореден път му напомни, че под двестагодишните натрупвания от човешки опит и знания, които Дез така щедро споделяше с него, тя все пак си беше демон на хаоса. Това на свой ред го подсети за *другия* демон на хаоса, върнат внезапно и насилствено към гостоприемник от нисш вид.

Потен и гладен, Пен пое назад към имението на Шипвир. Откри вчерашната пътека и ускори крачка. Може пък някой от другите да беше попаднал на следа. Може би вече го чакаха с нетърпение.

Завари Освил и Тала на пейката при задната врата, без следа от нетърпение. Инглис и Крейл седяха на земята до пейката, пиеха вода от едно ведро и хапваха от храната, която си бяха донесли. Инглис изглеждаше умърлушен, а Освил — мрачен, но това бяха обичайните им физиономии, следователно не носеха никаква полезна информация.

При появата на Пен всички вдигнаха погледи.

— А — каза Освил. — Намери ли нещо интересно, просветени?

Пен въздъхна, седна до другите двама на земята и с благодарност взе предложената му чаша.

— Не. А вие?

Инглис и Крейл поклатиха глави, но Освил явно имаше с какво да се похвали.

— Огледах колибата на Трюх и по всичко личи, че е имал гост. С преспиване. Намерих спален чувал и твърде много мръсни чаши и чинии като за сам човек.

Тала вметна:

— Според икономката напоследък му се бил отворил голям апетит. Не можела да се оплаче, защото той все пак осигурявал дивеч за цялата прислуга. Всъщност оплака се, надълго и нашироко. — Устните ѝ се разтеглиха в рядка за нея усмивка: момичето май попиваше от ментора си не само занаята, а и сдържаното поведение. — По принцип Трюх бил самотник и вечно намусен. Не била забелязала промяна в това отношение.

— Хм — каза Пен. — Той още ли не се е появил?

— Да, никакъв го няма — отвърна Крейл.

Не биха могли да обвинят Трюх, че е излъгал за необичайни срещи и гости напоследък, защото още не го бяха питали. Не беше странно човек да има гости. Но беше странно да пазиш гостите си в тайна.

— Дали не е била гостенка? В колибата?

— Ако се съди по дрехите и безпорядъка, по-скоро не — каза Освил.

— Това е много интересно.

— Склонен съм да се съглася с преценката ти — каза Освил. А от неговата уста това беше като голям сигнален флаг. Не че би си го признал на глас, разбира се. Но Пен можеше да се хване на бас, че дознателят ще държи под око колибата на горския.

— Уеджи къде изчезна?

— Преглежда сметките на домакинството и прочие — каза Тала. — Явно смята, че така трябва. Не съм сигурна, че прислугата оценява по достойнство тази негова добросъвестност.

Инглис се изкиска и посегна за нов комат хляб и бучка сирене. Пенрик остави празната си чаша и протегна ръка към Тала, която му отчупи от хляба и му даде и сирене.

Освил рязко се обърна. Пен проследи погледа му и видя Люнет да се приближава тичешком. Очите ѝ грееха весело, а страните ѝ бяха поруменели под луничките. Пен затаи дъх в очакване.

Младата жена спря пред тях и се залюля на пети и пръсти, очевидно много доволна от себе си.

— Намерих ви лисицата — заяви тя.

Дори Освил се изненада толкова, че се усмихна.

— А! — Пен сигурно щеше да скочи, ако не го боляха краката.

— Значи наистина се е вселил в лисица, прави сме били! Къде?

Тала подаде на Люнет чаша вода и шаманката я изгълта на един дъх и млясна с устни.

— Благодаря. Леговището ѝ е почти в центъра на онзи участък, дълбоко в гората. На един стръмен склон, обрасъл гъсто с дървета и шубраци. Има проблем обаче. Твоят демон явно се е вселил в женска лисица, която има малки.

Пен се стресна не на шега. Незнайно защо през цялото време си беше представял мъжка лисица, енергичен млад лисугер, готов да

побегне, макар че, като се замислиш, шансът демонът да е попаднал на мъжка и на женска лисица беше еднакъв.

— Животното ми се стори много уплашено — добави Люнет. — Макар че е трудно да се каже дали страхът идваше от демона, от лисицата, или и от двамата. Не се приближих. Сметнах, че ще е по-добре първо да ви кажа.

— А тя видя ли те? Усети ли те?

Люнет кимна.

— Погледна ме с ужас, после отърси малките от бозките си и хукна нанякъде, сигурно на лов. Лисиците не ловуват по това време на деня, но на тази определено ѝ се налагаше. Шест лисичета. И, Майко и Братко, какви са сладурчета! Малки космати топчици, катереха се едно върху друго и се хапеха по ушите и опашките. Майката им се скара, нали знаете какви странни звуци издават лисиците, като лай, и те се скриха в леговището. Оставих два заека пред дупката като предложение за мир и хукнах насам.

Пен се запита какви ли преки пътища са достъпни за шаманите при лов — с голи ръце! — и дали приличат на унищожението, което самият той можеше да предизвика с лекота, ако решеше.

— Трябва да идем там бързо — продължи Люнет. — Иначе току-виж преместила котилото.

Пен се замисли за това неочаквано развитие на нещата. И преди му беше трудно да си представи емоционалното състояние на осакатения демон, а сега... още повече. Лисицата си имаше свои грижи в момента, а демонът пазеше спомените поне на една магьосница, която е имала деца. Как се спогаждаха двете майки в мозъчето на животно? Възможно ли беше да са постигнали някакъв странен вид сътрудничество? Жените го умееха това...

„Понякога“ — съгласи се Дез. Изглеждаше очарована от загадката не по-малко от него. От дванайсетте ѝ предишни ездачки, напреди си той, шест бяха раждали, макар и преди да приемат демона в себе си. Дез бе споделила с него две столетия спомени, опит и някои крайно смущаващи фрагменти от сънища, за които Пен не говореше с никого, и от тях интимността на раждането беше начело на списъка.

„Осем — измърмори Дез, — ако броиш лъвицата и кобилата.“

„А. Да. Права си.“ Дали пък някоя от тях не беше изпадала в подобна ситуация? „Дез, помагай, ако обичаш.“

Дълга пауза, после, много бавно, сякаш на свой ред търсеше пътя опипом, Дез каза: „Може би ще е най-добре да попитаме самата лисица.“

— Ха — каза Пен на глас, после, колкото към обикновените си спътници, толкова и към Дез, добави: — Не можем да я оставим без някаква охрана. Предвид необяснимото масово изстребление на лисици.

Всички измърмориха по нещо в знак на съгласие и се разбързаха да приключат с обяда си.

Докато Пен дояждаше хляба и сиренето, дойде Нат, последният от издирвателната им дружинка, и попита:

— Трюх още ли не е дошъл?

— Защо, ти видя ли го? — Освил се напрегна.

— Да, в гората. Залагаше примки. Попита кой съм. Отговорих, че съм дошъл заедно с господаря му, който е заръчал веднага да се върне в къщата. Той каза, че първо трябвало да си довърши работата. Отдалечих се малко, изчаках да тръгне, обезвредих примката и го последвах.

— Тогава той би трябвало да се е появил тук преди теб — каза Освил.

— Трюх заподозря ли те? — попита Инглис. — Да те е обвинил в браконьерство или нещо такова?

— Не, разменихме само няколко думи. Относително любезно. После той закуцука през гората.

— Закуцука? — попита Пенрик. — Вчера не куцаше. Дали нараняването е било прясно, как мислиш? Видя ли превръзка?

Нат махна с ръка.

— По-скоро старо. Носеше бастун. Едър мъж с прошарена брада. Говореше като образован човек, макар да каза само няколко думи.

Инглис и Пенрик се спогледаха.

— На колко години ти се стори? — обърна се Пенрик към Нат.

— Петдесетина. Там някъде.

— А не... около четирийсет, тъмнокос, слаб, висок горе-долу колкото Инглис? — попита Пен.

— Не, на ръст беше колкото мен по-скоро. И на ръст, и на ширина — каза Нат и размърда яките си плещи.

— Не е бил Трюх — каза Инглис. — Или поне... не е бил същият човек, който вчера ни се представи за Трюх.

— Обърна се на Трюх, когато му извиках — каза Нат.

— Какво *точно* му извика? — попита Освил.

— „Ей, ти ли си Трюх, горският на барон кин Шипвир?“, а той каза... ами, ако трябва да съм точен, каза: „Защо питаш?“.

— Може да е бил тайнственият посетител на Трюх — каза Освил.

— Или някой браконьер — добави Крейл, който беше наострил любопитно уши.

„Леле — измърмори Дез. — Като го гледам този младок, направо ми иде да хвърля пръчка и да видя какво ще стане.“ Пен не й обърна внимание. Описанието, дадено от Нат, го тревожеше, макар че можеше да има куп обяснения за появата и поведението на мъжа, особено ако ги търсиш.

— Каква стръв използва за примката? — попита Инглис.

— Една вмирисана риба.

— Значи не се цели в зайци — каза Пен — Или в друг дивеч, който да става за ядене.

— Определено — каза Нат.

Освил затропа с пръсти по пейката, но, типично в негов стил, не добави нищо повече.

Решиха Крейл да остане със Сивите сойки в имението, в случай че Трюх или тайнственият мъж се появят, да помогне при нужда на дознателите или да служи за свързка между двете групи. След като се погрижеха за обладаната от демона лисица, Пен искаше да се погрижат и за брадатия странник, стига уморените шамани да се навиеха за второ претърсване на гората. Определено имаше въпроси към онзи тип. Странният разговор на Нат с брадатия би могъл да се обясни лесно, ако „Трюх“ се окажеше умен браконьер с бърза реакция. Ако пък беше честен човек, вероятно щеше да се върне при къщата, както му бе заръчано, и тогава преценката оставаше на Освил. А той, извън всяко съмнение, беше предпазлив със заключенията.

Пен, Инглис и Нат тръгнаха след Люнет към гората.

На три и повече мили от пътеката влязоха в някаква клисура и Люнет вдигна пръст пред устните си и забави крачка. После посочи купчина сухи клони, обрасли с дива лоза, на отсрещния склон на

клисурата. Пен разгъна второто си зрение. Лисичето семейство си беше у дома, ако се съдеше по топлата мърдаща купчинка живот, която се усещаше под зеления параван.

Там беше и майка им, предвид хаотичната плътност на демона, която не можеше да се сбърка с нищо. Хаос и плътност, които се сгъстиха и сгърчиха допълнително — второто зрение обикновено позволяваше на Пен да шпионира незабелязано, но истината бе, че понякога, като сега, умението беше двупосочно.

Хората бяха естествен враг на лисиците, а и демонът имаше всички основания да смята, че появилият се от нищото храмове магьосник е дошъл да го арестува и да го отнесе при някой светец за екзекуция, а не да го спаси. С Дез и преди бяха изпълнявали такива задачи. Плътността на Дез вземаше страха на по-низшите демони, а и фактът, че не е взела надмощие над ездача си, едва ли беше утеха от тяхна гледна точка. Само че този път Пен не виждаше как би могъл да притъпи естествения страх на демона, като хвърли невинни заклинания на гостоприемника му.

Беше ли взел връх демонът? Изглеждаше логично, но все пак... „Дез, как ти се струва тя?... Те?“

„Мда — бавно каза тя, сякаш не бързаше със заключенията. — Демонът е взел връх, но... грижата е някак обърната. Благодарение на Магал може би?“

В първия миг Пен не разбра за какво му говори Дез.

„Демонът се опитва да се грижи за лисицата? Като... все едно тя му е домашен любимец?“

„Или дете. Кое е горе-долу същото, защото хората често приемат домашните си любимци като свои отрочета. — Насочи вниманието си към малките лисичета и добави: — Деца.“

— Люнет — прошепна Пен. — Хайде с теб да се приближим бавничко. Дано не подплашим лисицата. Хукне ли да бяга, върви я гони. Вие двамата — той погледна Инглис и Нат — засега останете тук.

— Тя вече е уплашена — прошепна Люнет и махна от потното си чело непокорен кичур коса. — Обаче няма да избяга, освен в най-краен случай. Заради малките.

— Права си.

Като се стараеха да стъпват безшумно, двамата се спуснаха до дъното на клисурата и поеха под ъгъл нагоре. Спряха на няколко крачки от леговището. Люнет посочи към земята, Пен кимна и двамата бавно приседнаха върху плътната покривка от листа, той — с кръстосани крака, тя — на колене. Мълчаха. В леговището под паравана от диви лози също цареше тишина. Блясъкът на уплашени очички и смътното очертание на космата муцунка биха се сливали до неузнаваемост със светлосенките за всеки друг, но не и за Пен. Не и за второто му зрение.

„Демонът-лисица дали все още разбира човешка реч? — помисли Пен към Дез. — Ти си била кобила някога. И лъвица. Помниш ли как е било при теб?“

„Минаха двеста години оттогава, Пен! Но при всички случаи отговорът е «не». По онова време още не бях съжителствала с човешки ездачи и нямаше откъде да придобия това умение. При обратен преход, от човек към животно... това не ми се е случвало. И слава на боговете.“

Можеше ли изобщо лисичият мозък да възприеме и да обработи сложната структура на човешкия език, за да го предаде на своя демон? Пен, който вече владееше шест езика, знаеше от личен опит колко трудно е усвояването на нов. Самите звуци сигурно нямаше да са проблем — лисиците имаха остър слух, — но дали осакатеният демон беше запазил способността си да проумее чутото? „Никой дух не може да съществува дълго в света на материята без материално създание, което да го поддържа“ — така гласеше едно от основните храмови правила. Възможно ли беше някакви откъслечни умения на духа да оцелеят? Поне за известно време?

Изглежда, имаше само един начин да разбере.

Беше забелязал, че Освил винаги праща Тала да разпитва жените. Това сигурно беше още една причина хитрецът да цени толкова високо помощничката си. Дали лисичата шаманка не би била подходящ посланик в конкретния случай?

— Виждал съм Инглис да използва заповедния си глас — прошепна й той. — Върху кучета. И върху хора също. Обаче не действа на демони. Ще можеш ли да въздействаш на лисицата по този начин? Да я извадиш от дупката?

Люнет се намръщи и отвърна шепнешком:

— Гласът е по-близо до командата, отколкото до убеждаването. А и кучетата разбират това-онова от човешката реч. От друга страна, има и песни.

„Едва ли има предвид храмовите химни“, помисли си Пен. Трябваше да поразпита за това. По-късно.

— Чувал съм, че има и по-силни заклинания, нещо като принуда. Тя кимна.

— Да, но те държат само докато шаманът налива живот в тях. Или паразитират върху някакъв източник на живот, обикновено върху самия обект на заклинанието. Но са по-сложни и костват повече усилия.

— Мм. — По принцип всички видове принуда не надживяваха прякото си приложение. Убеждаването траеше по-дълго. — Опитай се първо да поговориш с нея. Спокойно и нежно. И нека посланието е съвсем простичко.

— Какво послание?

Всяка заплаха да отнесат лисицата в ордена на Копелето, както искаше Хамо, щеше да ужаси демона. И с основателна причина.

— Предложи ѝ да я отнесете, нея и малките ѝ, в Кралското общество. Имате условия да се грижите добре за нея в менажерията си, нали така?

— Разбира се. — Люнет се усмихна. — Добра идея. — Примъкна се на колене до потъналия в сенки отвор на леговището и клекна. — **Хей, миличка. Нищо лошо няма да ти направим. Тук, в гората, има много ловци, затова ще те заведем на по-сигурно място. В леговището на моите шамани. Теб и децата ти. Искаш ли?**

Пен не за пръв път чуваше заповедния глас, но косъмчетата по ръцете му въпреки това настръхнаха. Лисицата припълзя към отвора, долепила корем до земята, с оголени бели зъби и потрепващи уши. Задъхваше се от тревога. Люнет се приведе напред и сложи ръка между черните предни лапки на животното, като си тананикаше нещо. Монотонна мелодия, тиха и зловеща, непозната за Пен.

Лисицата бавно сниши муцуната си и опря нос в шепата на Люнет.

Явно шаманката успяваше да общува по някакъв начин със... с лисицата, с демона или и с двамата. Пен се сети за собственото си гигантско объркване през първите дни от съжителството си с Дез. Не

би могъл да заеме на лисицата някое тънко книжле за магията, където бедното създание да прочете това-онова за неканения си гост, въпреки необичайния за животно интелект, който грееше в кехлибарените очички.

— Май ще е най-добре — промърмори той — първо да ги отведем в имението. Уеджи сигурно ще ни даде каруца, с която да ги откараме в града. — Или от онези двойни плетени кошници, които се премятат като дисаги през конски гръб. Или нещо друго. Ако се бяха сетили, можеха да си донесат нещо подходящо от града. — Шест лисичета. Ще могат ли да изминат толкова дълго разстояние? И ще последват ли майка си?

Люнет определено се сближаваше с лисицата — тананикането ѝ се бе преляло в песен без думи, а животното се отпуснаше в ръцете ѝ. Шаманката го галеше по главата, чешеше го зад ушите, прокараваше тънките си пръсти през червеникавата козина. Наполовина шаманско убеждаване, помисли си Пен, и наполовина простичко, искрено удоволствие от общуването, което беше убедително само по себе си.

Очарован, Пен се примъкна напред и протегна ръка. Лисицата го погледна, оголи зъби и изръмжа. Люнет го стрелна с ядосан поглед и Пен се отдръпна, странно разочарован, задето са го изключили от това така приятно наглед общуване. „Просто искаш и ти да я погалиш“ — изкиска се Дез. Странният безсловесен разговор продължи още няколко минути, после Люнет пропъзля в леговището и след миг се върна, следвана от шестте сънени и объркани лисичета, които наистина се оказаха „сладурчета“. Примигнаха няколко пъти с големите си очи, после се втурнаха вкупом към цицките на майка си, но тя, явно заета с друго, ги избута безцеремонно. Без да се замисля, Пен ги отърва — чрез Дез — от бълхите и кърлежите, което му спечели остър поглед от лисицата — или от демона ѝ, — но внезапният пристъп на тревога бързо отмина, когато стана ясно, че лисичетата не са пострадали от действията му.

Което повдигаше въпроса каква част от силите на Магал, или контролът върху тези сили, е преминала към лисицата? Унищожаването на паразити беше една от най-лесните долни магии, първата, която Дез му беше показала, след като Пен се сдобил с нея по случайност. Това определено показваше, че демонът в лисицата може и да не е толкова опасен, колкото се боеше Пен.

„Може да е проста магия — отбеляза Дез, — обаче изисква отличен контрол.“

„Да, но Магал със сигурност е можела да го прави. Както и Сведра.“

„Без съмнение. Имах предвид, че по-слабият контрол не е непременно по-малко опасен.“

„Хм.“

— Хайде да ги отнесем в имението — каза Пен. Ако не друго, това щеше да му даде известно време за размисъл. — А после и в менажерията. — Още повече време за размисъл. А тази загадка определено трябваше да се обмисли обстойно. Защото перспективата да спечели доверието на лисицата и демона и след това да го предаде — по някой от многото начини, свързани със задълженията му към храма, — все по-малко му харесваше.

Махна на Инглис и Нат и те се приближиха, без да крият любопитството си. Пен им обясни новия план и групичката им се преподреди за предстоящия преход. Люнет тръгна напред, следвана по петите от лисицата. Малките хукнаха след майка си точно толкова организирано, колкото можеше да се очаква от шест съвсем мънички лисичета, тоест никак. Инглис и Пенрик вървяха по фланговете със задачата да връщат малките си повереници в колоната, а Нат пое ариергарда. Беше се ухилил до уши, но след като му хвърлиха един поглед, лисичетата ускориха крачка, очевидно стреснати от мечешката му аура. Е, това поне гарантираше, че никое няма да изостане.

„Заложници“ — помисли си неволно Пен, загледан в щураците се космати топчици. По всичко личеше, че е взел заложници. Би трябвало да е горд със себе си заради успеха на мисията, обаче...

„Чувстваш се виновен, задето си излъгал лисица? — попита Дез развеселено. — Това само ти го можеш, Пен.“

„Или задето съм излъгал демон.“ Или и двете. Това тепърва щеше да се види. Събитията можеха да се развият по много начини.

„А. Да. Още едно поредно напомняне защо те харесвам“ — каза тя и в думите ѝ прозвуча собственическо усещане за самодоволство.

На това Пен не знаеше какво да отговори, но определено му стана приятно.

Лисичетата вече плетяха крака и скимтяха, очевидно недоволни от дългия преход. Пен неволно се усмихна. Не беше трудно да си

преведе мрънкането им: „Още много ли има, мамо?“.

Странната им процесия най-сетне стигна до по-равен терен и пое към главната пътека. До имението оставаше по-малко от миля.

Стрелата се появи от нищото, твърде бързо за Пен и почти твърде бързо за Дез. Тя успя да я извърти, така че само да забърше хълбока на лисицата, вместо да се забие. Животното нададе вой и се обърна. Докато втората стрела полети, Дез самоволно бе ускорила възприятията на Пен до бързината на своите. Той разтроши дървената част на стрелата и се завъртя още преди железният ѝ връх да е паднал на земята, оглеждайки се за стрелеца.

Когато Дез превключеше на този отбранителен режим, от гледна точка на Пен светът наоколо се забавяше. Люнет се обръщаше, Инглис вдигаше ръка, Нат поглеждаше нагоре, всичко това мудно и бавно като мънисто, което пропада в мед. Лисичетата, уплашени от писъка на майка си, реагираха по-бързо от хората — някои се прилепиха към земята, други хукнаха да бягат накъдето им видят очите. Пен оглеждаше трескаво гората за стрелеца... ето *там*, скрит зад онова голямо коренище. Запази достатъчно присъствие на духа да скъса тетивата на лъка му, преди да е хукнал презглава към убиеца, така че третата стрела не полетя към него, а в широка дъга, отплесната от скъсаната жила, чиито краища ужилиха лицето на стрелеца до кръв.

Пен прескочи едно повалено дърво и разсеяно си отбеляза напрежението от прекомерната сила, изпомпана твърде бързо в краката му. Инглис извика: „Погрижете се за лисиците!“ и хукна след него.

А Пен стигна до целта си. Беше замаян, сякаш свръхестествената скорост бе издухала мозъка му. Награби мъжа за предницата на кожената дреха, издърпа го на крака и го блъсна в най-близкото дърво. Лъкът падна на земята.

Беше Трюх, осъзна той, когато Дез върна света към нормална скорост. Едвам си поемаше дъх, но така стояха нещата, когато вземаш назаем от собствените си физически резерви. Дълг, който винаги и без изключения се плаща. Трюх явно нямаше намерение да му съдейства. Провря ръце между ръцете на Пен, освободи се от хватката и го избута назад. Пен залитна, после се хвърли отново към противника си.

„Мога да скъсам сухожилията му, както скъсах тетивата“ — предложи Дез. Кое не беше съвсем същото като убийство чрез магия, акт теологично недопустим и категорично забранен от храмовия

кодекс, но веднъж скъсани, сухожилията никога нямаше да заздравеят, а такава трайно осакатяване не му беше по вкуса. Тази мисъл поохлади гнева му точно когато Инглис, за щастие, стигна до тях.

— Вие! — изхъхри Трюх, после извади ловджийския си нож и го заразмахва пред себе си.

Пен превърна острието в ръжда и то се пръсна в облак оранжеви снежинки.

— **Спри!** — изрева Инглис и дръжката на ножа, която тъкмо минаваше на косъм от корема на Пен, падна от безжизнените пръсти на горския. Той зяпна озадачено, а после и уплашено, когато срещна погледа на Пен.

— Какво?...

Тримата се дебнеха задъхани и стиснали юмруци. Пен се възползва от този кратък миг на затишие да превърне сблъсъка в разговор. Биваше го с думите, а и с разговор не можеше да сбърка. Защото, както несъмнено би казала Тала, стрелбата по лисици не е углавно престъпление.

„О, и да сбъркаш, аз ще оправя грешката ти, така че дишай спокойно“ — измърка Дез, после се оттегли разочаровано, когато стана ясно, че поне засега повече хаос няма да има.

Пен измъкна ширитите си от вътрешния си джоб и ги размаха пред лицето на горския.

— Аз съм просветен Пенрик от Мартенмост, храмов магьосник.

Пое си дъх да каже още нещо, но изведнъж се оказа, че не знае какво.

Защото реакцията на Трюх беше прекомерна. Едва ли би се уплашил толкова дори ако Пен беше бутнал в лицето му жива пепелянка, а не ширит от оплетени трицветни нишки.

— Задържам те... — В името на какво? От законова гледна точка, Пен можеше да се разпорежда единствено с демона, при това с власт, отстъпена му временно от Хамо. Прескочи този неизяснен момент с юрисдикцията и продължи от друг ъгъл: — Задържам те по подозрение за съучастие в убийство.

Трюх отстъпи назад. Явно се чудеше дали да се бие, или да бяга, макар че участта, застигнала лъка и ножа му, би трябвало да го откаже от първото.

— **Предай се** — изръмжа Инглис.

Е, горският не се предаде, по-скоро застина, уловен между диаметрално противоположните импулси на силния си страх и шаманската принуда.

— Не съм я застрелял аз! — почти изписка той.

Пен примигна и застина на свой ред.

— Не съм казвал кой е убит. Нито как.

Трюх замръзна в лапите на нов вид страх, зяпна като риба на сухо.

— Освил би искал да чуе това — каза Инглис.

— А, и аз бих искал да чуя подробностите — каза Пен и присви очи, втрещил поглед в горския. Инглис го погледна притеснено.

Прекъсна ги ниското ръмжене на лисица. Тяхната лисица. Животното се приближи със скована походка, настръхнала козина и прилепени към черепа уши. Не свалеше поглед от Трюх. Изглеждаше бясна, но пък не беше от големите хищници, така че... не, не *лисицата* беше истинската заплаха тук.

— Май току-що ти прочетоха обвинителния акт — сухо подхвърли Инглис.

Ужасът на Трюх отстъпи пред пристъп на тотално изумление.

Паниката му се прехвърли върху Пен. Той побърза да застане пред лисицата, между нея и горския, и извика:

— Не, не го прави!

Животното... не, демонът... се сви пред завихрената плътност на Дез и хаосът, който вбесеното създание събираше за удар срещу Трюх, постепенно се разсипа. „Слава на Копелето!“ Пен не беше сигурен дали такъв удар от неоформен хаос би убил горския на място, но беше съвсем сигурен какви ще са последствията, ако това се случи.

— Още не знам дали мога да те спася, но знам, че няма да мога, ако направиш това!

Дали го разбраха — демонът или лисицата? Да, в кехлибарените очи се долавяше непостижима за животно интелигентност, но това още не правеше лисицата *човек*.

Уплашените писъци на лисичетата, които Люнет и Нат се опитваха да съберат, отвлякоха вниманието на лисичата част от това странно двуполусно създание. Лисицата се обърна назад, после напред, подлудена от противоречиви импулси.

— Трябва да ги разделим — каза Пен на Инглис и махна към Трюх, който внезапно се беше превърнал в най-малкия му проблем. Повиши глас: — Нат! Ела тук!

Нат забърза към тях, награбил няколко протестиращи лисичета в мечешката си прегръдка.

— Да, просветени?

— С Инглис заведете Трюх в имението — каза Пен. — Аз и Люнет ще доведем лисицата и малките. — И демона, разбира се, макар да не спомена за това на глас. Имаше ли изобщо представа Трюх от какво се е спасил на косъм?

„Този тип се опита да те изкорми, Пен — сухо отбеляза Дез. — Ако беше успял, нищо нямаше да го спаси.“

И нямаше предвид демона в лисицата... Пен предпочете да не мисли за това, макар стомахът му да се сви със закъснение. Усети, че още стиска храмовите ширити в потната си ръка, и побърза да ги прибере в джоба на елека си. Не спираше да се удивлява на факта, че колкото повече власт и отговорности ти възлагат, толкова по-малко свобода ти дава това. Нищо общо с детската му представа за възрастните, които му се струаха така всесилни навремето. А когато Нат се наведе да остави лисичетата и те се втурнаха към притеснената си майка, Пен стигна до извода, че тази заблуда е дори по-универсална, отколкото е предполагал.

— Ти — обърна се Пен към Трюх. — Барон Шипвир нареди незабавно да се явиш при него в имението. — Да, по-добре да не споменава още за Сивите сойки. Ако този тип успееше да избяга, трудно щяха да го намерят в гората. Все едно да търсиш лисица.

Трюх се стресна.

— Какво? — После: — О. Младият господар очилатко.

Пен кимна.

— Той ни доведе тук за лова на лисици. — Погледна навъсения Трюх. Мда, заблуденият глупак определено бе знаел какво животно преследва, макар че едва ли беше разбирал възможните последствия. Пен смяташе по най-бързия начин да попълни тази празнина в знанията му, дори ако трябваше да се нареди на опашката след Освил. Махна на Инглис и Нат. — Тръгвайте, бързо!

За щастие двамата шамани се въздържаха от излишни въпроси, а хванаха горския за ръцете и го поведоха. Предвид физическата сила на

Нат и свръхестествените способности и на двамата арестантът едва ли щеше да се измъкне, преди да са го предали на Сивите сойки. Трюх хвърли уплашен поглед през рамо към Пен, явно в неведение, че този страховит магьосник по всяка вероятност му е спасил живота. На два пъти. Какво беше това — доброто му дело за деня или съжаление за пропуснатата възможност?

Пен махна на Люнет и двамата повторно се заеха с трудната задача да успокоят лисицата и да съберат отрочетата ѝ. Пен знаеше цели шест езика, но това сега се оказваше най-непосилното общуване в живота му. Тъкмо бяха излезли на отъпканата пътека, когато Люнет измърмори нещо с раздразнение, остави на земята своето лисиче трио, извади кърпичка от джоба на панталоните си и я притисна към носа си. Платът веднага почервения.

— Какво ти е? — попита разтревожено Пен.

Тя дръпна напоената с кръв кърпа, колкото да каже:

— Цената за шаманската магия е кръв. Не знаеш ли?

— Знам. Но не съм наясно с подробностите.

Тя вдигна рамене.

— Малка магия, малка цена. По-голяма магия, по-голяма цена. Но си е цена.

Пен се сети за грозните белези по ръцете на Инглис, от китките до лактите, които вероятно бяха причината шаманът да носи дълги ръкави дори през лятото и да не ги навива, освен в компанията на най-близките си приятели.

Люнет свали кърпичката от носа си, погледна я намръщено, после я сгъна и я пхна в джоба си. Наведе се да приласкае обратно лисичетата, които се втурнаха охотно към нея, после всички поеха отново през гората. Малките протягаха вратлета да близнат кръвта по лицето ѝ, а тя приемаше ласките им с усмивка. Пен почти успя да преглътне погнусеното си сумтене.

— Има и по-неприятни начини да ти тече кръв, повярвай ми — подхвърли му тя с усмивка.

Какви ли, зачуди се Пен. И чак пък толкова различни начини да има...

Дез, с тон на човек, който се смилява над нечия неграмотност, го осведоми: „Говори за месечните си неразположения. Предполагам, че това причинява допълнително неудобство за шаманките.“

Пен продължи да гледа втренчено пред себе си. Надяваше се, че зачервеното му от жегата лице ще прикрие новата червенина. Отдъхна си, когато носът на Люнет спря да кърви и вече не се налагаше лисичетата да играят ролята на носни кърпички.

„Трябва да науча повече за това.“

„Че как иначе“ — повтори тя думите на Инглис отпреди... наистина ли бяха минали само два дни оттогава? Е, нейният тон беше значително по-топъл.

Вървяха с бърза крачка по отъпканата пътека. Трите лисичета тежаха топли, космати и очарователни в ръцете на Пен — и го хапеха на поразия. Люнет, незнайно как и противно на логиката, не пострада от зъбките им нито веднъж. По всичко личеше, че лисицата все още има доверие на шаманката, а демонът ѝ никак не си пада по Дез, но каквото и вътрешно примирие да бяха сключили двамата, лисицата вървеше послушно с тях. Пен се чудеше къде да ги настани, щом стигнат в имението. Вероятно в някое от отделенията на конюшнията. Долната вратичка щеше да остави затворена, за да не се разбягат малките, а горната — отворена, за да не се чувства майка им затворничка. Щеше да хвърли вътре два заека, да остави леген с вода и с малко късмет това щеше да свърши работа, докато дойде време да потеглят към столицата. Дали Освил щеше да арестува Трюх?

„Не съм я застрелял аз“, беше извикал Трюх. Тогава кой?

„Дез, ти долови ли дали онзи казва истината?“

Пауза. „Не съм сигурна. Той беше уплашен, а аз бях заета с друго.“

Е, очевидно беше, че Трюх знае нещо... твърде много дори... за смъртта на Магал. Освил сигурно си имаше свои, доказани с времето начини да развърже хорските езици.

„На бас, че и ние ще измислим начини да го разприказваме, ако Освил не успее“ — подхвърли многозначително Дез.

И Пен можеше да се хване на същия бас, само че Освил имаше нужда не просто от информация, а от достатъчно доказателства, които да превърнат подозрението в обвинение. Обвинение, което да издържи в съда. Така работеха в ордена на Бащата.

— Нека първо ни помолят, пък после ще видим — каза той на глас и Люнет го стрелна с въпросителен поглед.

Пътеката ги изведе до поляната зад голямата къща. Изглежда, всички бяха влезли вътре... в къщата или другаде. Заобиколиха към конюшната и Люнет убеди с песен лисицата да влезе в едно от отделенията. Пен си отдъхна с облекчение, когато най-после се отърва от товара си и затвори долната вратичка.

— Май ще е по-добре да останеш при тях, докато разбере къде са отвели Трюх — каза Пен и тръсна нахапаните си ръце. Дали и тези рани се брояха за шаманска валута? — За да е спокойна лисицата. И за да ги защитиш, ако се наложи. — Пен изгледа с известно колебание слабицката Люнет, но... младата жена беше могъща шаманка все пак, напомни си той. Ако противниците ѝ направеха грешката да я подценят, толкова по-добре. От личен опит знаеше колко полезно е да те подценяват. — Както и... ъъ, да защитиш всички останали от лисицата. Гледай никой да не се приближава.

Люнет кимна, а Пен излезе от конюшната и тръгна към къщата.

Някакво движение в края на поляната привлече вниманието му... О, Уеджи. Зает вероятно с инспекцията, която провеждаше така усърдно от сутринта. Вървеше след градинаря-пазач Лосно, който тъкмо му сочеше към... да, в самия край на поляната, под сянката на първите дървета се гушеше колибата на Трюх.

Пен не чу какво си казаха двамата, но после Лосно се обърна и тръгна назад, а баронът продължи към колибата. Чакай, нямаше начин Трюх вече да се е прибрал, нали? Със сигурност го бяха завели при Освил преди има-няма петнайсетина минути.

„Вътре има някого — каза Дез. — Не е Трюх, не. Някой друг, нов. Някой... ядосан.“

Нали уж Сивите сойки бяха разпитали всички членове на прислугата? Пен се поколеба, разкъсан на две от любопитството си — разпита на Трюх ли да избере, или тази нова загадка? Направи по една крачка и в двете посоки, после спря.

„Нещо много странно става в онази колиба, нещо лошо“ — каза внезапно Дез и Пен тръгна натам с идеята да пресрещне Лосно и да го пита какво става. Градинарят го видя и ускори крачка. Изглеждаше уплашен.

„Пен. Тичай!“

Той хукна, без да пита защо. Този път Дездемона не го превключи на скоростен режим, значи опасността не беше смъртоносна... нали?

„Все още“ — мрачно отвърна тя.

Пен ускори по своя воля, тревата удряше краката му като зелени пръсти, които се опитват да го спънат.

Откъм колибата се чува удари. Пен скочи на верандата, отвори вратата и се озова пред плътен сумрак. Сумрак, в който се движеха силуети. „Дез, светлина!“ Пред очите му просветна и той видя малка маса, преобърната, и Уеджи — проснат на дъсчения под и вдигнал ръце пред лицето си, цялото в кръв. Очилата му бяха отлетели настрана. Едър възрастен мъж с бастун в ръката се засили и стовари с всичка сила ботуша си — очилата се счупиха с грозно хрущене, а Уеджи извика, сякаш самият той е бил осакатен безвъзвратно.

— Ъ? — Брадатото лице на непознатия се завъртя рязко към отворената врата и нескопосаната поява на Пен.

Това същият фалшив горски ли беше, когото Нат бе срещнал в гората преди няколко часа? Е, явно щяха да си спестят преследването. Извадили бяха късмет, така ли? Пен едва бе отворил уста да поиска някакво обяснение или да каже... боговете знаят какво, когато онзи се хвърли към него и замахна с бастуна към главата му. „А. Късметът на Копелето.“

Пен прилекна и избегна удара само благодарение на демонската скорост. Ако не беше на този режим, бастунът щеше да му пръсне черепа. Ала пропускът не обезкуражи нападателя му — едрият мъж промени светкавично захвата си и другият край на бастуна се стрелна в последващ удар. Ако Дез беше успяла да го счупи на две преди, а не миг след като бастунът се стовари върху ръката на Пен, щеше да е от голяма полза. Уви, не стана така и Пен отскочи с вик назад. Ръката му пулсираше от болка. Цяло чудо беше, че не е счупена.

„Бой с тояги.“ Непознатият очевидно го владееше до съвършенство. Беше опасен и най-вероятно полудял от гняв, защото дори не трепна, когато остана с половин оръжие. Просто го хвана по друг начин, с острия назъбен връх напред, и така се сдоби, благодарение на Пен, с късо копие, което се стрелна кръвожадно към плячката. Бойни рефлексии? Пен изкрещя и взриви цялото нещо на пламтящи стърготини в ръцете на мъжа.

Това вече стресна противника му — или поне го озадачи. Но не го спря — той продължи да напиря, протегнал ръце през облака от дим и искри да стисне Пен за гушата. Съвсем на място, предвид че Пен така невъзпитано беше прекъснал опита му да довърши младия барон. Уеджи изскимтя, надигна се тронаво и взе да се оглежда слепешката за някакво оръжие. „Дано намери нещо“, каза си Пен. Дотогава обаче можеше да разчита само на себе си.

„Не точно“ — каза Дез, пресегна се и скърши костите в ръцете на техния нападател. Приглушеният звук, така близо до ушите на Пен, беше отвратителен. Справедлива разплата за очилата на Уеджи?

Задушаващата хватка се охлаби, сетне и последният опит на брадатия да му извие врата се провали с гръм и трясък, а вероятно и с умопомрачителна болка, надяваше се Пен през собствената си умопомрачителна болка. Отстъпи назад, като се давеше, в опит да увеличи максимално разстоянието между себе си и този умопобъркан убиец. Защото дори магьосниците имаха нужда от малко време да планират атаката или отбраната си.

За разлика от този тип. Откакто Пен му се беше натресъл, всяко движение на брадатия беше светкавично. Въпрос на опит? Защото в разгара на такава схватка няма време за мислене. Може би и Пен бе трябвало да тренира рефлексите си по този начин. Всъщност — не. Един натоварен с отговорността за демон храмове свещен е длъжен да мисли, преди да действа. Сигурен беше, че това е упоменато някъде в храмовете му клетви, ако не изрично, то по подразбиране.

— Това е чичо Халбер! — изпищя Уеджи.

— И сам се сетих! — изхъхри в отговор Пен.

— Спри да се биеш, глупак такъв! — извика Уеджи. О... репликата явно не беше насочена към Пен, предвид добавката: — Той е магьосник!

Халбер или още не си бе дал сметка за това, или съвсем беше откачил от гняв, но така или иначе думите на Уеджи не постигнаха планирания резултат. Старият барон се нахвърли върху Пен с подновена ярост, очите му мятаха искри. Пен се размина на косъм със страшен ритник. После Халбер се опита да извади ножа си от канията на колана, макар счупените му ръце вече да отичаха. И *успя*, на Копелето сълзите!

Понеже този път му останаха няколко секунди, докато лудият го гонеше из малката стая, Пен разностранно отбраната си и реши да загрее дръжката на ножа. „Пен — сгълча го Дездемона. — Не му е сега времето да се перчиш.“ Дръжката се нагря до червено преди Халбер най-после да я пусне с вой от болка. Ножът изтропа върху дъските.

„Трябва да сложим край на това — помисли си Пен. — Преди аз да умра, а ти да се озовеш в Уеджи.“

„Мм...“ — изтананика си Дез.

Демонът на Халбер, реши Пен, беше не толкова смел, колкото свиреп. „Ти да не би да си играеш с него, Дез?“ Само свръхестествената му скорост го спаси от следващите няколко ритника.

Уеджи най-после беше открил оръжие под формата на железен тиган. Успя да фрасне с него чичо си, не достатъчно силно, уви, преди онзи да го извади от картинката с юмрук. Тиганът отлетя с дрънчене. Фактът, че Халбер се преви от болка над ръцете си, не беше голяма утеха.

„Опитай се да сложиш ръка на гърба му, ниско долу — каза Дез. — Ще трябва да действам прецизно.“

„На Копелето сълзите! Добре, обаче ми дай още скорост, максималната възможна.“

За пръв път през последните минути Пен премина в нападение или поне в нещо, което смътно напомняше нападение. Завъртя се с лице към Халбер, който и без това го настигаше, засилил се за поредния страховит ритник. „Ляво, дясно, отдолу, отгоре?“ Светът се забави още и Пен, след като потупа с палец устата си за късмет, приклепна, сложи ръка върху рамото на Халбер за опора и се оттласна от пода. Озова се във въздуха, свил колене, за да не удари стъпалата си в ниските тавански греди. Пресегна се надолу с другата си ръка, още изтръпнала от удара на бастуна, и притисна длан към кръста на противника си. Леко и нежно.

Този път хрущенето на кост беше внезапно, влажно и окончателно.

Краката на Халбер се подгънаха под тежестта му и той се плъосна като вол в кланица.

— Ъ?

Стъпалата на Пен целунаха дъсчения под и той сви колене да омекоти удара. Изправи се и залитна няколко крачки, преди да

възстанови равновесието си. Тялото му се беше сгорещило опасно, до точката на кипене сякаш, след толкова много магия за толкова кратко време. Светът се върна към нормалната си скорост, а той стоеше задъхан. Пот се стичаше по челото му, събираше се във веждите, капеше от брадичката му. Пен се наведе да събуе обувките и чорапите си, съблече по най-бързия начин елека и ризата си, всичко това в отчаян опит да се охлади поне малко.

Халбер редеше мръсни псувни и страшни заплахи и се мъчеше да стане. Напразно, защото от кръста надолу тялото му беше омекнало като крем карамел.

Уеджи беше взел тигана и го държеше като щит пред себе си с едната си ръка, а с другата опипваше пътя. Стигна някак до Пен, целият разтреперан, и каза задавено:

— Той каза, че ще ме *убие*. Тоест, винаги съм знаел, че ме презира, но не подозирах, че ме мрази толкова много!

— ... и онази кучка майка ти... — поднови тирадата си Халбер. Неспособен да даде физически израз на жаждата си за насилие, явно се опитваше да ѝ намери словесен отдушник. Крещеше. Плюеше. Задъхваше се от ярост. Мишените на мръсния му език бяха многобройни, сред тях — Уеджи, майката на Уеджи, Пенрик — не по име, но определението „хилав рус тъпанар“ явно се отнасяше до него, — всички храмови магьосници, обладаната от демон лисица и столичните съдии. Също и собствените му съпруга и брат, отдавна мъртви.

Пенрик насочи Уеджи към вратата.

— Тичай в къщата. Намери Освил. Или друг някой. Доведи помощ.

Уеджи явно срещаше затруднения да определи кое кафеникаво петно в далечината съвпада с къщата на имението, но след като Пенрик завъртя главата му в правилната посока, тръгна натам с относително стабилна крачка.

Пенрик се върна в колибата, като се опитваше да реши какво, в името на петимата богове, се беше случило току-що. Барон Халбер, лишен от цялото си имущество, явно се беше върнал да търси отмъщение, което доказваше теорията на Пен по един крайно ужасяващ начин.

Останал без публика, Халбер се беше умълчал. Изглежда, наистина се беше включил в наемнически отряд след бягството си от Изтокдом преди три години. Дали и братът на Пен Дрово щеше да се превърне в такъв звяр, ако беше преживял лагерната треска? Пен потръпна зиморничаво.

Счупените ръце на Халбер сигурно го боляха жестоко, предвид как се беше свил около тях, но едва ли чувстваше болка, или друго, в долната половина на тялото си. „Така ли е, Хелвия?“ — предпазливо попита Пен. Защото идеите какви наранявания да бъдат причинени и как Дез несъмнено черпеше или от нея, или от Амберейн.

„Повече или по-малко.“ Явно не беше щастлива. Но и не беше чак толкова нещастна като Пен. Той за пръв път използваше магията си да причини такова нараняване, така внезапно и пресметнато.

„Но и контролирано — вметна Дез. — Не забравяй това.“

Синини и отоци се подуваха по ръцете и шията на Пен. Разтегнати мускули се бунтуваха недоволно по цялото му тяло. Той се наведе да вземе ризата си и я навлече. За другите части от облеклото си още не беше готов, но извади храмовите ширити от джоба на елека и ги закачи криво-ляво на рамото си. Сигурно беше най-окаяният свещен за всички времена — окървавен, потен и разчорлен, ако се съдеше по русите кичури, които висяха пред очите му, вместо да са прибрани спретнато на опашка. Приглади косата си и я върза отново, докато се опитваше да събере мислите си, свел смутен поглед към жертвата си, която го гледаше с ненавист.

Пен се изкашля и попита:

— Често ли се опитваш да убиеш хора, които виждаш за пръв път? — Макар че войниците правеха точно това, като си помислиш.

Още псувни, макар и с по-тих глас.

Пен започваше сериозно да се притеснява. Ако този тип умреше от раните си, можеха ли да обвинят Пен в причиняване на смърт чрез демонична магия? Имаше ли риск да загуби Дез? Да му я отнемат по силата на специфичното правосъдие, налагано от ордена на Копелето, което нямаше нищо общо с процедурите на човешките съдилища?

Нима Дез се беше жертвала заради него с действията си от последните минути или най-малкото беше рискувала да я застигне тази ужасна съдба?

„Не бих се тревожила на твое място — каза преспокойно тя. — Този със сигурност ще го обесят преди да е умрял от раните си.“

А дано.

Пен определено трябваше да изчака Освил, а и Тала с нейната тетрадка, преди да разпитва заподозрени, но не можа да се сдържи.

— Ти ли простреля просветена Магал в гората преди три дни?

Халбер го изгледа злобно и с омраза.

— Онази глупачка от храма ли? Нямахме друг начин да извадя от нея демона на оная вещица Сведра, за да го унищожа. Ако проклетникът не беше скочил в тъпата лисица, щях да съм си свършил работата наполовина.

— Наполовина?...

— Щяха да ми останат само оная кучка, жената на брат ми, и кутрето й Уеджи. За всичко беше виновна тя, от самото начало. Направи и невъзможното да ми отнеме всичко и да го даде на она плужек.

— Е... едва ли си смятал, че като убиеш всички тези хора, ще си върнеш загубеното. Титлата, имуществото, мястото в обществото...

Халбер изсумтя презрително.

— Щом аз няма да ги имам, значи никой няма да ги има. Най-малко *те*. — Обърна глава, изплю се и добави: — Не ми оставаше много време. Плужекът се *размножава*.

Пен примигна.

— Такова... не трябваше ли да се тревожиш повече за друго, как ще представиш душата си пред своя бог например? — Макар че кой би бил неговият бог оставаше неясно. Бащата на справедливостта отпаднаше по подразбиране. Майката и Дъщерята — също. Копелето, който иначе приемаше всякаква безпризорна пасмина, едва ли щеше да му се зарадва след стореното на Магал, макар че с Него никога не се знаеше. Братът беше безкрайно милостив, вярно, но...

— Проклети да са боговете. Проклет да е светът. Проклети да са... всички.

„Изчерпателен е“ — измърмори Дез.

— Значи... всички тези усилия, цялата безсмислена жестокост... само за да се почувстваш по-добре?

Отвърна му безсловесно ръмжене.

— И получава ли се? — подхвърли Пен. В гласа му нямаше и капка подигравка.

Халбер размаха ръце в поредния пристъп на ярост, макар че не би могъл да стигне до Пен. Въпреки това се опитваше до последно.

Пен излезе на верандата и седна на дървените стъпала. Късният следобед още беше слънчев. Идеалното време да отидеш на пикник или за риба. След страховития сблъсък с Халбер мракът на нощта би бил по-подходящ — мрак и дъжд.

Болеше го цялото тяло. И душата.

— Е. Грозна работа.

— Която ти предвиди — каза Дез. Да го успокои ли се опитваше? Или да го полее със студен душ?

— Едно е да предвидиш. И друго да видиш. Така излиза.

Тя бе така добра да замълчи.

Пен вдигна поглед и видя Освил да тича през поляната, следван от цяла тълпа. Тала с тетрадката си, полуслепият барон Уеджи, воден за ръка от слугата си Йонс, Нат и Крейл, приклецили Трюх помежду си. Инглис. Пен си отдъхна, като го видя. Трябваша им силни мъже да отнесат парализирания Халбер в къщата.

Щом наближи, Освил стрелна Пен с въпросителен поглед.

— Арестантът ти — каза Пен и посочи през рамо — е задържан. Твой е.

— Барон кин Шипвир каза, че си му спасил живота.

— Мм, май да. Побърканият му чичо се опитваше да го пребие до смърт, когато се намесих.

— Ще влезеш ли?

— Не. Стига ми засега.

— Хм. — Освил се намръщи, но все пак влезе в колибата начело на многобройната си група.

Остави вратата отворена обаче и Пен, волю-неволю, се оказа в ролята на безсрамен подслушвач.

Явно помогнаха на Халбер да седне, ако се съдеше по звуците, после Освил подхвана разпита по познатия вече начин, без да среща съдействие от навъсенения си обект. Скоро обаче успя да настрои Халбер и Трюх един срещу друг, което обясняваше защо беше довякъл и горския в колибата. Размяната на взаимни обвинения беше по-полезна от всяко самопризнание, което разпитвач може да изтръгне, със или без

нажежени железа. Освил само ги побутваше леко от време на време, щом загубежа темпо.

— Не бях виновен аз бе! — повтаряше Трюх. — Той изобщо не ми каза *защо* иска да доведе онази просветена!

Халбер изсумтя с презрение. Писалката на Тала дращеше енергично.

— Рече да й кажа, че има един пор, дето май е обладан от стихийно създание. Да дойдела да го погледне, и ако е така, да го отнесе в ордена си.

Съвсем рутинна задача за един храмов магьосник, макар и важна. Умна лъжа. Дори да бе знаел съвсем малко за магьосничеството преди първия си арест, впоследствие Халбер явно се беше оgramотил.

И точно затова беше накарал Трюх да предаде съобщението. Боял се беше, че ако отиде лично, демонът на Сведра може да го познае. И вероятно точно така би станало.

— Дори не бях там, когато я е убил! Той само ми рече да я доведе и да си тръгна после, уж за да проверя дали порът още е в дупката си. Нищо не видях! — А после добави, съсипвайки страстната си защита: — Трябвало е да я скрие, а не да гони сам лисицата. Аз нищо не съм направил!

— Това ще го решат съдиите — въздъхна Освил.

След като Тала събра подписи от свидетелите на разпита, мъжете вдигнаха Халбер, за да го отнесат до къщата. Щяха да го качат на каруца за Изтокдом веднага щом впрегнат коня. Трюх вдигна ужасна врява, когато разбра, че ще отведат и него, натоварен и вързан за ритлите. Освил изобщо не се трогна от възраженията му. До довечера двамата щяха да са чужд проблем, макар че старшият дознател със сигурност щеше тепърва да пише доклади.

Докато Нат и Йонс сваляха носилката с Халбер по стъпалата, Освил излезе на верандата. Трюх тръгна след тях към къщата със скръбната физиономия на опечален, който върви след ковчег към гробището. Тала го следваше по петите. Крейл водеше Уеджи за ръка като вярно куче. Освил поостана малко, свел странен поглед към Пен.

— Задържан, казваш? Гръбнакът му е счупен. Знаеше ли?

— О — въздъхна Пен. — Да.

— Как се случи?

— В схватката — отговори Пен, макар че Освил едва ли питаше точно за това. — Уеджи беше свидетел. — Колко беше *видял* обаче въпросният свидетел оставаше въпрос с неясен отговор.

— Хм, да. Разказът му беше интересен, макар и доста несвързан. Явно ти е дълбоко благодарен.

— Не мисля, че сам би се отървал. Халбер беше... ужасен.

— Сигурно, но ето че ти си на крака, а той... не е.

„И повече никога няма да се изправи.“

— Седнал съм — изтъкна Пен.

Освил издаде пръхтящ звук, който само бегло напомняше на смях.

— Барон Уеджи ще дойде с нас да даде показания под клетва и да отпрати официално обвинение. Ами ти?

Пен кимна към Инглис, който се беше облегал на един от подпорните стълбове на верандата, по-унил от всякога.

— С шаманите ще отнесем лисиците в менажерията на Кралското общество. Най-добре да тръгнем отделно от Халбер и Трюх. Не знам дали ще успее да удържа демона в лисицата, ако ги види.

— А. — Освил смръщи чело. — Е, ти знаеш най-добре, предполагам. Но рано или късно ще трябва да дадеш показания под клетва.

— Лесно ще ме намериш. Или в менажерията, или при принцесата-архисвещена. Или при Хамо. Обещах довечера да намина при него. Не подозирах, че ще имам толкова много новини. — Сигурно щеше да трябва да се извини на свещения, че го е накарал напразно да се рови из архивите.

— О. Да. Добре ще е и аз да говоря с него. Макар че първо ще трябва да навестя роднините на Магал. Кажу ми, че ще се отбия утре. Дано остане доволен от успеха ни.

— Хм. — Не беше докрай сигурен дали да изкаже мислите си на глас. — Добре ще е да държим и Хамо далече от Халбер и Трюх. Поне за няколко дни, докато гневът му поутихне.

Освил вдигна вежди.

— Сериозно?

— Хамо е умен човек. Подозирам, че тази бездънна глупост с отмъщението и безсмислената смърт на Магал ще го ядосат извънмерно.

— Колко извънмерно?

— Той носи тежки отговорности. — „И демон на хаоса.“ — Просто не го... изкушавай.

Освил се замисли над думите му и след миг каза:

— Ще се съобразя със съвета ти.

— Благодаря.

Дознателят кривна глава и попита:

— А колко изкушен беше ти?

— По-малко, отколкото би бил Хамо на мое място. Но имаше и трудни моменти.

Освил погледна към отдалечаващата се носилка.

— Бих искал да чуя повече за това. Когато остане време. Но, Пенрик...

— Да?

— Задържането на престъпник, който се съпротивява яростно, винаги крие риск. За всички замесени. Понякога нещата се случват твърде бързо и излизат от контрол. Ние, в ордена на Бащата, знаем това.

— Някои видове риск... — Пен почеса разсеяно засъхващата по ръцете му кръв, опипа пулсиращия посиняващ оток, — са по-различни. — Погледна Освил в очите. — Всичките ти случаи ли са толкова ужасни?

— Не. Е, някои са — отговори той колебливо и го погледна по начин, в който Пен не откри търсената утеха. — Ще говорим по-късно — каза Освил и тръгна след поверените му арестанти.

— Е — каза Пен и погледна към Инглис. — Да се заемаме с нашия демон.

— Добре.

Понякога мрачната лаконичност на Инглис беше като балсам за душата. Двамата тръгнаха заедно към конюшните.

Натовариха лисичето семейство в два чифта кошници-дисаги, единия праметнат зад седлото на Пен, другия — на Люнет. Невръстните пътници протестираха известно време под затворените капаци, после заспаха. Лисицата се взеше отделно в една от кошниците при Люнет, с отворен капак. Пен се опита да убеди сам

себе си, че циничното изражение на странната пътничка е обичайно за лисиците по принцип. Почти се беше стъмнило, когато най-после стигнаха с пухкавите си повереници до менажерията на Кралското общество.

Пригответяха набързо едно празно отделение и настаняха животните без инциденти, ако не се броеше скимтенето на малките. Пен обеща на лисицата да се върне на сутринта, макар да не знаеше дали тя е разбрала обещанието му, нито дали самият той ще успее да го спази. Уморените шамани, на които Пен благодари многократно, най-после можеха да се оттеглят за почивка по леглата си.

Колкото до Пен, той яхна коня си отново — този път с помощта на блокчето за качване — и пое през дворцовия квартал към Храмовеград и палатата на Копелето с мисълта за трудния разговор, който му предстоеше.

Нощният портиер го позна и го пусна да влезе без излишни въпроси въпреки неугледния му вид. Пен се качи в кабинета на Хамо. Както и преди, свещите горяха въпреки късния час, но свещеният беше оставил перото си настрана и седеше, подпрял лакти на писалището и отпуснал лице в шепите си. Стресна се, когато Пен почука по касата на вратата, примигна със зачервени очи и каза завалено:

— А. Добре. Върна се най-после.

Него ли беше чакал? Пен седна, а Хамо го огледа и каза:

— Богове пет. Да не те е влачил кон?

— Не точно, но усещането е същото — призна Пен и прокара ръка по мръсното си лице. „Ужас.“ — Нека чуем първо вашата история.

Хамо стисна устни, но не възрази, а бутна купчинка листа към Пен.

— Открих четири доклада на Сведра, които ми се сториха обещаващи. С възрастта е ставала все по-лаконична, което би трябвало да е предимство, но не е, защото се наложи да засичам писанията ѝ с други доклади от архива. Подбрах най-трудните ѝ случаи от последните пет години, които може да са ядосали някого. Някой, който не е починал междувременно. Мога да се поровя и по-назад, ако се налага.

Пен взе листата и ги прегледа набързо. Отдъхна си с облекчение, като видя, че докладът за Халбер е там, втори поред.

— Дознател Освил би искал също да ги види. Да ги свери със събраните досега доказателства, ако не друго. Каза, че утре ще се отбие при вас. — Хвърли по един поглед и на другите три доклада, чисто проформа, но после ги остави на бюрото, дал си сметка, че Освил ще може да ги прецени по-добре от него, а самият той просто отлага неизбежното. — Истината е, че той вече задържа бившия барон Халбер кин Шипвир и получи самопризнанията му.

Хамо застина на стола си. Пен усети как демонът на събеседника му се размърда неспокойно. Тъмен вихър с червени проблясъци.

— Халбер се е крил в старото горско имение. Там го намерихме. И понеже не е човек, който оставя работата недовършена, се опита да убие и племенника си Уеджи. Може и да го е планирал предварително, не знам, но истината е, че Уеджи сам му се сервира на тепсия. Хванахме го в крачка, така да се каже, за късмет на Уеджи и на обвинението. Опита се да убие и мен. Но не мисля да повдигам обвинения. И така има достатъчно доказателства да го осъдят.

Хамо стисна юмруци.

— Той ли е застрелял Магс?

— Да. Накарал свой стар служител да я подмами в гората, уж някакъв пор бил обладан от стихийно създание. А той чакал в засада. Целта му е била да унищожи демона й. Магал просто е била... на пътя му. Така каза.

Кратко мълчание, после Хамо изръмжа:

— Къде е той?

— Не знам — каза Пен, доволен, че може да отговори отрицателно на този въпрос, без да лъже. — Вероятно където Сивите сойки водят опасни арестанти. — Не че Хамо не би могъл да разбере къде го държат, но всяко забавяне щеше да е от полза. Свещеният стискаше устни до побеляване, а мълчанието му се насищаше с все повече заплаха, затова Пен побърза да продължи: — Никъде няма да ходи. Не може. Гръбнакът му е счупен, както и двете ръце. Ако в сърцето си му желаете болка, то тя вече е налице, уверявам ви. А ако искате смъртта му, то столичните магистрати ще свършат тази работа вместо вас. Предполагам, че съдът ще реши да приведе в действие постановената вече смъртна присъда, тази за убийството на съпругата

му, което ще спести на семейството и приятелите на Магал изпитанията на един съдебен процес. Машината на правосъдието ще отърве света от него, при това скоро. — Поколеба се, после добави: — Няма нужда вие да... да се компрометирате.

Хамо го погледна и като че ли чак сега забеляза множеството наранявания на Пен през мъглата от гняв и жажда за мъст, които без съмнение притъпяваха сетивата му. Попита с прегракнал глас:

— А ти компрометиращ ли се, Пенрик?

— Мм... — Пен сви рамене. — Може би малко. Според Освил не би трябвало да ми търсят отговорност, защото съм наранил Халбер, докато той се е съпротивлявал по време на арест. Фактът, че нараняванията са нанесени... с помощта не нещо повече от физическа сила... може и да ми докара неприятности, стигне ли се до следствие. Не бях правил такова нещо досега. Е, освен онзи път с двамата братя кин Мартенден, но тях само ги подпалих... няма значение. — Пен млъкна преди голямата му уста да го е вкарала в още неприятности.

Хамо поотпусна стиснатите си челюсти.

— Ако някой пита — каза той и гласът му този път прозвуча тихо, меко почти, но някак не по-малко заплашително, — кажи, че си действал по мои заповеди, просветен Пенрик.

— Благодаря — каза Пен. Смяташе, че влиянието на принцесата-архисвещена ще е достатъчно да го защити, но още подкрепя никога не е излишна, а и така Хамо щеше да се почувства поне мъничко полезен. „Полезен за нас, ако не за другото“ — измърмори Дез с известна ирония. Време беше да изиграе основния си коз, който да отклони вниманието на Хамо в безопасна посока: — Освен това, с неоченимата помощ на няколко шамани, които Инглис доведе от Кралското общество, успяхме да открием демона на Магал. Оказа се, че наистина се е вселил в лисица.

Хамо изправи гръб и напрежението му се разсея като тежки облаци, раздухани от вятър. Дез, която следеше бдително демона му, също се поотпусна.

— О! Заловили сте лисицата жива? Тук ли е? В какво състояние...

— Демонът е прескочил в лисица с шест малки, което е довело до някои неочаквани последствия.

— Демонът е взел връх, без съмнение.

— Е, да, но по странен начин. Той сякаш... не знам как точно да се изразя... сякаш се *грижи* за лисицата. И за лисичетата.

Хамо се сащиса, но след миг се овладя.

— Това трябва да е работа на Магал. Да, тя би направила такова нещо. Сведра беше сурова жена, малко като вашата Рухия. Много... решителна.

Пен се зачуди какво ли по-нелицеприятно определение беше преглътнал Хамо. Дез му се изкиска, на него, а може би и на двамата.

— Имам няколко идеи какво може да се направи с нея — каза Пен. — С лисицата имам предвид. Тъ, както и с демона. — Или щеше да има, след като наспи и възстанови силите си. Хамо би могъл да му отнеме тази грижа с една своя дума, а и Пен беше толкова уморен, че сигурно не би имал нищо против, само дето... — Вчера споменахте, че мислите по въпроса?

Хамо прокара пръсти през косата си и се намръщи.

— Има само две възможности. Първата е светецът от Изтокдом да предаде осакатения демон на бога.

Естествено, че орденът на Копелето в кралската столица нямаше как да няма свой светец подръка. Е, може би не точно на постоянно разположение, доколкото показваше личният опит на Пен със светците. Тези пряко докоснати от бога мъже и жени си имаха друг пряк началник, а лоялността им към храма идваше на второ място. Дез потръпна.

— Или — продължи Хамо, — вторият вариант е да жертваме лисицата и да прехвърлим каквото е останало от демона в нов храм магьосник. Да спасим... нещо.

— Наистина ли мислите, че ще е различно от класическото първо прехвърляне на стихийно създание от животно в човек?

— Сигурен съм, че ще е различно. Само не знам колко опасно би било за магьосника да приеме един толкова увреден партньор.

Пен отвори уста да възрази, че Хамо не би говорил за „жертване“, ако демонът беше прескочил не в лисицата, а в случаен човек. Само дето, ако беше прескочил в човек, тогава и двамата — и човекът, и демонът — щяха да имат думата по въпроса. За разлика от безсловесното животинче. Богове, толкова беше уморен, че не мислеше ясно.

— Има и трети вариант. Да оставим за известно време лисицата при шаманите. Да я опитомят.

Хамо видимо се стресна.

— Защо да го правят? Не могат да използват духа ѝ като основа за създаването на Велик звяр, заради демона. Двата вида магия са несъвместими. А изчакаме ли прекалено дълго, има голям риск състоянието на демона да се влоши още. И да изгубим още от Магс и Сведра.

— Едва ли. Загубата вече е налице. Това е като да налееш вода в чаша, докато се напълни и започне да прелива. Чашата така или иначе си остава пълна, след като се е напълнила веднъж. Идеята ми е, че имаме шанс да проучим един много рядък феномен, поне за известно време. Така или иначе лисицата няма да ходи никъде, докато малките още сучат, поне още няколко седмици. — Освен ако взелият надмощие демон не се почувстваше пряко застрашен от унищожение. Тогава със сигурност щеше да направи опит да се спаси, а те щяха да се сдобият с истински проблем. Добре де... с още един истински проблем.

Хамо се колебаеше.

— Долови ли нещо, което да потвърждава теорията ти?

— Не прекарах много време с лисицата. Ще трябва да я наблюдавам по-дълго, за да усетя евентуалните промени. — „Промени“, а не „влошаване“. Не че Хамо нямаше да се сети какво има предвид, въпреки предпазливия му избор на думи.

— Би било приемливо, ако лисицата е стабилна. И опасно, ако не е.

Пен кимна неохотно.

— Смятам, че трябва да дойдете в менажерията и да я видите лично, преди да вземете някакво необратимо решение.

Хамо изви устни в усмивка и каза:

— Пенрик... да не би да се опитваш да спасиш живота на лисица?

— Демонът на Магал явно прави точно това — обоснова се Пен. Аргументът му, уви, май не беше особено силен.

Хамо разтърка очи и изпухтя.

— Не мога да... Хайде да подновим този разговор в менажерията. Утре.

— Добра идея, сър. — Поне не беше отхвърлил категорично предложението му. Време беше за тактическо отстъпление, реши Пен, преди да е паднал от стола върху този прекрасен мамещ го килим.

Хамо стана да го изпрати, което също беше обнадеждаващ знак. Вече при вратата свещеният наведе глава и каза под нос:

— Аз никога не бих рискувал да компрометирам демона си, между другото... Бих използвал нож. Или голите си ръце дори.

Пен не би могъл успешно да се престори на ужасен, след като сам беше премислял същото.

— Е, вече няма нужда от това. — Успя да се усмихне възможно най-съпричастно, направи свещения знак и потупа два пъти устни с палец за довиждане.

Когато Пенрик най-после се довлече до храмовата къща за гости, приближаваше полунощ. Опитваше се да съчини текста на бележка, която да мушне под вратата на принцесата-архисвещена и с която да извини отсъствието си с напредналия час, но откри друга бележка, закачена на собствената му врата. Беше написана с хубавия почерк на секретарката и му нареждаше да се яви пред архисвещената, преди да си легне, без значение колко е часът.

Пен тръгна по коридорите към нейната стая, почука предпазливо, изчака, после почука отново. Беше на път да се откаже, когато вратата се отвори широко и секретарката му махна да влезе в дневната.

— А, просветен Пенрик, най-после. Изчакай тук.

Той остана прав, мръсен и окървавен, усещаше всяка boleжка, всеки разтеглен мускул. Накрая Люен се появи през една вътрешна врата, наметната с брокатен халат. Сивата ѝ коса беше сплетена на обикновена плитка. Не я беше виждал в този вид досега.

Тя го измери с поглед.

— Леле, леле, леле.

Три лелета тази нощ. Обикновено се класираше само за две. Какво ли трябваше да направи, зачуди се той, за да спечели четири?

— Моля да ме извините, архисвещена, че ви събудих в този късен час. Денят беше дълъг.

— На моята възраст никога не спя по това време — каза тя и махна с ръка, че извинението е излишно. Секретарката ѝ помогна да седне на едно кресло и посочи друго на Пен.

Копринена тапицерия на тънко синьо-бяло райе. Пен погледна смутено лъскавото кресло, прецени собствената си воня и седна с кръстосани крака на пода пред господарката си. Тя го погледна отвисоко и вдигна сивите си вежди.

— Е, как мина излетът ти в провинцията този път?

Добре, че вече го беше разказвал. Така не се налагаше да мисли повече от крайно необходимото. Тя вдига на няколко пъти пръсти към устните си, но не го прекъсна, освен с няколко умни и неприятно уточняващи въпроса.

— Надявах се... надявах се да получа някакво духовно напътствие от просветен Хамо, понеже и двамата споделяме теглото и дара на демон, но стана по-скоро обратното — въздъхна Пен. — Е, не ми се вярва да хукне посред нощ да отмъщава за убийството на просветена Магал.

— Имало е такава опасност?

— Ами... и да е имало, вече няма.

Тя помълча, после каза:

— Значи си му дал добър съвет.

Той разпери ръце с жална усмивка. Основното му желание в момента беше да положи глава върху копринените ѝ пантофки като уморено куче.

— Да, но кой ще посъветва мен?

— Собствената ти храмова началничка, разбира се. Това ѝ е работата.

— А. — Главата му кљомна и той откри, че я е положил на коляното ѝ. Люен го погали по косата. Куче, че и отгоре.

— Всеки, който реши да разпита личния ми дворецов магьосник за действията му от изминалия ден, ще трябва първо да мине през мен — заяви тя. „Пък да видим дали ще извадят късмет“, остана неизречено, но подразбиращо се, реши той. Окуражително, но...

— Това сигурно ще реши въпроса с кралството и закона. Но с моя бог? И с моя демон? Пред този съд душата ми е оголена. Изглежда, че с времето и практиката човек придобива вкус към насието. Поне ако се съди по Халбер. Виждал съм го и при някои наемни войници,

когато се връщаха съсипани в Кантоните. Вълчата яма на занаята им. Не искам да се превърне във вълчата яма и на моя. А... а усещам, че не е изключено. Че е много, много лесно. Хамо беше на крачка да се подхлъзне тази вечер, а има много по-голям опит от мен.

— И затова търсиш моя съвет?

— Да, архисвещена.

Ръката, която галеше бавно косата му, постепенно застина. Люен поизправи гръб, потънала в мисли, и накрая въздъхна.

— Добре. Моят съвет към теб тази нощ, като твоя храмова началничка, мое високопросветено и натоварено с демон момче, е да слезеш долу в банята, да събудиш теляка, да се изкъпеш — и непременно си измий косата... — Пен я усети как потърква пръсти един в друг с лека погнуса, — да хапнеш нещо и да си лягаш. — След миг добави: — На Дездемона това също ще й хареса.

Пен се облещи на пантофките й.

— Това не го казва храмовата ми началничка, а *майка* ми.

— Явно и двете са на едно и също мнение — остро каза тя и го избута от коляното си. — Къш.

— *Това ли е?*

— Можеш да си измиеш и зъбите. Макар че обикновено го правиш и без да те подсещат. Душата ти ще издържи още една нощ, уверявам те, а утре тялото и умът ти ще са в по-добра форма.

Този път двамата с Дез изсумтяха в хор — той на Люен, тя на него.

— Уффф.

Протегна се, после успя да се надигне някак, първо на ръце и колене, чак след това на крака. Дез си беше мълчала по време на последния разговор. Демонът му уважаваше много малко хора, но принцеса-архисвещена Люен кин Еленовшип беше на едно от челните места в този кратък списък. Явно чувствата бяха взаимни.

Каза през рамо на път към вратата:

— Вие също си лягайте, ваша милост.

Тя му се усмихна малко накриво.

— О, сега вече ще мога да заспя.

На следващата сутрин Пен се надигна от леглото с мисълта, че принцесата-архисвещена е надценила възстановителните способности на една нощ сън. Замисли се за разходката през целия град до шаманското общество, да не споменаваме, че обратният път беше все по нанагорнище, и поръча да му докарат кон от храмовата конюшня. Оказа се поредният плужек, което пасваше идеално на настроението му. Покатери се на гърба му и клюма през половината път. Докато стигне до високата ограда на шаманската менажерия, вече се беше събудил с помощта на хладния влажен вятър, който забърсваше долината на река Щърк и обещаваще дъжд.

Остави коня си на един услужлив коняр и тръгна към отделението на лисичето семейство в по-малката конюшня, която гледаше към двора на менажерията. Люнет го беше изпреварила, доволно установи той — седеше на столче под широката стреха без следа от вчерашната умора. Поздравя го с широка усмивка.

— Как е семейството след принудителното преместване? — попита Пен.

— Много добре, виж сам.

Наведоха се да погледнат в настланото със слама отделение. Лисицата лежеше спокойно на една страна и кърмеше две от лисичетата, три други спяха на космата купчинка, а последното си търсеше белята, като хапеше братчетата и сестричетата си където свари. Лисицата вдигна бдително глава към Пен, но после я отпусна отново с уморена майчинска въздишка. Виж, шаманката явно изобщо не я притесняваше.

— Малките явно се чувстват отлично, много са палави — уведоми го Люнет. — Ще трябва да ги изведем на двора да потичат, след като преценим, че тъ... майка им е привикнала към новата обстановка.

За лисицата ли говореше, или за демона? Демонът беше взел връх, без никакво съмнение, беше се превърнал от язден в ездач, нищо че позволяваше на лисицата да се грижи за домочадието си. Но не животното определяше отношенията, засега неочаквано гладки, със заловилите го хора.

„Дез — помисли си Пен, — долавяш ли някаква промяна у демона? В сравнение с вчера?“

Лисицата... не, демонът вдигна главата на лисицата отново, усетил свръхестествен оглед от страна на другия демон в съседство, но изтърпя инспекцията. Поне нещичко от питомните му храмови навици беше оцеляло, изглежда. Насърчителен знак?

„Няма нова загуба в плътността ѝ — докладва Дездемона. — Спокойна е, което е добре.“

Вероятно беше твърде рано да се каже. На Пен му се искаше да обяви демона за стабилизирани... или трябваше да каже „стабилизирана“, защото създанието в лисицата беше придобило половата характеристика на ездачките си, а и Дез говореше за него в женски род... но искаше също така да е напълно сигурен в преценката си.

„Хамо и неговото хлапе ще стигнат до същия извод, стига да не избързат с преценката.“

Неговото хлапе? О, говореше за демона на Хамо.

„По-млад е от теб, така ли?“

„Като повечето демони. Хамо е едва вторият му човешки ездач. Преди това е бил стихийно създание. — И добави с известна неохота: — Хамо му влияе добре. Развил се е забележително. След още един добре подбран живот може би ще е готов да се обучава за лекар.“

Което беше голямата награда в магьосничеството, така както един Велик звяр, готов да бъде жертван в шаман, беше крайната цел на множеството внимателно проведени ритуални жертвоприношения. Което, от своя страна, можеше да се превърне в кариера за малките лисичета. Шаманите предпочитаха животни с дълъг живот, време, в което да натрупат духовна сила и мъдрост. Тук, в менажерията, лисичетата щяха да се чувстват много по-добре, отколкото в гората, където половината котило нямаше да оцелее след първата си година.

Гласове долетяха през влажния въздух и изтръгнаха Пен от мислите му. Той се обърна и видя просветен Хамо да се появява иззад ъгъла, следван не от друг, а от Освил и неговата сянка Тала. Явно Освил се беше отбил в палатата на ордена рано сутринта и бе решил да последва свещения в менажерията. Воден от любопитство, а не по задължение, реши Пен.

Освил кимна на Люнет, която му махна с обичайната си дружелюбност, след това я представи, с все титлите и всичко, на старшия магьосник.

— Благодаря ви за вчера. Разбрах, че сте свършили отлична работа — каза ѝ Хамо в опит да поддържа любезния разговор, макар че не можеше да откъсне поглед от отделението. — Мога ли да... може ли да вляза?

Люнет нацупи устнички.

— Разбира се, просветени, макар че се опитваме да не безпокоим прекомерно майката. — Намек, че Хамо трябва да се оттегли незабавно, ако лисицата покаже признаци на тревога. Той кимна с разбиране, след което Люнет отвори долната вратичка и я затвори след него.

Лисицата вдигна рязко глава, после стана и се отърси от малките, които се разскимтяха и побързаха да се дръпнат далече от човека. Но нищо в стойката ѝ не говореше за страх. Хамо се смъкна на колене пред нея, после седна с кръстосани крака на сламата. Лисицата се приближи към него по своя воля. Чак сега Пен си даде сметка, че свещеният е първият човек, когото демонът в лисицата *би могъл* да познае.

Гледаха се дълго. Без думи, но не и без разбиране, защото Хамо опря длан в пода и прошепна:

— Много съжалявам за загубата ти.

О. Разбира се. Естествено. Защото просветена Магал беше изгубила демона си, но демонът също беше изгубил своята Магс. Демоните скърбяха ли?

„О, да — прошепна Дез. — Не познаваме скръбта, когато идваме в света като стихийни създания. Но се учим. Учим се по трудния начин.“

Стомахът на Пен се сви в пристъп на безформена, неясна скръб. Която не беше негова. Наложил се да вдиша и издиша, бавно и предпазливо.

Лисицата сложи черна лапка върху ръката на Хамо. Този език Пен можеше да разбере и без специалните си умения. „Аз също съжалявам за загубата ти.“

Хамо обърна глава към тях и каза тихо:

— Тя още е там. Нещо от нея определено е там. — После насочи цялото си внимание към лисицата.

Люнет вирна брадичка и прошепна:

— Всичко е наред, като гледам. Хайде да ги оставим сами за малко. — Явно и тя, като него, се беше почувствала натрапник в чужди, лични дела, помисли си Пен.

Под сивкавата утринна светлина четиримата отидоха при блокчетата за качване, където Пен беше видял за пръв път шаманите... едва вчера? Той седна на едно от блокчетата и изпъшка с облекчение.

Освил погледна към стиснатите му между коленете ръце и попита:

— Дали я е обичал, как мислиш? За Хамо и Магал питам.

Пен издърпа едната си ръка, колкото да махне.

— Очевидно, но ако питаш дали са били любовници — едва ли. Почти невиджано е двама магьосници да споделят физическа интимност. Но има и други видове любов, които са също толкова дълбоки. Гордост от постиженията на протежето ти, надежди за светлото му бъдеще и така нататък. И за бъдещето на демона й. Представи си го като двама художници, които хем си съперничат, хем се възхищават взаимно на работата си. И оцелелият скърби не само за изгубеното минало, а и за неосъщественото бъдеще.

— Хм.

Тала ги слушаше замислено, но този път като никога не си водеше бележки.

— Ами вие? — попита Пен. — Как мина снощи? Предадохте ли Халбер на съдбата му? — Вече двойно заслужена и вероятно двойно по-неприятна. Редно ли бе да се надява на такова нещо?

Освил кимна.

— В затвора е, в сигурни ръце. Този път няма да избяга на бърз кон.

— Гладко ли мина докладът ти пред началниците? — попита Пен, както мислеше за собствените си затруднения от изминалата нощ.

Освил взе, че се ухили. Малко самодоволно, но все пак... Пен вдигна въпросително вежди.

— Нямаха търпение да ме уведомят, че случаят ще ми бъде отнет и предаден на друг дознател, много по-високо в йерархията, заради връзката на убийството с кин Шипвир. Аз на свой ред ги уведомих, че са закъснели.

— Уви — измърмори Тала с тон, който в най-висша степен противоречеше на казаното. После се ухили самодоволно, досущ като

шефа си.

Пен беше натрупал достатъчно опит с бюрократичните йерархии, за да разбере недоизказаното.

— Поздравления.

— Благодаря — каза Освил. — Задължен съм ти. Не на последно място, че не се наложи да разследвам убийството на бедния барон Уеджи. Тази новина би се харесала на началниците ми много по-малко. — Явно представил си този евентуален разговор, Освил свъси вежди. — Той иска да се видите, между другото.

Пен кимна.

— Сигурен съм, че ще намеря време, преди да си тръгнем от Изтокдом.

Тала попита... въздуха наоколо, най-общо:

— Е, и шаманите ли са като магьосниците? Предпочитат да работят сами, встрани от колегите си?

— Нищо подобно — отговори Люнет. — Ние постоянно работим заедно. Даже днес следобед имам групово занятие по пеене.

Тала сякаш не се впечатли особено, но все пак попита:

— Нещо като храмов хор?

Усмивката на Люнет стана досущ като на лисичка.

— Не точно.

Комбинираща и хармонираща заповедните си гласове? „Леле“, както би казала принцесата-архисвещена. Или даже „леле, леле, леле“. О, това Пен непременно трябваше да го види.

Люнет зарея поглед над рамото на Освил и добави:

— Макар че и шаманите се сблъскват с някои проблеми, с които, предполагам, се сблъскват магьосниците. Обикновените хора се страхуват от нас, боят се от силата ни, защото не я разбират. Мислят си, че като сме приели в себе си звяр, самите ние сме станали зверове.

— Това звучи... глупаво — каза предпазливо Освил. — Ако не разбираш нещо, просто се опитай да научиш повече за него, това е.

Сивите очи на Люнет го стрелнаха с интерес изпод рижите ресници. Пен не беше съвсем сигурен как да тълкува изражението й, макар Дез да измърмори: „Ха. Това момче май не е чак толкова закостеняло. Има надежда.“

Тала погледна с любопитство към Пен и каза:

— Излиза, че магьосниците са двойно самотни. Щом обикновените хора се страхуват от тях, а другите магьосници ги избягват.

Това момиче виждаше много и говореше малко, но пък когато си отвореше устата... ох.

— Е, демоните ни винаги са с нас — каза той. Помисли си, че ако можеше, Дез щеше да го потупа одобрително по главата.

— А, ето ви и вас! — чу се гласът на Инглис и Пен се обърна с известно облекчение да махне на приятеля си.

Шаманът се приближи и ги огледа с нещо подобно на усмивка.

— Всичко наред ли е с нашите нови лисици? — обърна се той към Люнет.

— Да. Просветен Хамо дойде да ги види. Сега е при тях — каза шаманката и махна към отделението. — Личен разговор.

Инглис помълча малко, вероятно пресегнал се с някакво свое шаманско сетиво, после кимна.

— Добре. — Погледна Пен. — Какви са изгледите?

Завидно изчерпателен въпрос, въздъхна вътрешно Пен.

— Скоро ще знам.

Инглис потупа с пръсти ръба на панталона си и кимна отново на Сивите сойки. Не, на Тала.

— Искаш ли да те разведе из менажерията, докато чакаме? Ще ти покажа вълците.

— Би било много интересно — каза Тала, скочи на крака и му върна свое подобие на усмивка.

Люнет присви развеселено очи при тази сценка. После се наведе към Освил и прошепна:

— Аз мога да ти покажа другите ни лисици.

— О! Аа, имате и други?

— И рисовете. Много са красиви.

Освил успя да наподоби усмивка и също стана, най-внезапно нетърпелив да угоди. Веждите на Пен само дето не излетяха.

Вместо да тръгнат в група, двамата шамани повлякоха съответната си Сива сойка в противоположни посоки, макар че Люнет спря и попита през рамо, любезно, но крайно ненастоятелно:

— Ами ти, просветен Пенрик?

Той й махна да вървят.

— Инглис ме разведе онзиден. Ще остана да чакам Хамо.

— О, добре.

„Колко тактично от твоя страна, Пен.“

Вече завиваха зад ъгъла, когато Пен чу Освил да пита с недотам убедителна симулация на обичайния си дознателски стил:

— А вие от колко време сте член на Кралското общество, шаман Люнет? И как се зароди интересът ви към това занятие?

„Ха — измърмори Дез. — Шаманите май наистина работят в екип.“

Пен ги проследи с поглед, докато не се скриха зад ъгъла, после въздъхна.

— Не мислете за мен. Аз ще си седя тука и ще си говоря самичък.

„Хайде, хайде.“

Пен се усмихна вяло.

Но дори и тази усмивка се стопи, когато погледът му се спря на притихналото отделение. Сигурно такова е усещането, когато чакаш съдия да се върне с присъдата. Дали да не помоли Дез за второто зрение? Не, сигурно щяха да го приемат като вмешателство и със сигурност щяха да го усетят. А да отиде там и да проточи врат над затворената врата би било още по-зле — три демона в непосредствена близост... ужас.

Накрая търпението му бе възнаградено — Хамо най-после излезе, изтупа няколко сламки от панталоните си и затвори вратата на отделението. Огледа се отнесено, после тръгна към Пен и седна на най-отдалеченото от него блокче.

— Е? — тихо попита Пен. — Какво мислите?

— Стабилна е — бавно отвърна Хамо, — като за взел надмощие демон. Влиянието на Магал и Сведра се е запазило в някаква степен. За момента няма непосредствен риск. Важно е да помня обаче, че тази лисица не е новоизлюпено стихийно създание, което не знае как да използва силите си. Същите осакатени отпечатъци, които я правят относително питомна, я правят и опасна. Трябва да бъде под постоянно наблюдение.

Пен разри чакъла с върха на ботуша си.

— Мислех си как понякога орденът събира обучен кандидат с възрастен магьосник, така че демонът да опознае предварително

следващия се ездач. — Тъжно бдение, спестено на Пен покрай неочакваната крайпътна кончина на Рухия, или ако не докрай спестено, поне съкратено до броени минути вместо обичайните седмици или месеци. — Ами ако... след като лисицата отбие малките си... ако я предадем на грижите на такава кандидат-магьосница? Това би улеснило прехвърлянето. А и кандидатката ще е с нея през цялото време, ще я обгрижва, ще я наблюдава.

Хамо помисли, после каза:

— От лисицата ще излезе изключителен домашен любимец.

Пен не просто си го представяше, а завиждаше. Лисицата и нейната млада кандидат-магьосница, заедно денем и нощем, ходят на разходки. Ако вече си нямаше демон...

„Просто си мислиш, че ще е адски яко да си имаш умна лисичка за домашен любимец“ — подигра му се Дез. Пен не го отрече.

— Ще трябва внимателно да подберем евентуалната кандидатка така, че двете да си паснат — каза Хамо.

Този човек, напомни си Пен, *създаваше* магьосници за храма.

— Сигурен съм, че ще се справите.

— Може би — каза Хамо и присви очи, обмисляйки каквито там допълнителни фактори влизаха в уравнението. — Може би. Толкова ми се иска да спася нещо от... Трябва да помисля коя би била... хм. Хм.

Тонът на хъмканията допадна на Пен. Звучаха много обнадеждаващо. Докато стане време да се отбият лисичетата, Хамо щеше да е имал няколко седмици да прерови... ами, цялото кралство, реално погледнато, за подходяща жена сред всички кандидат-магьосници по всички краища на страната. И щеше да се справи с тази задача по най-добрия начин. Някъде имаше кандидат-магьосница с изключително добър късмет.

„Да не би да съжаляваш за внезапния и хаотичен начин, по който ние с теб се събрахме?“ Въпросът на Дез беше тих, с едва доловим намек за обида. Не че нещо можеше да се направи по въпроса сега. Ако не се брояха няколко стрели в гърба му и друга злополука от подобно естество.

Пен отвърна жално: „О, от известно време подозирам, че ние сме имали по-добър Сватовник от Хамо, не че той не е добър. Тази мисъл... би била по-ласкателна, ако беше по-утешителна. Мда.“

И въздъхна.

Кралските съдии в Изтокдом потвърдиха смъртната присъда на Халбер кин Шипвир и той беше обесен седмица след като Сивите сойки го предадоха на властите.

Пенрик не присъства на екзекуцията. За разлика от Хамо.

Три дни преди да потеглят обратно към Мартенмост Пенрик отправи официално искане за аудиенция при принцесата-архисвещена.

Тя го прие в частните си покои и изкъшка слугините, които се опитваха да опаковат целия ѝ багаж — онзи, който си беше донесла от Мартенмост, плюс всичко, което беше накупила в столицата — за дългия път към дома. Хълмовете на Изтокдом не бяха лоши, но не бяха и суровите снежни върхове на хоризонта, с които Пен беше свикнал. Макар че планините, без съмнение, щяха да го чакат с безкрайното търпение на камък. Нетърпението беше запазена марка на хората, в неговия случай — придружено с голяма доза нервност.

Той изпробва най-хубавата си усмивка и седна върху синьо-бялата коприна. Този път нямаше опасност да я изцапа, не и с изпраните бели дрехи на своя орден.

— Имам предложение за вас, ваша милост. Искам да усъвършенствам способностите си като ваш придворен магьосник.

— Колко директно. Някоя и друга любезност преди това няма ли?

— О. Ами, вие искате ли? Мога да...

— Не особено. — Тя вдигна вежда, в знак че е заинтригувана, но още не е склонна да дава обещания. — Слушам те.

— Говорих с моя приятел шаман Инглис. И с неговия началник в Кралското общество майстор Лиман. Той отговаря за обучението на младите шамани. Понеже обществото е отчасти училище, отчасти ферма, отчасти научно средище, а напоследък и хоспис за ранени или болни създания.

— Явно прекрасно място — каза тя.

Пенрик кимна енергично.

— Та майстор Лиман е съгласен, че за мен ще е безкрайно полезно да се обучавам известно време с кралските шамани. Да

понауча нещо от тяхната магия.

— А какво ще спечелят от това шаманите на моя племенник?

— Ами, ще получат възможността да изучат мен на свой ред, предполагам.

— И колко време ще продължи това обучение?

— Трудно е да се каже. Тоест, един шаман може да посвети и целия си живот, за да усъвършенства призиванието си, но аз вече си имам свое призвание и то, такова, си ме зове. Но обществото има богата библиотека, която се обновява постоянно. Позволиха ми да я разгледам. — Инглис изрично му беше забранил да точи лиги върху безценните томове.

— И колко време ще ти трябва, за да прочетеш всички книги в библиотеката? Месец?

— О, повече! — Поколеба се. — Година?

— Значи нещо като втора специалност. — Люен кривна замислено глава с все сложната ѝ прическа. — И как ще ме компенсираш за това свое така дълго отсъствие?

— Когато се върна, ще мога да правя повече неща.

— Какви неща?

— Ако вече знаех... ако някой изобщо знаеше... нямаше да се налага да оставам за обучението, нали така?

— Това... този аргумент всъщност не е толкова лишен от смисъл, колкото изглежда на пръв поглед.

Кимнаха си като двама мечоносци, които се поздравяват преди схватка.

Тя затропа с пръсти по коляното си през пластовете коприна.

— Канех се да ти кажа, щом се върнем у дома... Майстор Ридел от ордена на Майката в Мартенмост е останал много впечатлен от последното ти издание на сборника с проучванията на просветена Рухия върху приложението на магия в изкуството на медицината. Предлага ти възможност да проведеш свои проучвания в тяхната болница. Не на пълен работен ден, разбира се, предвид другите ти задължения.

— О... — Пен не беше предполагал, че прясно отпечатаните книжлета, които беше подарил на болничната библиотека, и няколкото вечери на трапезата на Люен в компанията на майстор Ридел са дали такъв чудесен плод. — О, да, много бих искал да правя това! И това.

— А не вместо?

— Да. И едното, и другото — каза той, вече по-уверено. — Макар че няма как да ги правя едновременно, признавам. Дори с помощта на магия.

— Е, значи имаш загадка за разрешаване — заключи тя и се облегна назад с доволна усмивка. Искаше да го види как си блъска главата над загадката, така ли? Все едно да гледаш как някой се опитва да погълне цяло печено прасенце...

— Две от предишните ездачи на Дез — бавно каза той — са били лекарки.

— Майстор Ридел знае това и смята, че то много ще ти помогне в ученето.

Пен кимна.

— Опитът ми досега показва, че знанията на Дез не ми се дават наготово. Не е като да се пресегна и... Трябва да създам необходимите условия, да го предизвикам един вид. Като, знам ли, като да прокопаеш канавка от напоителен канал до източник на вода. Чак тогава водата започва да тече свободно. Е, понякога е като да я вадиш от кладенец с малко ведро, но... Така стана с езиците. Но на някакъв по-късен етап онова, на което ще ме научи майстор Ридел, ще ми позволи да знам всичко, което знае Дез.

Изобщо нямаше да пита Дез какво мисли по въпроса. Тя си беше имала своите причини да прескочи в младата Рухия навремето, вместо в лекарката, която храмът ѝ е бил избрал. Освен това, след като беше преписал дума по дума медицинските текстове на Рухия, докато ги подготвяше за отпечатване, да не говорим, че вече ги беше превел на два и половина езика, Пен беше придобил доста ясна представа за много неща.

— Работата е там — бавно каза той, като мислеше в движение, — че ако най-напред изуча шаманската магия, ще мога да допринеса с нещо ново, нещо, което да обогати класическата медицина. А не просто да уча неща, които вече са широко известни.

Люен сви устни.

— Това звучи съвсем логично. — Поколеба се, после попита: — И как смяташ да се издържаш, докато си в творчески отпуск?

— Аз, такова, надявах се вие да ми отпуснете стипендия.

— Значи, трябва да *плащам*, задето ще бъде лишена от услугите ти за неопределен период?

— Ами... — Реши да направи пробно крачка назад. — Макар да съм относително сигурен, че Уеджи и Ивайна кин Шипвир ще ме хранят от време на време. Вече бях на няколко много интересни вечери у тях.

— Слагат богата трапеза, така ли?

— Не помня какво ядохме. Но Ивайна има една страхотна идея, само дано успее да навия просветен Хамо. Предложи да инвестира в печатарска преса, която да работи с плочи като онези, които аз правя с магия. Е, идеята беше моя всъщност и явно се е зародила, докато ръждясвах ножа на Трюх, когато той посегна да ме изкорми, обаче им разказах за това на вечерята и изведнъж ми се проясни, че аз, а и всеки магьосник, може да създава и стоманени плочи, не само дървени. Които да издържат хиляди копия, а не само десетки или стотици. И студентите повече няма да се бият за скъпи текстове. А после тя ме попита дали не мога да правя дърворезба или обков по същия начин и аз казах, че не мога, изобщо не съм се замислял, защото не мога да рисувам, но после тя рече, че други магьосници може и да могат. А аз казах, о, ами да, разбира се. Ще говоря с Хамо, пък дано той се съгласи да покаже тази техника на неговите хора. А после...

Люен вдигна ръка да го спре.

— Напомни ми да пратя секретарката си при теб да ти обясни що е то обезщетение за пропуснати ползи. Скоро. По възможност тази вечер.

— Тъ, да, архисвещена — смотолеве Пен.

— И определено преди да си се разбеснял из Изтокдом с идеите си за бърза печалба.

Пен се обнадежди. И каза, вече със съвсем различен тон:

— *Да*, архисвещена.

— Ха. — Люен потърка хубавата си брадичка и го изгледа замислено. — Сещам се за един стих от поема. Вече не помня откъде е, но така става, като остарееш... Мислиш ли, че с пресата на баронеса кин Шипвир някога ще отпечатват и поезия?

Пен се шашна, после се подпали.

— Аз си мислех за научни текстове, но — да, защо не? Или пък книжки с приказки... Всякакви неща. — Замълча с мисълта да я

попита отново за стипендията, но любопитството му надделя. — Какъв е онзи стих, за който споменахте?

— Съвсем кратък фрагмент всъщност. От онези песни, където един пита, друг отговаря, сещаш се. Та значи поетът разказва за един странстващ учен и казва: „С радост учеше, с радост преподаваше“. И по-нататък обяснява как човечецът бродел целият в дрипи, което винаги ми се е струвало несправедливо.

— Сигурно е похарчил всичките си пари за писари. Човек все пак трябва да избира, нали така.

Тя изпръхтя деликатно. Но после попита:

— А какво мисли Дездемона за всичко това?

Пен понечи да отвори уста, после каза: „Дез?“, и ѝ отстъпи контрола над речта си.

— Аз съм за шаманите — каза Дез без колебание. — Ще е нещо ново. Пък и Рухия пази много приятни спомени за един шаман.

Пен побърза да затвори уста, преди Дез да се е впуснала в неприлични подробности. А после се запита в какви ли (вероятно ужасяващи) разговори биха се впуснали Дез и Люен, ако той не беше тук да ги подслушва.

„Ами що не пробваш?“ — подкачи го Дез и Пен стисна зъби.

Люен го потупа по ръката.

— Просто гледай да ми го върнеш, Дездемона.

— Както наредите, архисвещена — отвърна демонът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.